Seria de autor

PAULO COELHO

Adulter

book
HUMANITAS fiction

PAULO COELHO

PAULO COELHO

Adulter

Traducere din portugheză de MICAELA GHIŢESCU

HUMANITAS fiction

2014

ADULTER

PAULO COELHO s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Este unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii, cărţile sale traduse în 80 de limbi şi editate în peste 170 de ţări atingând, până în prezent, vânzări de peste 165 de milioane de exemplare în întreaga lume, iar în România, de peste un milion de exemplare. Înainte să devină un adevărat fenomen literar, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viaţa şi cariera. Deşi profund ataşat de Brazilia natală, romanele lui dezvoltă drame universale, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Paulo Coelho este scriitorul cu cea mai mare comunitate online, având peste 30 de milioane de fani pe reţelele de socializare. În 2009, a intrat în Guinness Book drept autorul celei mai traduse cărţi (romanul *Alchimistul*).
l s-au decernat numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalităţii culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) şi importante distincţii (Cavaler al Legiunii de Onoare, Franţa, 1999; Comandor al Ordinului Rio Branco, Brazilia, 1998 etc.). Este membru al Academiei Braziliene de Litere din 2002.

Cărţi traduse în română: *Jurnalul unui Mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Brida* (1990); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am şezut şi-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăşte să moară* (1998); *Diavolul şi domnişoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006); *Ca un râu care curge* (2006); *Învingătorul este întotdeauna singur* (2008); *Aleph* (2010); *Manuscrisul găsit la Accra* (2012); *Adulter* (2014).

PAULO COELHO

Cover Design © Compañía (lookatcia.com) Cover Image © Ingram Publishing

PAULO COELHO
adultério
Copyright © 2014 by Paulo Coelho
This edition was published by arrangements with Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U., Barcelona, Spain.
All rights reserved http://paulocoelhoblog.com/

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Redactor: Raluca Popescu Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu Corector: Cristina Jelescu
DTP: Florina Vasiliu, Carmen Petrescu

ADULTER

O, Marie, cea zămislită fără de prihană,
roagă-te pentru noi, cei care ne
îndreptăm către Tine.
Amin.

PAULO COELHO

„Mână la adânc.“
Luca 5, 4

ADULTER

În fiecare dimineaţă, când deschid ochii spre ceea ce se cheamă „o nouă zi“, îmi vine să-i închid la loc şi să nu mă scol din pat. Dar trebuie.

Am un soţ minunat, îndrăgostit nebuneşte de mine, patron al unui respectabil fond de investiţii şi care anual – chiar împotriva voinţei sale – figurează pe lista celor mai bogate 300 de persoane din Elveţia, conform revistei *Bilan.*

Am doi copii care sunt „raţiunea mea de a trăi“ (cum spun prietenele mele). Dimineaţa devreme trebuie să le pregătesc micul dejun şi să-i duc la şcoală – la cinci minute pe jos de casă – unde stau până după-amiaza, ceea ce îmi permite să lucrez şi să-mi ocup timpul. După ore, o bonă filipineză are grijă de ei până ce eu şi soţul meu ne întoarcem acasă.

Îmi place serviciul meu. Sunt o jurnalistă cunoscută şi lucrez la un ziar respectabil care se găseşte în mai toate chioşcurile din Geneva, unde locuim.

O dată pe an plec în călătorie cu toată familia, în general în locuri paradiziace, cu plaje minunate, în oraşe
„exotice“ locuite de oameni sărmani, care ne fac să ne simţim şi mai bogaţi, privilegiaţi şi recunoscători pentru binecuvântările pe care ni le-a oferit viaţa.

Încă nu m-am prezentat. Îmi pare bine, mă cheamă Linda. Am 31 de ani, 1,75 m înălţime, 68 de kilograme şi mă îmbrac cu cele mai bune haine pe care banii le pot cumpăra (graţie generozităţii fără limite a soţului meu). Bărbaţii mă doresc, iar femeile mă invidiază.

Şi totuşi, în fiecare dimineaţă, când deschid ochii în lumea asta ideală la care visează toţi şi în care puţini reuşesc să trăiască, ştiu că ziua mea va fi un dezastru. La începutul acestui an nu-mi puneam nici o întrebare, îmi vedeam doar de viaţă, deşi din când în când mă simţeam vinovată că am mai mult decât merit. Într-o zi, în timp ce pregăteam micul dejun pentru toţi (mi-aduc aminte că era deja primăvară şi florile începeau să înmugurească în grădină) m-am întrebat: „Vasăzică asta e?“

Nu trebuia să-mi pun această întrebare. Dar a fost vina unui scriitor pe care îl intervievasem în ajun şi care, la un moment dat, îmi spusese:

— Nu mă interesează câtuşi de puţin să fiu fericit. Prefer să trăiesc cu pasiune, ceea ce implică un risc, pentru că nu ştim niciodată peste ce vom da mai târziu.

Atunci mi-am spus: Sărmanul. Nu e niciodată mulţumit. O să moară trist şi frustrat.

A doua zi mi-am dat seama că eu nu riscam nimic.

Ştiu peste ce voi da mai târziu: o altă zi exact la fel cu cea anterioară. Pasiune? Păi, îmi iubesc soţul, ceea ce e o garanţie că nu am să fac o depresie fiindcă sunt obligată să trăiesc cu cineva numai din motive financiare, pentru copii şi pentru aparenţe.

Locuiesc în ţara cea mai sigură din lume, totul în viaţa mea e bine orânduit, sunt o mamă şi o soţie bună. Am primit o educaţie protestantă rigidă şi intenţionez să-mi educ aşa şi copiii. Nu fac nici un pas greşit, fiindcă ştiu că pot strica totul. Fac toate lucrurile cu o maximă eficienţă şi o minimă implicare personală. Când eram mai tânără, am suferit din cauza unor iubiri neîmpărtăşite, ca orice om normal.

Dar de când m-am măritat timpul s-a oprit în loc.Până ce l-am întâlnit pe blestematul acela de scriitor cu răspunsul lui. La urma urmei, ce este greşit în privinţa rutinei şi a plictiselii?

Sinceră să fiu, absolut nimic. Doar…

…doar teroarea secretă ca totul să nu se schimbe de la o oră la alta, luându-mă pe nepregătite.

Din clipa când am avut acest gând nefast într-o dimineaţă minunată, a început să-mi fie frică. Oare aş fi în stare să înfrunt lumea singură dacă soţul meu ar muri? Da, mi-am răspuns mie însămi, deoarece moştenirea de la el ar fi suficientă ca să susţină mai multe generaţii. Dar, dacă aş muri eu, cine va avea grijă de copii? Soţul meu drag. Dar el se va recăsători până la urmă, fiindcă e bogat, fermecător şi inteligent. Copiii mei ar rămâne oare pe mâini bune?

Primul pas a fost să încerc să răspund la toate îndoielile mele. Şi, cu cât răspundeam mai mult, cu atât apăreau mai multe întrebări. Oare îşi va găsi o amantă când voi fi bătrână? Oare are deja pe altcineva, pentru că nu mai facem dragoste ca înainte? Oare crede că eu am pe altcineva, fiindcă nu am mai manifestat mult interes în ultimii trei ani?

Niciodată nu ne-am certat din gelozie, ceea ce mi se părea minunat, dar din dimineaţa aceea de primăvară am început să bănuiesc că nu era vorba decât de o totală lipsă de iubire de ambele părţi.

ADULTER

Am făcut tot posibilul să nu mă mai gândesc la asta. Timp de o săptămână, de câte ori plecam de la serviciu mă duceam să cumpăr câte ceva în Rue du Rhône. Nu mă interesa nimic în mod deosebit, dar cel puţin simţeam că sunt pe cale – să spunem – să schimb ceva având nevoie de un obiect de care nu aveam nevoie înainte, descoperind un aparat electrocasnic pe care nu îl cunoşteam, deşi e foarte greu să apară ceva nou în împărăţia electrocasnicelor. Nu intram în magazinele pentru copii, ca să nu-i răsfăţ pe ai mei cu daruri zilnice. La fel, nu intram în magazinele cu articole pentru bărbaţi, ca soţul meu să nu înceapă să devină bănuitor din cauza generozităţii mele excesive.

Când ajungeam acasă şi intram în regatul fermecat al vieţii mele personale, totul părea minunat preţ de trei, patru ore, până ce mergeau toţi la culcare. Atunci, încetul cu încetul, se instala coşmarul.

Îmi închipui că pasiunea e pentru tineri, iar lipsa ei trebuie să fie normală la vârsta mea. Nu asta mă înspăimântă.

Azi, după câteva luni, sunt o femeie sfâşiată între teroarea că totul se va schimba şi teroarea că totul va continua la fel pentru tot restul zilelor mele. Se spune că, pe măsură ce se apropie vara, începem să avem idei destul de ciudate, ne simţim mai mici pentru că petrecem mai mult timp în aer liber şi asta ne arată dimensiunea lumii. Orizontul se îndepărtează, dincolo de nori şi de pereţii casei noastre.

Tot ce se poate. Dar nu mai reuşesc să dorm cum trebuie şi asta nu din cauza căldurii. Când vine noaptea şi nu vede nimeni, mi-e teamă de orice: de viaţă; de moarte; de dragoste şi de lipsa ei; de faptul că toate lucrurile noi devin obiceiuri; de faptul că pierd cei mai buni ani din viaţă într-o rutină care se va repeta până la moarte; şi de ideea de a înfrunta necunoscutul, oricât de surescitant şi de aventuros ar fi.

Firește, caut să mă consolez cu suferinţa celuilalt. Dau drumul la televizor, urmăresc un telejurnal oare-care. Văd o infinitate de ştiri dspre accidente, oameni rămaşi fără locuinţă din cauza unor fenomene ale naturii, refugiaţi. Câţi bolnavi or fi existând pe planetă în clipa asta? Câţi suferă, în tăcere sau urlând, nedreptăţi şi trădări? Câţi săraci, şomeri şi prizonieri există?

Schimb canalul. Văd o telenovelă ori un film care mă distrage pentru câteva minute sau ore. Mor de frică să nu se trezească bărbatul meu şi să mă întrebe: „Ce se întâmplă, dragostea mea?“ Fiindcă ar trebui să răspund că totul e în regulă. Mai rău ar fi – cum s-a întâmplat deja de două, trei ori luna trecută – dacă, de îndată ce ne-am culca, s-ar decidă să-şi aşeze mâna pe coapsa mea, să urce încetişor şi să înceapă să mă atingă. Pot să mă prefac că am orgasm

– am făcut-o de multe ori – , dar pur şi simplu nu mai am chef să mă umezesc.

Ar trebui să spun că sunt foarte obosită, iar el, fără să mărturisească niciodată că e enervat, mi-ar da un sărut, s-ar întoarce cu spatele, ar privi ultimele ştiri pe tabletă şi ar aştepta ziua următoare. Şi atunci m-aş ruga să fie el obosit, foarte obosit.

Dar nu e întotdeauna aşa. Din când în când trebuie să iau eu iniţiativa. Nu pot să-l resping două nopţi la rând, altfel ar sfârşi prin a-şi căuta o amantă, şi nu vreau să-l pierd. Cu un pic de masturbare reuşesc să mă umezesc înainte, şi totul revine la normal.

„Totul revine la normal“ înseamnă: nimic nu va fi ca înainte, ca pe timpul când încă mai eram un mister unul pentru celălalt.

Să menţii aceeaşi flacără după zece ani de căsnicie mi se pare o aberaţie. Şi, de câte ori mă prefac a găsi plăcere în sex, mor puţin pe dinăuntru. Puţin? Parcă mă golesc mai repede decât credeam.

Prietenele mele zic că am noroc – fiindcă le mint spunând că facem dragoste des, aşa cum ele mă mint spunând că nu ştiu cum reuşesc soţii lor să-şi mai menţină interesul. Afirmă că sexul în căsnicie nu e interesant decât în primii cinci ani, după care e nevoie de puţină „fantezie“. Să închizi ochii şi să-ţi imaginezi că întins peste tine se află vecinul tău, făcând lucruri pe care soţul niciodată nu le-ar îndrăzni. Să te închipui posedată de el şi de soţul tău în acelaşi timp, toate perversităţile şi toate jocurile interzise.

ADULTER

Astăzi, când am ieşit să-mi duc copiii la şcoală, m-am uitat la vecinul meu. Niciodată nu mi l-am imaginat întins peste mine – prefer să mă gândesc la un reporter tânăr care lucrează cu mine şi care pare mereu copleşit de suferinţă şi singurătate. Nu l-am văzut niciodată încercând să seducă pe cineva şi tocmai în asta stă farmecul lui. Toate femeile din redacţie au comentat deja la un moment dat că „le-ar plăcea să aibă grijă de el, sărăcuţul“. Cred că e conştient de asta şi se mulţumeşte să fie un simplu obiect al dorinţei, atâta tot. Poate simte acelaşi lucru ca mine: o frică teribilă de a face un pas înainte stricând totul – slujba, familia, viaţa sa trecută şi viitoare.

Dar în fine… L-am urmărit pe vecinul meu de dimineaţă şi mi-a venit să plâng. Îşi spăla maşina şi mi-am spus:

„Încă unul la fel ca soţul meu şi ca mine. Într-o zi o să facem acelaşi lucru. Copiii vor fi crescut şi se vor fi mutat în alt oraş, noi vom fi pensionari şi ne vom spăla maşinile – chiar dacă am putea pune pe cineva să facă asta pentru noi. Totuşi, după o anumită vârstă, e important să facem lucruri irelevante ca să treacă timpul, să le arătăm celorlalţi că încă ne funcţionează bine corpurile, că nu am pierdut noţiunea banilor şi continuă să executăm unele munci modeste“.

O maşină curată nu reprezintă mare lucru. Dar în dimineaţa aceea era singurul lucru care conta pentru vecinul meu. Mi-a urat o zi excelentă, a zâmbit şi s-a întors la treaba lui, ca şi cum ar fi fost vorba de o sculptură de Rodin.

Îmi las maşina în parcare – „Foloseşte transportul în comun până în centru! Nu polua!“ –, iau autobuzul de totdeauna şi privesc aceleaşi lucruri pe drumul spre serviciu. Geneva pare să nu se fi schimbat deloc de când eram copil: vechile case senioriale se încăpăţânează să dăinuie printre clădirile construite de câte un primar nebun care a descoperit „arhitectura nouă“ în anii 1950. De câte ori călătoresc îmi lipsesc toate astea. Prostul-gust, absenţa turnurilor mari din sticlă şi oţel şi a şoselelor expres, rădăcinile copacilor străpungând asfaltul trotuarelor şi făcându-ne să ne împiedicăm la tot pasul, grădinile publice cu misterioasele gărduleţe de lemn sub care se ivesc tot felul de ierburi, pentru că „aşa e natura“... Un oraş diferit de toate celelalte care s-au modernizat şi şi-au pierdut farmecul.

Aici încă mai spunem „bună ziua“ când ne încrucişăm paşii cu un necunoscut pe drum şi „la revedere“ când ieşim dintr-un magazin de unde am cumpărat o sticlă de apă minerală, chiar dacă nu avem intenţia să mai revenim vreodată. Încă mai intrăm în vorbă cu străinii în autobuz, chiar dacă restul lumii crede că elveţienii sunt discreţi şi rezervaţi.

Ce idee greşită! Dar e bine că gândesc asta despre noi, fiindcă în felul acesta ne vom păstra stilul de viaţă şi peste cinci sau şase secole, înainte ca năvălirile barbare să traverseze Alpii cu minunatele lor gadgeturi electronice, apartamentele cu dormitoare mici şi saloane mari ca să impresioneze musafirii, femeile machiate strident, bărbaţii care vorbesc foarte tare şi îi deranjează pe vecini şi adolescenţii care se îmbracă rebel dar mor de frică de ce vor spune tata şi mama.

Lasă-i să creadă că nu creştem decât vaci şi nu producem decât brânză, ciocolată şi ceasuri. Să creadă că există o bancă la fiecare colţ de stradă al Genevei. Nu suntem câtuşi de puţin interesaţi să le schimbăm percepţia. Suntem fericiţi fără invaziile barbare. Suntem

toţi înarmaţi până în dinţi – serviciul militar e obligatoriu, aşa că fiecare elveţian are în casă o puşcă –, dar rar se aude despre cineva care s-ar fi hotărât să tragă în altul. Suntem fericiţi fără să schimbăm nimic de secole. Suntem mândri că am rămas neutri când Europa şi-a trimis fiii în războaie fără nici un rost. Ne bucurăm să nu avem de dat nimănui socoteală despre înfăţişarea puţin atractivă a Genevei, cu cafenelele ei de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi doamne în vârstă umblând prin oraş.

„Suntem fericiţi“ poate că este o afirmaţie falsă. Toţi sunt fericiţi, mai puţin eu, care în clipa asta mă duc la serviciu întrebându-mă ce nu e în regulă cu mine.

Încă o zi şi din nou redacţia se străduieşte să găsească ştiri interesante dincolo de obişnuitul accident de automobil, atacul (nearmat) şi incendiul (unde se deplasează zeci de maşini cu personal de înaltă calificare, care inundă un apartament vechi pentru că fumul unei fripturi uitate în cuptor a speriat pe toată lumea).

Încă o revenire acasă, plăcerea gătitului, masa pusă şi familia reunită în jurul ei, aducând mulţumiri lui Dumnezeu pentru hrana pe care o primim. Încă o noapte în care, după cină, fiecare se duce în colţul său – tatăl o să-i ajute pe copii cu temele pentru acasă, mama o să lase bucătăria lună, casa orânduită, banii pentru servitoarea care va veni mâine de dimineaţă foarte devreme.

În lunile acestea au fost momente când m-am simţit foarte bine. Găsesc că viaţa mea are un rost, că ăsta e rolul unui om pe lume. Copiii înţeleg că mama e împăcată, soţul e drăguţ şi atent, iar întreaga casă pare să aibă o lumină proprie. Suntem un exemplu de fericire pentru restul străzii, oraşului, statului – pe care aici îl numim canton –, al ţării.

Şi deodată, fără nici o explicaţie raţională, intru sub duş şi izbucnesc în plâns. Plâng în baie pentru că aşa nimeni nu poate să-mi audă suspinele şi să-mi pună întrebarea pe care detest să o aud: „E totul în regulă?“

Da, de ce nu ar fi? Voi vedeţi ceva greşit în viaţa mea? Nimic.

Doar noaptea care mă înspăimântă.

Ziua care nu-mi inspiră nici un entuziasm. Imaginile fericite din trecut şi lucrurile care ar fi putut să fie şi nu au fost.

Dorinţa de aventură niciodată împlinită. Teroarea de a nu şti ce li se va întâmpla copiilor.

Şi atunci gândul începe să se învârtă în jurul lucrurilor negative, mereu acelaşi, ca şi cum un demon ar sta la pândă în colţul camerei, gata să sară pe mine şi să spună că ce numeam „fericire“ era doar o stare trecătoare, care nu putea să dureze mult. Dar am ştiut asta dintotdeauna, nu-i aşa?

Vreau să mă schimb. Trebuie să mă schimb. Astăzi la lucru am fost mai nervoasă decât de obicei, numai pentru că un stagiar nu mi-a găsit imediat materialul cerut. Nu sunt aşa, dar încetul cu încetul pierd contactul cu mine însămi.

E o prostie să-l scot vinovat pe scriitorul care mi-a acordat interviul. Asta s-a întâmplat cu mai multe luni în urmă. El doar a destupat gura unui vulcan care poate începe să erupă în orice moment, semănând moarte şi distrugere în jur. Dacă nu era el, ar fi fost un film, o carte, cineva cu care am schimbat două sau trei cuvinte. Îmi închipui că unii petrec ani lăsând presiunea să se acumuleze în ei, fără să-şi dea seama, şi într-o bună zi îşi pierd capul dintr-un fleac.

Atunci spun: „Ajunge. Nu mai vreau asta“.

Unii se sinucid. Alţii divorţează. Mai sunt şi cei care se duc în zonele sărace din Africa încercând să salveze lumea.

Dar eu mă cunosc. Ştiu că singura mea reacţie va fi să înăbuş ce simt, până ce un cancer mă va roade pe dinăuntru. Deoarece chiar cred că o mare parte din boli sunt rezultatul unor emoţii reprimate.

Mă trezesc la două dimineaţa şi stau cu ochii în tavan, chiar dacă ştiu că trebuie să mă scol devreme – lucru pe care nu pot să-l sufăr. În loc să mă gândesc la ceva productiv, cum ar fi „ce se întâmplă cu mine“, nu reuşesc să-mi controlez gândurile. Uneori – slavă Domnului că rar – încep să mă întreb dacă nu ar trebui să mă duc la un spital psihiatric ca să caut ajutor. Ceea ce mă împiedică să o fac nu e slujba sau soţul meu, ci copiii. Ei nu trebuie să afle ce simt, în nici un caz.

Totul e mai intens. Mă gândesc iar la o căsnicie – a mea – în care gelozia nu a fost niciodată subiect de discuţie. Dar noi, femeile, avem un al şaselea simţ. Poate că bărbatul meu o fi cunoscut pe altcineva şi eu simt asta inconştient. Şi totuşi nu există nici un motiv să-l bănuiesc.

Nu e ceva absurd? Oare, dintre toţi bărbaţii din lume, m-am măritat cu singurul care e absolut perfect? Nu bea, nu iese serile, nu are o zi în care să vrea să fie singur cu prietenii. Viaţa lui se rezumă la familie.

Ar fi un vis dacă nu ar fi un coşmar. Fiindcă responsabilitatea mea de a-i corespunde e uriaşă.

Atunci îmi dau seama că noţiunile de „optimism“ şi „speranţă“, pe care le întâlnim în toate cărţile care încearcă să ne asigure şi să ne pregătească pentru viaţă, nu-s decât nişte cuvinte. Înţelepţii care le-au rostit poate că erau în căutarea unui sens pentru ele şi ne-au folosit drept cobai, să vadă cum am reacţiona la stimul.

Adevărul e că am obosit să duc o viaţă fericită şi perfectă. Şi asta nu poate fi decât un semn de boală mintală.

Adorm cu gândul ăsta. Cine ştie dacă nu am cumva o problemă serioasă?

O să iau prânzul cu o prietenă.

Mi-a propus să ne întâlnim într-un restaurant japonez de care n-am auzit niciodată – ciudat lucru, pentru că îmi place foarte mult mâncarea japoneză. M-a asigurat că e un local excelent, deşi puţin cam departe de biroul meu.

Am ajuns greu. A trebuit să iau două autobuze şi să găsesc pe cineva care să-mi indice galeria unde se află acel „restaurant excelent“. Totul mi se pare oribil – amenajarea, mesele cu feţe de masă de hârtie, priveliştea. Dar are dreptate. E una dintre cele mai bune mâncăruri pe care le-am gustat în Geneva.

— Întotdeauna luam masa la acelaşi restaurant, care era rezonabil, dar nu avea nimic special, spune ea. Un prieten care lucrează la Ambasada Japoniei mi l-a recomandat pe ăsta. Locul mi s-a părut oribil, cum trebuie să ţi se fi părut şi ţie. Dar chiar patronii se ocupă de restaurant, şi asta contează.

Eu merg întotdeauna la aceleaşi restaurante şi comand aceleaşi feluri de mâncare, îmi spun. Nici în privinţa asta nu mai sunt capabilă să risc.

Prietena mea ia antidepresive. Ultimul lucru pe care-l doresc e să vorbesc cu ea pe tema asta, fiindcă azi am ajuns la concluzia că sunt pe punctul de a mă îmbolnăvi şi nu vreau să accept.

Şi, tocmai pentru că mi-am spus că ăsta e ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac, exact asta fac prima oară. Tragedia celuilalt ne ajută întotdeauna să ne micşorăm suferinţa.

O întreb cum se simte.

— Mult mai bine. Deşi medicamentele şi-au făcut efectul târziu, odată ce încep să acţioneze în organism îţi regăseşti interesul pentru lucruri, care îşi recapătă culoarea şi savoarea.

Cu alte cuvinte, suferinţa s-a transformat în încă o sursă de câştig pentru industria farmaceutică. Eşti trist? Ia pilula asta şi problemele

tale vor înceta.

Cu delicateţe, o întreb dacă ar fi interesată să colaboreze la ziar cu un articol despre depresie.

— Nu merită. Oamenii acum îşi împărtăşesc tot ce ştiu pe Internet. Şi există medicamente.

Despre ce se discută pe Internet?

— Despre efectele secundare ale medicamentelor. Nimeni nu e interesat de simptomele celorlalţi, fiindcă e ceva contagios. Brusc putem să începem să simţim ceva ce nu simţeam înainte.

Asta-i tot?

— Despre exerciţiile de meditaţie. Dar nu cred să dea rezultate. Le-am încercat deja pe toate, şi nu m-am simţit mai bine decât când m-am hotărât să accept că am o problemă.

Dar să ştii că nu eşti singură nu ajută? Să discuţi ce simţi din cauza depresiei nu e benefic pentru toată lumea?

— Nici gând. Cine a ieşit din infern nu are nici cel mai mic interes să ştie cum continuă viaţa înăuntru.

De ce ai stat atâţia ani în starea asta?

— Fiindcă nu credeam că pot fi depresivă. Şi fiindcă, atunci când comentam cu tine sau cu alte prietene, toate spuneau că e o prostie, că persoanele care chiar au probleme n-au timp să se simtă depresive.

E adevărat; aşa am spus.

Insist: cred că un articol sau o postare pe un blog poate să-i ajute pe unii să-şi suporte boala şi să caute ajutor. Din moment ce eu nu ştiu cum e – accentuez –, ar putea ea să-mi vorbească puţin pe această temă?

Ezită. Dar este prietena mea şi poate că bănuieşte ceva.

— E ca şi cum ai fi prinsă într-o capcană. Ştii că eşti prinsă, dar nu reuşeşti…

Exact asta îmi spusesem şi eu cu câteva zile în urmă. Începe să-mi înşire o serie de lucruri pe care le au în comun toţi cei care au vizitat deja acel „infern“, cum îi spune ea. Lipsa dorinţei de a te scula din pat. Treburile cele mai simple se transformă în eforturi herculeene. Sentimentul de vină pentru că nu ai nici un motiv să te simţi aşa, în timp ce atâţia oameni pe lume suferă cu adevărat.

Încerc să mă concentrez asupra mâncării excelente, care acum a început să-şi piardă din gust. Prietena mea continuă:

— Apatie. Te prefaci că eşti veselă, te prefaci că ai orgasm, te prefaci că te distrezi, te prefaci că ai dormit bine, te prefaci că trăieşti. Vine un moment când apare o linie roşie imaginară şi înţelegi

că, dacă o depăşeşti, nu va mai exista cale de întoarcere. Atunci încetezi să te mai plângi, pentru că a te plânge înseamnă că în acelaşi timp lupţi contra a ceva. Accepţi starea vegetativă şi cauţi să o ascunzi de toată lumea. Ceea ce implică un mare efort.

Şi ce ţi-a provocat depresia?

— Nimic special. Dar de ce atâtea întrebări? Simţi ceva?

Sigur că nu!

Mai bine să schimbăm subiectul.

Vorbim despre politicianul pe care am să-l intervievez peste două zile: un fost admirator de-al meu din liceu care poate nici nu-şi aminteşte că am schimbat câteva săruturi şi mi-a atins sânii care încă nu erau complet formaţi.

Prietena mea devine euforică. Eu încerc doar să nu mă gândesc la nimic – reacţiile mele sunt puse pe pilot automat.

Apatie. Încă n-am ajuns în starea asta, mă plâng de ce mi se întâmplă, dar îmi închipui că peste puţin timp – chestiune de luni, zile sau ore – totala lipsă de interes pentru orice se poate instala, şi va fi foarte greu să o îndepărtez.

Sufletul parcă îmi părăseşte încet corpul şi pleacă într-un loc necunoscut, un loc „sigur“, unde nu trebuie să mă suport pe mine şi terorile mele nocturne. Ca şi cum n-aş fi într-un restaurant japonez urât, dar cu o mâncare delicioasă, şi tot ce trăiesc e doar o scenă dintr-un film la care asist, fără să vreau – sau să pot – să intervin.

Mă trezesc şi repet acelaşi ritual de totdeauna – mă spăl pe dinţi, mă pregătesc pentru serviciu, mă duc în camera copiilor ca să-i scol, prepar micul dejun pentru toţi, zâmbesc, spun că viaţa e frumoasă. În fiecare minut şi în fiecare gest simt o greutate pe care nu reuşesc să o identific, aşa cum animalul nu înţelege exact cum a fost prins într-o capcană.

Mâncarea n-are nici un gust, zâmbetul, în schimb, se lărgeşte şi mai mult (ca nimeni să nu bănuiască nimic), nevoia de a plânge e înăbuşită, lumina pare cenuşă.

Discuţia de ieri nu mi-a făcut bine: încep să cred că am încetat să mă mai revolt şi că înaintez rapid spre apatie. Oare nimeni nu observă asta? Sigur că nu. În fond, aş fi ultima persoană din lume care să admită că are nevoie de ajutor.

Asta e problema mea: vulcanul a erupt şi nu mai lasă lava să se retragă înăuntru, plantele nu mai pot să crească, iarba nu mai poate fi cosită şi nici oiţele nu mai pot să pască acolo.

Nu meritam asta. Întotdeauna am încercat să fiu la dispoziţia tuturor. Dar s-a întâmplat şi nu pot să fac nimic, decât să iau medicamente. Poate o să inventez chiar azi o scuză ca să scriu un material despre psihiatrie şi asigurările sociale (le-ar plăcea foarte mult) şi să dau peste un psihiatru bun căruia să-i cer ajutor, chiar dacă asta nu ar fi etic. Dar nu orice este etic.

Nu am nici o obsesie care să mă ţină ocupată – cum să slăbesc, de exemplu. Sau mania de a face ordine, găsind veşnic cusururi menajerei, care vine la opt dimineaţa şi pleacă la cinci după-masa, după ce a spălat şi a călcat rufe, a dereticat în casă şi din când în când se duce la supermarket. Nu-mi pot descărca frustrările căutând să fiu o supermamă, deoarece copiii ar trage ponoasele pe tot restul vieţii.

Mă duc la slujbă şi-l văd din nou pe vecin lustruindu-şi maşina. N-a

făcut asta şi ieri?

Fără să mă pot reţine, mă apropii şi întreb de ce.

A mai rămas câte ceva, răspunde el, după ce mi-a spus bună ziua, m-a întrebat de familie şi a comentat că am o rochie frumoasă.

Mă uit la maşină, un Audi (Genevei i se mai spune şi Audiland). Mi se pare perfectă. El îmi arată câte un detaliu sau altul care încă nu străluceşte cum ar trebui.

Schimb puţin discuţia şi întreb ce crede că-şi doresc oamenii de la viaţă.

— E simplu. Să-şi plătească facturile. Să cumpere o casă ca a dumneavoastră sau a mea. Să aibă o grădină cu copaci, să-şi primească fiii şi nepoţii duminica la prânz. Să călătorească prin lume după ieşirea la pensie.

Asta îşi doresc oamenii de la viaţă? Chiar asta? Ceva e foarte greşit pe lume, şi nu-i vorba de războaiele din Asia sau din Orientul Mijlociu.

Înainte de a merge la redacţie trebuie să-l intervievez pe Jacob, fostul meu prieten din liceu. Nici asta nu mă însufleţeşte – chiar că-mi pierd interesul pentru orice.

Ascult informaţii pe care nu le-am cerut despre programele guvernamentale. Pun întrebări ca să-l constrâng, dar el se eschivează cu eleganţă. E cu un an mai tânăr decât mine, deci trebuie să aibă 30 de ani, chiar dacă pare de 35. Păstrez această observaţie pentru mine.

Sigur că mi-a făcut plăcere să-l revăd, deşi până în acest moment nu m-a întrebat ce s-a întâmplat în viaţa mea de când şi-a văzut fiecare de drumul său după absolvire. E concentrat asupra persoanei sale, a carierei, a viitorului, în timp ce eu mă agăţ prosteşte de trecut, ca şi cum aş mai fi încă adolescenta cu aparat dentar şi chiar şi aşa invidiată de celelalte fete.

După un timp încetez să-l mai ascult şi pun pe pilot automat. Veşnic acelaşi parcurs, aceleaşi teme – reducerea impozitelor, combaterea criminalităţii, mai buna controlare a intrării francezilor (numiţi „frontierişti“) care ocupă locurile de muncă disponibile care ar trebui să le revină elveţienilor. An după an, subiectele sunt aceleaşi iar problemele rămân nesoluţionate, pentru că nimeni nu se interesează cu adevărat de asta.

După douăzeci de minute de conversaţie încep să mă întreb dacă un asemenea dezinteres e consecinţa stării mele ciudate. Dar nu. Nu există nimic mai plicticos decât să intervievezi un om politic. Mai bine m-ar fi trimis să scriu un reportaj despre o crimă. Asasinii sunt mult mai autentici.

Şi, comparaţi cu reprezentanţii poporului din orice alt loc de pe planetă, ai noştri sunt cei mai puţin interesanţi şi mai insipizi. Nimeni nu vrea să ştie nimic despre vieţile lor private. Doar două lucruri pot duce la un scandal: corupţia şi drogurile. Atunci cazul dobândeşte proporţii uriaşe şi se discută mai mult decât ar trebui, din lipsa

absolută de subiecte ale jurnalelor.

Dar cine vrea să ştie dacă au amante, frecventează bordeluri sau au decis să-şi asume homosexualitatea? Nimeni. Continuă să-şi facă treburile pentru care au fost aleşi, nu delapidează bugetul public şi trăim toţi în bună pace.

Preşedintele ţării se schimbă anual (chiar aşa, *anual*) şi nu e ales de popor, ci de Consiliul Federal, entitate formată din şapte miniştri care exercită conducerea de stat a Elveţiei. Pe de altă parte, de câte ori trec prin faţa Muzeului de Arte Frumoase, văd afişe de propagandă pentru noi referendumuri.

Populaţia adoră să decidă în toate – culoarea sacilor de gunoi (au câştigat cei negri), permisul de port-armă (majoritatea zdrobitoare a aprobat, iar Elveţia e ţara cu cele mai multe arme pe cap de locuitor din lume), numărul minaretelor care pot să fie construite în toată ţara (patru), acordarea azilului pentru expatriaţi (nu am urmărit, dar îmi închipui că legea a fost aprobată şi a intrat deja în vigoare).

— Domnule Jacob König.

Am mai fost întrerupţi o dată. Cu delicateţe el îi cere asistentului să amâne viitoarea întâlnire. Ziarul meu e cea mai importantă publicaţie din Elveţia şi interviul poate provoca împărţirea apelor la apropiatele alegeri.

Se preface că mă convinge şi mă prefac că-l cred.

Dar sunt deja satisfăcută. Mă ridic, mulţumesc şi spun că am acum tot materialul care îmi trebuie.

— Nu lipseşte nimic?

Sigur că lipseşte. Dar nu-i rolul meu să spun ce.

— Ce zici dacă ne-am întâlni după program?

Explic că trebuie să mă duc să iau copiii de la şcoală. Sper să fi văzut enorma verighetă de aur de pe degetul meu, spunând: „Ce-a fost a fost“.

— Sigur, atunci am putea să luăm într-o zi masa de prânz împreună?

De acord. Mă înşel foarte uşor şi-mi spun: cine ştie dacă nu are ceva cu adevărat important să-mi spună, un secret de stat, ceva care va schimba politica ţării şi va face să fiu văzută cu alţi ochi de redactorul-şef al ziarului?

Se duce las uşă, o încuie, vine lângă mine şi mă sărută. Îi răspund, pentru că a trecut mult timp de când am făcut asta ultima oară. Jacob, pe care poate aş fi putut să-l iubesc într-o zi, acum e un bărbat cu familie, însurat cu o profesoară. Iar eu, o femeie cu familie, măritată cu un moştenitor bogat, dar muncitor.

Mă gândesc să-l împing şi să spun că nu mai suntem copii, dar îmi place. Nu doar că am descoperit un nou restaurant japonez, dar fac

şi ceva greşit. Am reuşit să trec peste reguli şi lumea nu s-a prăbuşit în capul meu! De mult timp nu m-am mai simţit atât de fericită.

Mă simt din ce în ce mai bine, mai curajoasă, mai liberă. Şi fac ceva ce am visat întotdeauna să fac, încă de pe băncile şcolii.

Îngenunchez, îi desfac fermoarul de la pantaloni şi încep să-i ling sexul. El mă apucă de păr şi controlează ritmul. Juisează în mai puţin de un minut.

— Ce bine a fost!

Nu răspund. Adevărul însă e că a fost mult mai bine pentru mine decât pentru el, care a ejaculat precoce.

ADULTER

După păcat, frica de a nu fi prinsă.

În drum spre redacţie cumpăr periuţă şi pastă de dinţi. Din jumătate în jumătate de oră mă duc la baie ca să văd dacă nu există vreo urmă pe faţă sau pe bluza Versace plină de broderii complicate, perfectă pentru a păstra indicii. Cu coada ochiului îmi observ colegii de serviciu, dar nici unul dintre ei (sau nici una dintre ele – femeile au totdeauna un soi de radar special pentru chestiile astea) nu şi-a dat seama de nimic.

De ce s-a întâmplat asta? Parcă m-ar fi împins altcineva spre acea situaţie mecanică, ce nu avea nimic erotic. Oare să fi vrut să-i dovedesc lui Jacob că sunt o femeie independentă, liberă, stăpână pe ceea ce fac? Făcusem asta ca să-l impresionez sau ca să încerc să scap de ceea ce prietena mea numise „infern“?

Totul o să continue ca înainte. Nu sunt la o răscruce de drumuri. Ştiu încotro mă duc şi sper ca, odată cu trecerea anilor, să reuşesc să-mi conduc familia în aşa fel încât să nu ajungem să credem că spălatul maşinii e ceva extraordinar. Marile schimbări se petrec în timp – şi timp am suficient.

Cel puţin asta sper.

Ajung acasă căutând să nu manifest fericire şi nici tristeţe. Ceea ce le atrage imediat atenţia copiilor.

— Mămico, eşti cam ciudată astăzi.

Îmi vine să spun: da, fiindcă am făcut ceva ce nu ar fi trebuit şi nu mă simt câtuşi de puţin vinovată, doar că mi-e frică să nu fiu descoperită.

Bărbatul meu soseşte şi, ca întotdeauna, îmi dă o sărutare, mă întreabă ce am făcut peste zi şi ce mâncăm la cină. Îi dau răspunsurile cu care e obişnuit. Dacă nu o să observe nimic diferit,

nu va bănui că astăzi i-am făcut sex oral unui om politic.

Ceea ce, de altfel, nu mi-a produs nici cea mai mică plăcere fizică. Aşa că acum sunt nebună de dorinţă, având nevoie de un bărbat, de multe sărutări, să simt durerea şi plăcerea unui corp urcat peste al meu.

Când urcăm în cameră, sunt foarte excitată, înnebunită să fac amor cu soţul meu. Dar trebuie să-mi păstrez calmul – nici un fel de exagerare sau ar putea bănui ceva.

Fac duş, mă întind lângă el, îi iau tableta din mâini şi o pun pe noptieră. Încep să-l mângâi pe piept şi el se excită imediat. Facem dragoste cum n-am mai făcut de mult timp. Când gem puţin mai tare, mă roagă să mă controlez ca să nu trezim copiii, dar spun că nu am chef, că vreau să pot exprima ce simt.

Am mai multe orgasme. Dumnezeule, cât îl iubesc pe bărbatul ăsta de lângă mine! La sfârşit suntem epuizaţi şi asudaţi, aşa că mă duc din nou să fac un duş. El mă însoţeşte şi glumeşte îndreptând jetul duşului spre sexul meu. Îi cer să înceteze, fiindcă sunt obosită, trebuie să dormim şi în felul ăsta o să mă excite din nou.

În timp ce ne ştergem unul pe celălalt, încercînd să schimb cu orice preţ modul meu de a înfrunta zilele, îl rog să mă ducă la o discotecă. Cred că în acest moment bănuieşte că ceva s-a schimbat.

— Mâine?

Mâine nu pot, am cursul de yoga.

— Dacă tot veni vorba, pot să-ţi pun o întrebare destul de directă?

Mi se opreşte inima în loc. El continuă:

— Spune-mi, de ce ai neapărat nevoie să urmezi cursul de yoga? Eşti o femeie atât de calmă, împăcată cu tine, ştii foarte bine ce vrei. Nu ţi se pare că îţi pierzi timpul? Inima reîncepe să-mi bată. Nu răspund. Mă mulţumesc să surâd şi să-l mângâi pe obraz.

Cad pe pat, închid ochii şi îmi spun înainte de a adormi: pesemne că traversez vreo criză tipică pentru cineva căsătorit de atâta timp. O să treacă.

Nu toată lumea trebuie să fie fericită mereu. De altfel, nimeni pe lume nu este. Trebuie să înveţi să lupţi cu realitatea vieţii.

Dragă depresie, nu te apropia. Nu fi rea. Du-te după alţii care au mai multe motive decât mine ca să se privească în oglindă şi să spună: „Ce viaţă inutilă“. Vrei, nu vrei, ştiu cum să te înfrâng.

Depresie, îţi pierzi timpul cu mine.

ADULTER

Întâlnirea cu Jacob König se desfăşoară exact cum mi-am imaginat. Mergem la La Perle du Lac, un restaurant scump pe malul lacului, care pe timpuri era foarte bun, dar acum e administrat de stat. A rămas scump, chiar dacă mâncarea e foarte proastă. Aş fi putut să-l surprind cu restaurantul japonez pe care tocmai îl descoperisem, dar ştiu că ar găsi că e ceva de prost-gust. Pentru unele persoane decorul contează mai mult decât mâncarea.

Şi acum văd că am luat decizia potrivită. El încearcă să-mi arate că e un bun cunoscător de vinuri, evaluând „buchetul“, „textura“, „lacrima“, acea urmă uleioasă care se scurge pe peretele paharului. Sau poate îmi spune că a crescut, nu mai e puştiul din timpul şcolii, a învăţat, a urcat în viaţă şi acum cunoaşte lumea, vinurile, politica, femeile şi fostele iubite.

Câtă prostie! Ne naştem şi murim bând vin. Ştim să facem distincţia dintre unul bun şi unul prost, punct.

Dar, până să-l cunosc pe soţul meu, toţi bărbaţii pe care i-am întâlnit – şi care se credeau bine educaţi – considerau alegerea vinului momentul lor de glorie. Toţi fac acelaşi lucru: cu o expresie foarte concentrată, miros dopul, citesc eticheta, lasă ospătarul să le toarne în pahar, îl rotesc, observă băutura în lumină, o miros, o degustă încet, o înghit şi, până la urmă, dau din cap aprobator. După ce am asistat la scena asta de nenumărate ori, m-am hotărât să mă reorientez, şi am început să ies cu tocilarii, care nu aveau viaţă socială în facultate. Spre deosebire de degustătorii de vin previzibili şi artificiali, tocilarii erau autentici şi nu făceau nici cel mai mic efort ca să mă impresioneze. Vorbeau despre lucruri pe care nu le înţelegeam. Găseau, de exemplu, că sunt obligată să cunosc, cel puţin, denumirea *Intel*, „din moment ce este scrisă pe toate

calculatoarele“. Niciodată nu dădusem atenţie.

Tocilarii mă făceau să mă simt proastă, o femeie total neatractivă, şi se interesau mai mult de pirateria pe Internet decât de sânii şi de picioarele mele. Până la urmă m-am reîntors la degustătorii de vinuri. Până ce am întâlnit un bărbat care nu încerca să mă impresioneze cu gustul lui sofisticat şi nici nu mă făcea să mă simt o proastă în discuţiile despre planete misterioase, hobbiţi şi programe de calculator care şterg urmele paginilor vizitate. După câteva luni în care mi-a făcut curte şi în timpul cărora am descoperit cel puţin 120 de sate în jurul lacului care scaldă Geneva, m-a cerut în căsătorie.

Am acceptat pe loc.

Îl întreb pe Jacob dacă ştie de vreo discotecă, pentru că de ani de zile nu mai frecventez viaţa de noapte a Genevei („viaţa de noapte“ e un fel de a spune) şi am hotărât să ies ca să dansez şi să beau. Ochii îi strălucesc.

— N-am timp de aşa ceva. Sunt onorat de invitaţie, dar, cum ştii, în afară de faptul că sunt însurat, nu pot să fiu văzut acolo cu o jurnalistă. O să se spună că ştirile tale sunt…

Tendenţioase.

— …da, tendenţioase.

Hotărăsc să merg mai departe cu acel mic joc al seducţiei care m-a distrat întotdeauna. Ce am de pierdut? Până la urmă, cunosc toate căile, ocolişurile, capcanele şi obiectivele.

Îl rog să-mi vorbească mai mult despre el. Despre viaţa lui personală. În definitiv, nu sunt acolo ca jurnalistă, ci ca femeie şi fosta lui iubită din adolescenţă.

Accentuez bine cuvântul *femeie.*

— N-am o viaţă personală, răspunde. Din nefericire, nu pot avea. Am ales o carieră care m-a transformat într-un automat. Tot ce spun e supravegheat, pus în discuţie, publicat.

Nu e chiar aşa, dar sinceritatea lui mă dezarmează. Ştiu că îşi cunoaşte terenul, vrea să ştie pe unde calcă şi până unde poate merge cu mine. Insinuează că e „nefericit în căsnicie“, cum fac toţi bărbaţii maturi – după ce au degustat vinul şi au explicat exhaustiv cât de puternici sunt.

— Ultimii doi ani au fost marcaţi de câteva luni de bucurie, altele de provocări, dar restul înseamnă doar să te agăţi de sarcini şi să încerci să le faci tuturor pe plac ca să fii reales. A trebuit să renunţ la tot ce îmi făcea plăcere, cum ar fi să dansez cu tine săptămâna asta, de exemplu. Sau să ascult ore în şir muzică, să fumez ori să fac ceea ce alţii socotesc inadecvat.

Este o exagerare! Nimeni nu se preocupă de viaţa lui personală.

— Poate o fi întoarcerea lui Saturn. La fiecare 29 de ani planeta asta revine în locul unde se afla la data naşterii noastre.

Întoarcerea lui Saturn?

Şi-a dat seama că a vorbit mai mult decât trebuia, şi mi-a sugerat că ar fi poate mai bine să ne întoarcem la lucru.

Nu. Întoarcerea lui Saturn pentru mine s-a petrecut deja, trebuie să ştiu exact ce înseamnă asta. Îmi ţine o prelegere de astrologie: lui Saturn îi trebuie 29 de ani ca să revină în punctul unde se afla în momentul când ne-am născut. Până să se întâmple asta, găsim că orice e posibil, că visurile se vor realiza şi că zidurile care ne înconjoară încă mai pot fi doborâte. Când Saturn îşi completează ciclul, romantismul dispare. Alegerile sunt definitive şi schimbările de parcurs devin practic imposibile.

— Nu sunt specialist, evident. Dar viitoarea mea şansă va avea loc abia când o să împlinesc 58 de ani, la a doua întoarcere a lui Saturn.

Şi pentru ce m-a invitat să luăm prânzul împreună, dacă Saturn spune că nu mai e posibil să alegi altă cale? Discutăm deja de aproape o oră.

— Eşti fericită? Ceee?

— Am observat ceva în ochii tăi… o tristeţe inexplicabilă pentru o femeie atât de drăguţă, cu o căsnicie fericită şi cu o slujbă bună. Ca şi cum aş fi văzut o oglindire a ochilor mei. Repet întrebarea: eşti fericită?

În ţara unde m-am născut, am fost crescută şi acum îmi cresc copiii, nimeni nu pune acest gen de întrebare. Fericirea nu e o valoare care să poată fi măsurată cu precizie, discutată la referendum, analizată de specialişti. Nu întrebăm nici măcar ce marcă e automobilul celuilalt, cu atât mai mult ceva atât de intim şi imposibil de definit.

— Nu trebuie să răspunzi. Tăcerea e suficientă.

Nu, tăcerea nu e suficientă. Ea nu e nici un fel de răspuns. Reflectă doar surprindere, perplexitate.

— Eu nu sunt fericit, spune el. Am tot ce-şi poate dori un bărbat, dar nu sunt fericit.

Oare or fi pus ceva în apa din oraş? Oare vor să-mi distrugă ţara cu vreo armă chimică în stare să provoace o frustrare profundă tuturor? Nu-i posibil ca toţi cei cu care stau de vorbă să simtă acelaşi lucru.

Până aici n-am spus nimic. Dar sufletele nefericite au această incredibilă abilitate de a se recunoaşte şi a se apropia, multiplicându-şi durerile.

De ce nu am înţeles? De ce mă fixasem pe superficialitatea cu

care vorbise despre teme politice sau pe pedanteria cu care gustase vinul?

Întoarcerea lui Saturn. Nefericire. Lucruri despre care nu mă aşteptasem niciodată să le aud din gura lui Jacob König.

Atunci, exact în acel moment – mă uit la ceas, 13:55 – mă îndrăgostesc iar de el. Nimeni, nici chiar minunatul meu soţ, nu m-a întrebat vreodată dacă sunt fericită. Poate în copilărie părinţii sau bunicii să fi căutat să afle dacă sunt veselă, doar atât.

— O să ne mai întâlnim?

Mă uit în faţa mea şi nu mai văd un fost iubit din adolescenţă, ci abisul de care mă apropii în mod voluntar, un abis din care nu vreau să scap pentru nimic în lume. Într-o fracţiune de secundă îmi închipui că nopţile de insomnie vor deveni mai greu de suportat ca niciodată, de vreme ce acum am cu adevărat o problemă concretă: o inimă îndrăgostită.

Toate luminiţele roşii de „alarmă“ care există în conştientul şi inconştientul meu încep să clipească.

Dar îmi spun: eşti doar o proastă, el nu vrea de fapt decât să se culce cu tine. Puţin îi pasă de fericirea ta.

Atunci, cu un gest aproape sinucigaş, sunt de acord. Cine ştie dacă să mă culc cu cineva care abia mi-a atins sânii când mai eram încă adolescenţi nu va fi benefic pentru căsnicia mea, cum s-a întâmplat ieri, când i-am făcut sex oral dimineaţă şi am avut mai multe orgasme noaptea?

Încerc să revin la tema despre Saturn, dar el a cerut deja nota de plată şi vorbeşte la telefonul mobil, anunţând că va întârzia cinci minute.

— Te rog, întreabă-i dacă nu vor apă şi cafea.

Întreb cu cine a vorbit şi spune că era soţia lui. Directorul unei mari întreprinderi farmaceutice vrea să-l vadă şi, posibil, să investească ceva bani în faza iniţială a campaniei sale pentru Consiliul de Stat. Alegerile se apropie foarte repede.

Din nou îmi amintesc că e însurat. Că e nefericit. Că nu poate face nimic din ce-i place. Că sunt zvonuri despre el şi soţia lui – se pare că au o căsnicie deschisă. Trebuie să uit scânteia care m-a fulgerat la 13:55 şi să înţeleg că el vrea doar să mă folosească.

Asta nu mă deranjează, atât timp cât lucrurile rămân clare. Şi eu am nevoie de cineva cu care să mă culc.

Ne oprim pe trotuarul din faţa restaurantului. El se uită în jur, ca şi cum am fi o pereche absolut suspectă. După ce s-a încredinţat că nu

ne vede nimeni, îşi aprinde o ţigară. Vasăzică de asta se temea să fie văzut: ţigara.

— Cred că-ţi aminteşti, eram considerat elevul cel mai promiţător din clasă. Trebuia să demonstrez că aşa e, pentru că toţi simţim o imensă nevoie de iubire şi de aprobare. Sacrificam întâlnirile cu prietenii ca să învăţ şi să corespund aşteptărilor celorlalţi. Am terminat liceul cu note excelente. De fapt, de ce ne-am despărţit noi doi?

Dacă el nu-şi aminteşte, eu cu atât mai puţin. Cred că la vremea aceea toată lumea se cupla cu toată lumea şi nimeni nu rămânea cu nimeni.

— Am terminat facultatea, am fost numit apărător din oficiu, am început să am de-a face cu bandiţi şi nevinovaţi, canalii şi oameni cinstiţi. Ceea ce trebuia să fie o slujbă temporară a devenit un drum în viaţă: puteam ajuta. Portofoliul meu de clienţi creştea. Faima mea s-a răspândit prin oraş. Tata insista că venise momentul să las toate astea şi să mă duc să lucrez în cabinetul de avocatură al unui prieten de-al lui. Dar eu eram tot mai entuziast cu fiecare cauză câştigată. Şi din când în când mă loveam de câte o lege învechită, care nu mai era aplicabilă la momentul prezent. Trebuiau schimbate multe lucruri în administraţie.

Toate astea sunt scrise în biografia sa oficială, dar era altceva să le aud din gura lui.

— La un moment dat mi-am spus că aş putea candida ca deputat. Am făcut o campanie aproape fără fonduri, fiindcă tata era contra. Însă clienţii erau în favoarea mea. Am fost ales la mustaţă, dar am fost ales.

Se uită iar în jur. Şi-a ascuns ţigara la spate. Dar cum nu-l urmărea nimeni, a mai tras un fum. Avea ochii goi, aţintiţi asupra trecutului.

— Când am început cariera politică, dormeam doar cinci ore pe zi şi eram totdeauna plin de energie. Acum am chef să dorm optsprezece ore. S-a încheiat luna de miere cu rostul meu pe lume. A rămas doar nevoia să mă fac plăcut de toţi, mai cu seamă de soţia mea, care luptă ca o nebună ca să am un viitor mare. Marianne a sacrificat multe pentru asta şi nu o pot dezamăgi.

E acelaşi bărbat care m-a invitat cu doar câteva minute înainte să mai ieşim împreună? Oare chiar asta vrea: să iasă şi să stea de vorbă cu cineva care să-l poată înţelege, pentru că simte aceleaşi lucruri?

Am darul de a crea fantezii cu o viteză impresionantă. Mă şi vedeam între cearşafuri de mătase într-o cabană din Alpi.

— Atunci, când ne mai putem întâlni? Tu alegi.

Peste două zile, stabileşte el. Îi spun că am ore de yoga. Îmi cere să lipsesc. Explic că tot lipsesc mereu şi că îmi promisesem să fiu

mai disciplinată.

Jacob pare resemnat. Sunt tentată să accept, dar nu vreau să par foarte nesigură şi disponibilă.

Viaţa reîncepe să aibă haz, fiindcă apatia dinainte e înlocuită de teamă. Ce bucurie să-ţi fie teamă să pierzi o ocazie!

Spun că e imposibil, mai bine să stabilim pentru vineri. Acceptă, îl cheamă pe asistent şi-i cere să noteze în agendă. Îşi termină ţigara şi ne despărţim. Nu întreb de ce mi-a povestit atât de multe despre viaţa lui intimă şi nici el nu adaugă ceva important la declaraţiile făcute în restaurant.

Mi-ar plăcea să cred că s-a schimbat ceva în timpul acestui prânz. Unul din sutele de prânzuri profesionale pe care le-am avut, cu o mâncare cum nu se poate mai nesănătoasă şi băutură pe care comesenii se prefac că o beau, dar care rămăsese practic neatinsă când am cerut cafeaua. Nu trebuie să laşi niciodată garda jos, în ciuda scenetei cu degustarea.

Nevoia de a plăcea tuturor. Întoarcerea lui Saturn. Nu sunt singură.

ADULTER

Jurnalismul nu are nimic din strălucirea pe care şi-o imaginează oamenii – intervievezi persoane celebre, primeşti invitaţii pentru călătorii fantastice, ai contact cu puterea, banii, cu fascinanta lume interlopă.

Adevărul e că ne petrecem majoritatea timpului la birou, în cubicule, lipiţi de telefon. Doar şefii au intimitate, în acvariile lor din sticlă transparentă, ale căror jaluzele se pot lăsa din când în când. Când fac asta, ei continuă să ştie ce se petrece în partea din afară, în timp ce noi nu le mai urmărim buzele de peşte care se mişcă.

Jurnalismul la Geneva, oraş cu 195 de mii de locuitori, e tot ce poate fi mai plicticos pe lume. Arunc o privire pe ediţia de azi, deşi ştiu dinainte ce conţine – eternele întâlniri de demnitari străini la sediul Naţiunilor Unite, deja banalele proteste împotriva abolirii secretului bancar şi încă vreo câteva lucruri care merită să stea pe prima pagină, ca „obezitatea morbidă împiedică un bărbat să intre în avion“, „lup decimează oi în împrejurimile oraşului“, „vestigii arheologice găsite la Saint-Georges“ şi, în fine, cu litere în evidenţă, „După restaurare, nava *Genève* revine pe lac mai frumoasă ca niciodată“.

Sunt chemată într-un birou.Vor să ştie dacă am aflat ceva exclusiv în timpul prânzului cu politicianul. Cum era de aşteptat, fuseserăm văzuţi împreună.

Nu, răspund. Nimic mai mult decât figurează în biografia oficială. Prânzul a avut mai curând rolul de a mă apropia de o „sursă“, cum îi

numim pe cei care ne dau informaţii importante. (Cu cât e mai mare reţeaua sa de informatori, cu atât e mai respectat jurnalistul.)

Şeful îmi spune că altă „sursă“ garantează că, deşi căsătorit, Jacob König a avut o legătură cu soţia altui om politic. Simt o înţepătură în acel ungher întunecat al sufletului unde a bătut depresia iar eu am refuzat să-i deschid.

Mă întreabă dacă mă pot apropia mai mult de el. Nu sunt prea interesaţi de viaţa lui sexuală, dar acea „sursă“ a sugerat că poate e victima vreunui şantaj. Un grup metalurgic străin vrea să şteargă urmele unor probleme fiscale în propria ţară, dar nu are cum să ajungă la ministrul finanţelor. Are nevoie de „o intrare“.

Directorul explică: deputatul Jacob König nu e ţinta noastră, trebuie să-i denunţăm pe cei care încearcă să ne corupă sistemul politic.

— Nu va fi greu. E destul să spunem că suntem de partea lui.

Elveţia e una dintre puţinele ţări din lume unde cuvântul este suficient. În majoritatea celorlalte locuri ar fi necesari avocaţi, martori, documente iscălite şi ameninţarea cu procese dacă secretul ar fi dezvăluit.

— Ne trebuie doar confirmare şi fotografii. Vasăzică trebuie să mă apropii de el.

— Nici asta nu va fi greu. Sursele noastre spun că aţi fixat deja o întâlnire. E trecut în agenda lui oficială.

Vasăzică asta e ţara secretelor bancare! Toată lumea ştie tot.

— Urmează tactica obişnuită.

„Tactica obişnuită“ e formată din patru puncte: 1. începe cu o întrebare despre o problemă oarecare despre care intervievatul are interesul să vorbească în public; lasă-l să vorbească maximum de timp posibil, iar el va crede că jurnalul îi va dedica un spaţiu mare; 3. la sfârşitul interviului, când va fi deja convins că e stăpân pe situaţie, pune întrebarea aceea, *singura* care interesează, pentru ca el să simtă că, dacă nu va răspunde, nu i se va acorda spaţiul la care se aşteaptă şi astfel îşi va fi pierdut timpul; 4. dacă va răspunde evaziv, reformulează întrebarea. El va spune că aşa ceva nu interesează pe nimeni. Dar e nevoie să obţii cel puţin *o* declaraţie. În 99% din cazuri, intervievatul cade în cursă.

Asta e de-ajuns. Restul interviului îl arunci şi foloseşti declaraţia în cauză într-un material care nu e despre intervievat, ci despre o temă importantă, conţinând comentarii jurnalistice, informaţii oficiale, neoficiale, citând „surse“ anonime etc.

— Dacă e reticent, spune-i că suntem de partea lui. Doar ştii meseria. O să meargă…

Ştiu meseria. Cariera de jurnalist e la fel de scurtă ca a unui atlet. Dobândim repede glorie şi putere, şi apoi facem loc generaţiei următoare. Sunt puţini cei care continuă şi avansează. Ceilalţi îşi văd standardul de viaţă coborând, devin critici ai presei, îşi fac bloguri, ţin conferinţe şi petrec mult timp încercând să-şi impresioneze prietenii. Nu există stadiu intermediar.

Eu încă mă mai aflu în zona „ziarist de viitor“… Dacă voi obţine acele declaraţii, probabil că la anul încă nu voi auzi: „Trebuie să tăiem din costuri şi tu, cu talentul şi numele pe care le ai, sigur vei găsi altă slujbă“.

Voi fi avansată? Voi putea decide ce să se publice pe prima pagină: problema lupului care devorează oiţe, exodul bancherilor străini în Dubai şi Singapore, sau penuria spaţiilor de închiriat. Ce mod captivant de a petrece viitorii cinci ani…

Mă întorc la mine în birou, mai dau câteva telefoane fără importanţă şi citesc tot ce e interesant pe Internet. Lângă mine, colegii fac la fel, disperaţi să găsească vreo ştire care să oprească declinul numărului de cititori. Cineva spune că au fost văzuţi mistreţi pe calea ferată care leagă Geneva de Zürich. Ar ieşi un material?

Sigur că ar da. La fel ca din telefonul pe care tocmai l-am primit despre o femeie de 80 de ani care critică legea ce interzice fumatul în baruri.

Ea spune că vara nu sunt probleme, dar iarna vom avea mai multă lume care o să moară de pneumonie decât de cancer pulmonar, din moment ce toţi vor fi obligaţi să fumeze afară.

De fapt, ce facem noi aici, în redacţia unui ziar important?

Ştiu: suntem dedicaţi meseriei şi vrem să salvăm lumea.

Aşezată în postura lotusului, inspir mirosul de tămâie, ascult o muzică insuportabil de asemănătoare cu
cea care se aude de obicei în ascensoare şi încep „meditaţia“. De câtva timp mă sfătuiau să experimentez. Asta când au descoperit că sunt „stresată“. (Eram, într-adevăr, dar tot mai bine decât acest total dezinteres faţă de viaţă pe care îl simt acum.)

— Impurităţile raţiunii vă vor tulbura. Nu vă faceţi griji. Acceptaţi gândurile care vor apărea. Nu luptaţi împotriva lor.

Perfect, asta şi fac. Îndepărtez emoţiile toxice, cum ar fi orgoliul, deziluzia, gelozia, ingratitudinea, inutilitatea. Umplu spaţiul rămas gol cu umilinţă, recunoştinţă, înţelegere, conştienţă şi har.

Cred că încep să mănânc mai mult zahăr decât ar trebui, iar asta face rău trupului şi spiritului.

Las la o parte întunericul şi disperarea şi invoc forţele binelui şi ale luminii.

Îmi amintesc de fiecare detaliu de la prânzul cu Jacob. Recit o
mantra împreună cu ceilalţi discipoli.

Mă ntreb dacă redactorul-şef a spus adevărul. Oare Jacob chiar şi-a înşelat nevasta? Oare a acceptat şantajul?

Profesoara ne cere să ne imaginăm un înveliş de lumină în jurul nostru.

ADULTER

Trebuie să trăim cu certitudinea că învelişul ăsta ne va ocroti de primejdii, şi nu vom mai fi legaţi de dualitatea existenţei. Trebuie să căutăm calea de mijloc, unde nu există nici bucurie, nici suferinţă, ci doar o pace deplină.

Încep să înţeleg de ce lipsesc atât de mult de la orele de yoga. Dualitatea existenţei? Calea de mijloc? Asta îmi sună atât de nefiresc ca şi menţinerea nivelului de colesterol la 70, cum îmi pretinde medicul.

Imaginea învelişului rezistă doar câteva secunde, pe urmă acesta e spart în o mie de ţăndări şi înlocuit de certitudinea absolută că lui Jacob îi place orice femeie drăguţă care-i iese în cale. Ce legătură am eu cu asta?

Exerciţiile continuă. Schimbăm postura şi profesoara insistă, ca la fiecare şedinţă, să încercăm, cel puţin pentru câteva secunde, „să ne golim mintea“.

Golul e tocmai chestia de care mă tem cel mai mult şi care m-a însoţit cel mai mult. Dacă ar şti ea ce îmi cere… În fine, nu am eu căderea să judec o tehnică ce există de milenii.

Ce caut eu aici?

Ştiu: mă „destresez“.

Mă trezesc iar la miezul nopţii. Mă duc în camera copiilor ca să văd dacă e totul în regulă – e ceva obsesiv, dar toţi părinţii îl fac din când în când.

Revin în pat şi rămân cu ochii pironiţi în tavan.

N-am puterea să spun ce vreau sau nu vreau să fac. De ce nu abandonez yoga o dată pentru totdeauna? De ce nu mă hotărăsc să merg imediat la un psihiatru şi să încep să iau pilulele magice? De ce nu reuşesc să mă controlez şi să nu mă mai gândesc la Jacob? În fond, nu mi-a spus decât că vrea să aibă pe cineva cu care să vorbească despre Saturn şi frustrările cu care, mai curând sau mai târziu, ajung să se confrunte adulţii.

Nu mă mai suport. Viaţa mea pare un film care repetă la infinit aceeaşi scenă.

Am fost la nişte cursuri de psihologie când eram la facultatea de jurnalism. La unul din ele, profesorul (un bărbat destul de interesant, atât la clasă, cât şi la pat) a spus că există cinci stadii prin care va trece intervievatul: apărarea, lauda, încrederea în sine, confesiunea şi încercarea de a îndrepta lucrurile.

În viaţa mea, am trecut direct din stadiul de încredere în mine în confesiune. Încep să-mi spun lucruri care ar fi mai bine să rămână ascunse.

De exemplu: lumea s-a oprit în loc.

Nu doar a mea, ci a tuturor celor care mă înconjoară. Când ne întâlnim între prieteni, discutăm mereu despre aceleaşi lucruri şi

persoane. Conversaţiile par noi, dar totul nu-i decât o pierdere de timp şi de energie. Încercăm să arătăm că viaţa continuă să fie interesantă.

Toţi caută să-şi controleze propria nefericire. Nu numai Jacob şi cu mine, dar probabil şi soţul meu. Doar că el nu arată nimic.

În periculosul stadiu al confesiunii în care mă aflu, lucrurile astea încep să se clarifice. Nu mă simt singură. Sunt înconjurată de oameni cu aceleaşi probleme şi toţi se prefac că viaţa continuă la fel ca înainte. Ca mine. Ca vecinul meu. Poate şi ca şeful meu şi bărbatul care doarme lângă mine.

După o anumită vârstă, începem să afişăm o mască de siguranţă şi certitudini. Cu timpul, masca asta se lipeşte de faţă şi nu se mai poate desprinde.

În copilărie am învăţat că, dacă plângem, primim afecţiune; dacă arătăm că suntem trişti, primim consolare. Dacă nu reuşim să convingem cu zâmbetul nostru, sigur vom convinge cu lacrimile.

Dar nu mai plângem – decât în baie, când nu ne aude nimeni –, nici nu zâmbim – decât copiilor noştri. Nu ne manifestăm sentimentele pentru ca ceilalţi să nu ne considere vulnerabili şi să profite de asta.

Cel mai bun remediu e somnul.

Mă întâlnesc cu Jacob în ziua fixată. Acum aleg eu localul, şi sfârşim în foarte frumosul şi neîngrijitul Parc des Eaux-Vives, unde există alt restaurant foarte prost administrat de primărie.

Odată am luat masa acolo cu un corespondent de la *Financial Times.* Am cerut Martini, iar chelnerul ne-a servit un Cinzano.

De astă dată, nu mâncăm acolo – luăm doar sandviciuri la iarbă verde. El poate să fumeze în voie, pentru că din acest loc vedem tot ce ne înconjoară. Putem observa cine vine şi cine pleacă. Sosesc hotărâtă să fiu cinstită: după banalităţile obişnuite (vreme, serviciu, „cum a fost la discotecă?“, „mă duc diseară“), primul lucru pe care îl întreb e dacă e şantajat din cauza, să spunem, unei relaţii extraconjugale.

Nu este surprins. Mă întreabă doar dacă stă de vorbă cu o ziaristă sau cu o prietenă.

Pentru moment, cu o ziaristă. Dacă va confirma, pot să-i dau cuvântul că ziarul îl va sprijini.

Nu vom publica nimic despre viaţa lui personală, dar îi vom ataca pe şantajişti.

— Da, am avut o legătură cu soţia unui prieten, pe care îmi închipui că trebuie să-l cunoşti din cauza profesiei. El a împins-o, fiindcă amândoi erau plictisiţi în mariaj. Înţelegi ce vreau să spun?

Soţul a împins-o? Nu, nu înţeleg, dar dau din cap şi îmi amintesc

ce s-a întâmplat acum trei nopţi, când am avut orgasm multiplu.

Şi legătura continuă?

— Ne-am pierdut interesul. Soţia mea ştie deja. Sunt lucruri care nu se pot ascunde. Oamenii din Nigeria ne-au fotografiat şi ameninţă să divulge imaginile, dar asta nu-i o noutate pentru nimeni.

În Nigeria se află acel concern metalurgic. Soţia lui nu a ameninţat că va cere divorţul?

— A fost supărată vreo două, trei zile, nu mai mult. Are planuri mari în legătură cu căsnicia noastră şi îmi închipui că fidelitatea nu face neapărat parte din ele. A fost puţin geloasă, doar ca să-şi dea importanţă, dar e o
actriţă foarte proastă. La câteva ore după ce am mărturisit se luase cu altele.

După cât se pare, Jacob trăieşte într-o lume complet diferită de a mea. Femeile nu sunt geloase, soţii îşi împing nevestele să aibă aventuri. Oare pierd mult?

— Nu există nimic care să nu se rezolve cu timpul. Nu crezi?

Depinde. În multe cazuri timpul poate să agraveze problema. Asta se întâmplă cu mine. Dar am venit aici ca să iau un interviu, nu ca să fiu intervievată, de asta nu spun nimic. El continuă:

— Nigerienii nu ştiu nimic. Am stabilit cu Ministerul de Finanţe să le întind o cursă. Cu totul înregistrat, exact aşa cum au făcut ei cu mine.

În clipa aceea văd cum mi se spulberă în aer materialul, cel care trebuia să fie marea mea şansă de a avansa într-o industrie tot mai decăzută. Nu e nimic interesant de relatat – nici adulter, nici şantaj, nici corupţie. Totul urmează modelele elveţiene de calitate şi excelenţă.

— Ai întrebat deja tot ce voiai? Putem să trecem la alt subiect?

Da, am întrebat tot. Şi adevărul e că nu am alt subiect.

— Cred că ai uitat să întrebi de ce am vrut să te revăd? De ce am vrut să ştiu dacă eşti fericită? Crezi că sunt interesat de tine ca femeie? Nu mai suntem adolescenţi. Mărturisesc că am rămas surprins de atitudinea ta în cabinetul meu şi mi-a plăcut foarte mult sexul oral, dar ăsta nu-i un motiv suficient ca să fim aici, cu atât mai mult dacă luăm în considerare faptul că aşa ceva nu se poate petrece în public. Nu vrei să ştii de ce am vrut să mă întâlnesc iar cu tine?

Cutiuţa cu surprize care m-a luat pe nepregătite cu întrebarea aceea despre fericirea mea se mai deschide o dată. Oare el chiar nu înţelege că lucrurile astea nu se întreabă?

Doar dacă vrei să-mi spui – răspund ca să-l provoc şi ca să încerc să nimicesc dintr-odată aerul său atotputernic care mă face atât de nesigură.

Şi adaug: sigur că vrei să te culci cu mine. Nu vei fi primul pe care îl refuz.

El clatină din cap. Mă prefac că mă simt în largul meu şi fac comentarii despre valurile mari de pe lacul de obicei liniştit din faţa noastră. Le privim în tăcere ca şi cum ar fi lucrul cel mai interesant de pe lume.

Până ce el găseşte cuvintele potrivite:

— Cum trebuie să fi observat deja, te-am întrebat dacă eşti fericită pentru că m-am recunoscut în tine. Cine se aseamănă se adună. Poate că şi tu ai văzut acelaşi lucru la mine, dar nu contează. Poate că eşti mentalmente epuizată, convinsă că problemele tale inexistente, despre care ştii că sunt inexistente, îţi sug toată energia.

Gândisem la fel în timpul prânzului nostru: sufletele nefericite se recunosc şi se atrag ca să-i sperie pe cei vii.

— Simt acelaşi lucru, continuă. Cu deosebirea că problemele mele sunt poate mai concrete. Oricum, mă trezesc urându-mă pe mine pentru că n-am reuşit să rezolv una sau alta, iar eu depind de aprobarea atâtor alţi oameni. Şi asta mă face să mă simt inutil. M-am gândit să caut ajutor medical, dar soţia mea s-a opus. A spus că, dacă se află, asta mi-ar putea distruge cariera. Am fost de acord cu ea.

Vasăzică el stă de vorbă despre lucrurile astea cu soţia lui. Poate că la noapte o să fac acelaşi lucru cu soţul meu. În loc să mergem la o discotecă, pot să mă aşez în faţa lui şi să-i spun tot. Cum ar reacţiona?

— Sigur, am făcut multe greşeli. În momentul ăsta încerc să privesc lumea altfel, dar nu reuşesc. Când văd pe cineva ca tine, şi să ştii că am întâlnit deja multe persoane în aceeaşi situaţie, caut să mă apropii şi să aflu în ce fel se luptă cu problema. Am nevoie de ajutor şi ăsta e singurul mod de a reuşi.

Vasăzică asta era. Nici vorbă de sex, nici vorbă de o mare aventură romantică care să umple cu soare după-amiaza aceasta mohorâtă a Genevei. E doar o terapie de sprijin, cum fac alcoolicii şi dependenţii de droguri între ei.

Mă ridic.

Privindu-l în ochi, spun că într-adevăr sunt foarte fericită şi că ar trebui să caute un psihiatru. Nevasta lui nu poate controla totul în viaţa sa. În plus, nu va şti nimeni, din cauza secretului profesional. Am o prietenă care s-a vindecat după ce a început să ia medicamente. Chiar vrea să-şi petreacă restul vieţii înfruntând

fantoma depresiei doar ca să fie reales? Asta îşi doreşte?

Se uită în jur ca să vadă dacă mă aude cineva. Făcusem asta deja, ştiu că suntem singuri – cu excepţia unui grup de dealeri în celălalt capăt al parcului, în spatele restaurantului. Dar aceştia nu au nici un interes să se apropie de noi.

Nu mă mai pot opri. Pe măsură ce vorbesc, îmi dau seama că mă ascult pe mine şi mă ajut. Spun că negativismul se autoalimentează. Că trebuie să caute ceva care să-i dea măcar puţină bucurie, ca navigatul, mersul la cinema, lectura.

— Nu-i vorba de asta. Nu mă înţelegi. Pare descumpănit de reacţia mea.

Ba înţeleg. Zilnic primim mii de informaţii – afişe pe care nişte adolescente machiate pozează drept femei şi oferă produse miraculoase care asigură frumuseţea eternă; ştirea că un cuplu în vârstă a escaladat Muntele Everest ca să-şi sărbătorească aniversarea căsătoriei; reclamele la noi aparate de masaj; vitrine de farmacii supraîncărcate cu produse de slăbit; filme care prezintă o idee falsă despre viaţă; cărţi care promit rezultate fantastice; specialişti care dau sfaturi cum să avansezi în carieră sau să găseşti pacea interioară. Şi toate astea ne fac să ne simţim bătrâni, prizonieri ai unei vieţi anoste, în timp ce pielea devine flască, kilogramele se acumulează necontrolat şi suntem obligaţi să ne reprimăm emoţiile şi dorinţele, pentru că ele nu se încadrează în ceea ce numim „maturitate“.

Selecţionează informaţiile care ajung la tine. Pune-ţi un filtru pe ochi şi pe urechi şi permite să treacă doar ce nu te va împinge în jos, pentru că, pentru asta, ajunge cotidianul nostru. Crezi că nu sunt şi eu criticată şi judecată la serviciu? Ba sunt, şi încă foarte mult! Doar că am optat să aud numai ce mă stimulează să mă ameliorez, ce mă ajută să-mi corectez greşelile. Restul pur şi simplu mă prefac că nu-l aud.

Am venit aici în căutarea unei istorii complicate care implica adulter, şantaj şi corupţie. Dar ai înfruntat deja totul în cel mai bun mod posibil. Oare nu vezi asta?

Fără să mă gândesc mult, mă aşez din nou lângă el, îi iau capul ca să nu poată scăpa, şi îi dau un sărut lung. El ezită o fracţiune de secundă, dar pe urmă îmi răspunde. Imediat toate sentimentele mele de neputinţă, fragilitate, eşec şi nesiguranţă sunt înlocuite de o euforie imensă. Într-o clipă am devenit înţeleaptă, am preluat controlul situaţiei şi îndrăznesc să fac ceva ce înainte nici nu-mi imaginam. Mă aventurez pe pământuri necunoscute şi mări

primejdioase, distrugând piramide şi construind sanctuare.

Am redevenit stăpână pe gândurile şi acţiunile mele. Ceea ce părea imposibil de dimineaţă este real după-amiaza. Am reînceput să simt, pot să iubesc ceva ce nu posed, vântul a încetat să mă deranjeze şi a devenit o binefacere, mângâierea unui zeu pe obrazul meu. Spiritul meu s-a înapoiat.

Sute de ani par să fi trecut în acel scurt răstimp cât l-am sărutat. Feţele noastre se îndepărtează încet, îmi mângâie părul cu tandreţe, ne uităm în ochii celuilalt.

Şi regăsim ce exista acolo acum mai puţin de un minut. Tristeţe.

Acum adăugată la stupiditatea şi iresponsabilitatea unui gest care – cel puţin în cazul meu – are să agraveze tot.

Mai rămânem o jumătate de oră împreună, vorbind despre oraş şi locuitorii lui, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Păream foarte apropiaţi când am ajuns la Parc des Eaux-Vives, ne-am transformat în unul singur în momentul sărutului, iar acum suntem două fiinţe complet străine, încercând să menţinem o conversaţie doar timpul necesar pentru ca fiecare să-şi vadă de drum fără să se simtă prost.

Nu ne-a văzut nimeni – nu suntem într-un restaurant. Căsniciile noastre sunt salvate.

Mă gândesc să-mi cer scuze, dar nu e necesar. Până la urmă, un sărut nu e mare lucru.

Nu pot spune că mă simt victorioasă, dar cel puţin am recuperat un oarecare control asupra mea însămi. Acasă totul e la fel ca totdeauna: înainte eram într-o situaţie foarte proastă, acum sunt mai bine, dar nimeni nu m-a întrebat nimic.

O să fac ca Jacob König o să vorbesc cu soţul meu despre ciudata mea stare de spirit. Am încredere în el şi sunt sigură că mă va putea ajuta.

Între timp, totul e atât de bine astăzi! De ce să stric asta cu mărturisiri ale unor lucruri despre care nici nu ştiu exact ce sunt? Continui să lupt. Nu cred că ceea ce mi se întâmplă are vreo legătură cu anumite elemente chimice din corpul meu, cum spun paginile de Internet care vorbesc de „tristeţe obligatorie“.

Azi nu sunt tristă. Sunt faze normale în viaţă. Mi-aduc aminte de când clasa mea de liceu a organizat festivitatea de absolvire: am râs timp de două ore şi am plâns obligatoriu la sfârşit, pentru că asta însemna că ne despărţeam definitiv. Tristeţea a durat câteva zile sau câteva săptămâni, nu-mi amintesc bine. Dar simplul fapt că nu-mi mai amintesc spune deja ceva foarte important: a trecut cu totul. Să depăşeşti 30 de ani e greu şi poate că nu eram pregătită pentru asta.

ADULTER

Soţul meu urcă scara ca să-i culce pe copii. Îmi torn un pahar cu vin şi ies în grădină.

Tot mai bate vântul. Toţi cei de aici cunosc acest vânt care suflă trei, şase ori nouă zile. În Franţa, mai romantică decât Elveţia, se numeşte mistral şi aduce totdeauna vreme senină şi rece. A sosit timpul ca norii să se îndepărteze – mâine vom avea o zi cu soare.

Mă gândesc la discuţia din parc, la sărut. Nu simt nici o remuşcare. Am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată înainte, şi cu asta am început să dărâm zidurile care mă ţineau prizonieră.

Nu-mi pasă ce gândeşte Jacob König. Nu-mi pot petrece viaţa încercând să le fac pe plac oamenilor.

Îmi golesc paharul cu vin, îl umplu din nou şi savurez primele ore, după multe luni, în care simt altceva decât apatie şi inutilitate.

Soţul meu coboară îmbrăcat de oraş şi întreabă cât timp îmi trebuie ca să fiu gata. Uitasem că trebuia să mergem să dansăm în seara asta.

Urc în fugă ca să mă aranjez.

Când cobor, văd că bona filipineză a venit deja şi şi-a pus cărţile pe masa din salon. Copiii s-au culcat şi nu o să-i dea de furcă, astfel că profită ca să înveţe – se pare că nu-i place să se uite la televizor.

Suntem gata de ieşit în oraş. Mi-am pus rochia cea mai frumoasă, cu riscul de a părea o deplasată într-un mediu relaxat. Dar ce contează? Trebuie să sărbătoresc.

Mă trezeşte vântul zguduind fereastra. Îmi spun că bărbatul meu ar fi trebuit să o închidă mai bine. Trebuie să mă scol şi să-mi îndeplinesc ritualul nocturn: să mă duc până în camera copiilor ca să văd dacă e totul în regulă.

Şi totuşi ceva mă împiedică. Să fie efectul băuturii? Încep să mă gândesc la valurile pe care le văzusem devreme pe lac, la norii care se risipiseră şi la persoana care era cu mine. Prea puţin îmi amintesc de discotecă: muzica ni s-a părut oribilă, atmosfera foarte plictisitoare şi, după o jumătate de oră, ne-am întors la calculatoarele şi tabletele noastre.

Şi toate lucrurile pe care i le-am spus lui Jacob după-amiază? Oare nu ar trebui să profit de momentul acesta ca să mă gândesc puţin şi la mine?

Dar camera mă sufocă. Soţul meu perfect doarme lângă mine; se vede că nu a auzit zgomotul vântului. Mă gândesc la Jacob culcat lângă nevastă, povestindu-i tot ce simte (sunt sigură că nu va spune nimic despre mine), uşurat că are pe cineva care îl ajută când se simte mai singur. Nu prea am încredere în descrierea pe care i-a făcut-o – dacă ar fi adevărată, s-ar fi despărţit deja. În fond, nu au

copii!

Mă întreb dacă mistralul l-a trezit şi pe el şi despre ce or fi vorbind acum. Unde locuiesc? Nu e greu de aflat. Am toate informaţiile astea la dispoziţie la ziar. Au făcut amor în noaptea asta? A pătruns-o cu pasiune? Ea a gemut de plăcere?

Comportamentul meu faţă de el mereu mă ia prin surprindere. Sex oral, sfaturi înţelepte, sărut în parc. Parcă nici n-aş fi eu. Cine e femeia care mă domină când sunt cu Jacob?

Adolescenta provocatoare. Cea care era sigură pe ea ca o stâncă şi puternică precum vântul care agita lacul Leman, deobicei calm. E curios cum, atunci când ne întâlnim cu foştii colegi de şcoală, credem întotdeauna că ei continuă să fie aceiaşi – chiar dacă cel care era slab a devenit puternic, cea mai frumoasă şi-a găsit cel mai nepotrivit soţ, cei care erau lipiţi unul de altul s-au despărţit şi nu se mai văd de ani de zile.

Dar cu Jacob, cel puţin în acest început de reîntâlnire, încă pot să mă întorc în timp şi să fiu fetişcana care nu se teme de consecinţe, fiindcă are abia 16 ani iar întoarcerea lui Saturn, care va aduce cu sine maturizarea, e încă departe.

Încerc să dorm, dar nu reuşesc. Petrec mai bine de o oră gândindu-mă la el. Mi-amintesc de vecinul care-şi spăla maşina şi că i-am socotit viaţa „fără sens“, plină de acţiuni inutile. Dar ce făcuse nu era inutil: probabil se distra, făcând exerciţii fizice, privind lucrurile simple din viaţă ca pe o binefacere, nu ca pe un blestem.

Asta e ce-mi lipseşte: să mă relaxez puţin şi să profit mai mult de viaţă. Nu pot să mă tot gândesc la Jacob. Îmi înlocuiesc lipsa de bucurie cu un lucru mai concret, un bărbat. Dar nu asta e problema. Dacă aş merge la psihiatru, aş auzi că problema mea e alta. Lipsă de litiu, secreţie scăzută de serotonină, chestii dintr-astea. Asta nu a început cu venirea lui Jacob şi nu se va termina cu plecarea lui.

Dar nu reuşesc să uit. Mintea repetă de zeci, de sute de ori momentul sărutului.

Şi înţeleg că inconştientul meu transformă o problemă imaginară într-o problemă reală. Întotdeauna e aşa. În felul ăsta apar bolile.

Nu vreau să-l mai văd pe bărbatul ăsta în viaţa mea. A fost trimis de demon ca să zdruncine ceva ce era deja fragil. Cum de-am putut să mă îndrăgostesc atât de repede de un bărbat pe care nici măcar nu-l cunosc? Şi cine a spus că sunt îndrăgostită? Am probleme încă din primăvară, atâta tot. Dacă până atunci lucrurile funcţionau bine, nu văd nici un motiv ca ele să nu reînceapă să funcţioneze la fel.

Repet ce mi-am spus înainte: e o fază, nimic mai mult.

Nu pot să întreţin focul şi să atrag lucruri care nu-mi fac bine. Nu asta i-am spus după-amiază?

Trebuie să suport şi să aştept trecerea crizei. Altfel, risc să mă îndrăgostesc cu adevărat, să simt în permanenţă ce am simţit o fracţiune de secundă când am luat prânzul împreună prima oară. Iar, dacă se va întâmpla asta, lucrurile nu se vor petrece numai în interiorul meu. Suferinţa şi durerea se vor răspândi pretutindeni.

Mă foiesc în pat un timp care mi se pare nesfârşit, adorm şi, parcă doar o clipă mai târziu, bărbatul meu mă trezeşte. S-a făcut zi, cerul e albastru iar mistralul continuă să sufle.

— E dimineaţă. Mă duc să pregătesc copiii.

– Ce-ar fi să schimbăm rolurile măcar o dată în viaţă? Tu de duci la bucătărie iar eu îi pregătesc pentru şcoală.

— Asta-i o provocare? Păi o să vă fac cel mai bun mic dejun pe care l-aţi mâncat în ultimii ani.

– Nu e o provocare, doar încercăm să variem puţin. Iar micul dejun făcut de mine nu e destul de bun?

— E prea devreme să stăm la discuţii. Azi-noapte am băut amândoi cam mult, iar discotecile nu mai sunt pentru vârsta noastră. Da, pregăteşte copiii.

Iese până să apuc să-i răspund. Iau mobilul şi verific agenda zilei.

Consult lista de angajamente care trebuie îndeplinite negreşit. Cu cât e mai lungă, cu atât îmi consider ziua mai productivă. Se întâmplă ca multe însemnări să se refere la lucruri pe care am promis să le fac în ziua anterioară, sau în timpul săptămânii, şi pe care nu le-am făcut până acum. Şi astfel lista tot creşte până ce, din când în când, devin atât de nervoasă încât hotărăsc să arunc totul la coş şi să o iau de la capăt. Şi atunci îmi dau seama că nu era nimic important.

Dar e ceva care nu figurează acolo şi care nu poate fi uitat în nici

un caz: să aflu unde locuieşte Jacob König şi să trec cu maşina prin faţa casei lui.

Când cobor, masa e pusă perfect – salată de fructe, untdelemn de măsline, brânză, pâine integrală, iaurt, prune. Un exemplar din ziarul la care lucrez a fost aşezat cu grijă în stânga mea. Soţul meu a renunţat la presa scrisă de câtva timp şi în clipa asta îşi consultă iPad-ul. Fiul nostru mai mare întreabă ce înseamnă „şantaj“. Nu înţeleg de ce vrea să ştie, până ce îmi cad ochii pe prima pagină. E o fotografie a lui Jacob, una din multele pe care trebuie să le fi trimis presei. Are un aer gânditor, reflexiv. Lângă poză, manşeta: „Deputat denunţă tentativă de şantaj“. Nu eu am scris asta. De altfel, când eu mă aflam încă pe stradă, redactorul-şef m-a sunat spunând că puteam anula întâlnirea fiindcă tocmai au primit un comunicat de la Ministerul de Finanţe şi lucrau la caz. Am explicat că întâlnirea avusese deja loc, că mersese mai uşor decât mă aşteptasem şi că n-am avut nevoie să folosesc „procedurile de rutină“. În aceeaşi clipă am fost trimisă într-un cartier alăturat (care se consideră „oraş“ şi are chiar şi primărie) ca să scriu despre nişte proteste împotriva magazinului alimentar care vindea alimente expirate. I-am ascultat pe patronul magazinului, pe vecini, pe cunoştinţele vecinilor şi sunt convinsă că subiectul ăsta e mai interesant pentru public decât faptul că un om politic a denunţat ceva. De altfel, şi materialul scris de mine era pe prima pagină, dar fără să fie scos atât de mult în evidenţă: „Magazin alimentar amendat. Nu se cunosc victime ale intoxicaţiei“.

Fotografia lui Jacob pe masă mă deranjează.

Îi spun soţului meu că trebuie să stăm de vorbă diseară.

— Lăsăm copiii la mama şi ieşim să mâncăm în oraş, răspunde el. Şi eu simt nevoia să petrec un timp cu tine. Doar cu tine. Şi fără muzica aia oribilă despre care nu înţeleg cum de are atâta succes.

Era o dimineaţă de primăvară.

Eu eram într-un colţ din părculeţ, o zonă unde nimeni nu avea obiceiul să se ducă. Priveam olanele de pe zidul şcolii. Ştiam că ceva era greşit cu mine.

Ceilalţi copii spuneau că sunt „încrezută“ şi eu nu mă sinchiseam. Dimpotrivă! O rugam pe mama să-mi cumpere rochiţe scumpe şi să mă ducă la şcoală cu maşina ei străină.

Până în ziua aceea din părculeţ, când mi-am dat seama că sunt singură. Şi că poate aşa am să rămân tot restul vieţii. Deşi aveam doar 8 ani, mi se părea prea târziu ca să mă schimb şi să le spun celorlalţi că sunt la fel ca ei.

Era vară.

Eram la liceu şi toţi băieţii voiau să mă atingă în vreun fel, oricât aş fi încercat să-i ţin la distanţă. Celelalte fete mureau de invidie, dar nu recunoşteau – dimpotrivă, căutau să-mi fie prietene şi să stea mereu lângă mine, ca să apuce firimiturile pe care le aruncam eu.

Iar eu aruncam practic tot, pentru că ştiam că, dacă cineva ar reuşi să pătrundă în lumea mea, nu ar descoperi nimic interesant. Era mai bine să menţin aerul de mister şi să îi fac să viseze la lucruri inaccesibile.

ADULTER

Pe drumul de întoarcere acasă, am observat nişte ciuperci care crescuseră după ploaie. Erau acolo, intacte, pentru că toţi ştiau că sunt otrăvitoare. O fracţiune de secundă m-am gândit să le mănânc. Nu eram deosebit de tristă sau veselă – doar voiam să le atrag atenţia părinţilor.

Nu m-am atins de ciuperci.

Astăzi e prima zi de toamnă, anotimpul cel mai frumos. Curând frunzele îşi vor schimba culoarea iar copacii vor fi diferiţi unii de alţii. În drum spre parcare o iau pe o stradă pe care nu trec niciodată.

Mă opresc în faţa şcolii unde am învăţat. Zidul cu olane e încă acolo. Nimic nu s-a schimbat, cu excepţia faptului că nu mai sunt singură. Port cu mine amintirea a doi bărbaţi: unul pe care nu-l voi avea niciodată şi celălalt cu care voi merge diseară într-un restaurant drăguţ, ales cu grijă.

O pasăre taie cerul, jucându-se cu vântul. Zboară dintr-o parte într-alta, urcă şi coboară, ca şi cum mişcările ei ar avea vreo logică pe care nu reuşesc să o înţeleg. Poate că singura logică e aceea că vrea să se amuze.

Nu sunt pasăre. Nu aş putea să-mi petrec viaţa distrându-mă, deşi am mulţi prieteni, cu mai puţini bani decât noi, care trăiesc din călătorie în călătorie, din restaurant în restaurant. Am încercat să fac la fel, dar e imposibil. Datorită influenţei bărbatului meu, am reuşit profesional. Lucrez, îmi ocup timpul, mă simt utilă şi îmi justific viaţa. Într-o zi copiii mei vor fi mândri de mama lor iar prietenele mele din copilărie vor muri de invidie, fiindcă am fost în stare să construiesc ceva concret cât timp ele se dedicau doar îngrijirii casei, a copiilor şi a soţului.

Nu ştiu dacă toţi simt aceeaşi dorinţă de a-i impresiona pe ceilalţi. Eu da, nu neg – fiindcă asta mi-a făcut numai bine în viaţă, împingându-mă înainte. Cât timp nu trec prin riscuri inutile, evident. Cât timp izbutesc să-mi menţin lumea exact aşa cum e astăzi.

De îndată ce ajung la ziar, răscolesc prin arhivele digitale ale guvernului. În mai puţin de un minut am adresa lui Jacob König, precum şi informaţii despre cât câştigă, unde şi-a făcut studiile, numele soţiei şi locul unde lucrează ea.

Soţul meu a ales un restaurant situat între serviciul meu şi casa noastră. Am mai fost acolo. Mi-au plăcut mâncarea, băutura şi atmosfera – dar tot găsesc că mesele pregătite în casă sunt mai bune. Cinez în oraş doar când „viaţa mea socială“ o cere şi, de câte ori pot, evit. Îmi place să gătesc. Îmi place să fiu cu familia mea, să simt că îi ocrotesc şi sunt în acelaşi timp ocrotită.

Nu am bifat în agendă „să trec cu maşina prin faţa casei lui Jacob König“. Am reuşit să rezist impulsului. Am destule probleme imaginare ca să le mai adaug acum probleme reale de dragoste neîmpărtăşită. Ce am simţit a trecut deja. Nu se va mai întâmpla. Şi astfel înaintăm spre viitor de pace, speranţă şi prosperitate.

— Se zice că patronul s-a schimbat şi mâncarea nu mai e la fel, comentează soţul meu.

Nu contează. Mâncarea de restaurant e *întotdeauna* la fel: mult unt, farfurii foarte decorate şi – pentru că locuim într-unul din oraşele cele mai scumpe din lume – un preţ exorbitant.

Dar cina luată în oraş e un ritual. Suntem salutaţi de şeful de sală, care ne conduce la masa noastră dintotdeauna (deşi a trecut destul

timp de când n-am mai fost acolo), ne întreabă dacă vrem acelaşi vin (bineînţeles că da) şi ne aduce lista. Eu o citesc de la început până la sfârşit şi aleg mereu acelaşi lucru. Soţul meu optează şi el pentru tradiţionalul miel fript cu linte. Şeful de sală ne explică felurile speciale ale zilei: ascultăm bine-crescuţi, spunem amabil un cuvânt sau două şi cerem felurile cu care suntem obişnuiţi.

Primul pahar cu vin – care nu a avut nevoie să fie încercat şi analizat atent, de vreme ce suntem căsătoriţi de zece ani – se duce repede, între discuţii despre serviciu şi indignarea împotriva instalatorului care trebuia să verifice centrala casei, dar nu a apărut.

— Şi cum se prezintă materialele despre alegerile de duminica viitoare? întreabă bărbatul meu.

Mi s-a dat o temă deosebit de interesantă: „Viaţa particulară a unui om politic poate să fie scrutată de alegători?“ Articolul urmează materialul de pe coperta de ieri, cel care vorbea despre deputatul şantajat de nigerieni. Opinia generală a celor intervievaţi e: nu ne interesează. Nu suntem în Statele Unite şi suntem foarte mândri de asta.

Stăm de vorbă despre alte subiecte recente: numărul votanţilor a crescut cu circa 38% de la ultimele alegeri pentru Consiliul de Stat. Şefii de la regia TPG (Transports Publics Genevois) sunt obosiţi, dar mulţumiţi cu munca lor. O femeie a fost accidentată pe zebră. Un tren a deraiat şi s-a întrerupt circulaţia mai mult de două ore. Şi alte nimicuri.

Trec apoi la al doilea pahar, fără să aştept gustările din partea casei şi fără să-l întreb pe soţul meu cum a fost ziua lui. El ascultă politicos tot ce povestesc. Pesemne că se întreabă ce căutăm acolo.

— Azi îmi pari mai veselă, spune, după ce chelnerul vine cu felul principal.

Atunci îmi dau seama că vorbesc fără încetare de douăzeci de minute.

— Se întâmplă ceva?

Dacă ar fi pus aceeaşi întrebare în ziua când am fost în Parc des Eaux-Vives, aş fi roşit şi aş fi înşirat seria de scuze pe care o aveam pregătită. Dar ziua mea a fost plicticoasă ca întotdeauna, chiar dacă încerc să mă conving că sunt foarte importantă pentru lume.

— Despre ce voiai să stăm de vorbă?

Mă pregătesc să mărturisesc tot, trecând deja la al treilea pahar de vin. Atunci soseşte chelnerul şi mă prinde când sunt gata să sar în prăpastie. Mai schimbăm câteva cuvinte fără noimă, preţioase minute din viaţa mea fiind irosite în amabilităţi reciproce.

Soţul meu mai cere o sticlă cu vin. Şeful de sală ne doreşte poftă bună şi pleacă să o aducă. Atunci încep.

—Vei spune că am nevoie de un medic. Nu am. Îmi îndeplinesc toate îndatoririle în casă şi la serviciu. Dar de câteva luni sunt tristă.

— Nu mi s-a părut. Tocmai am comentat că eşti mai veselă.

Sigur. Tristeţea mea a devenit rutină, nimeni nu observă mai mult. Sunt fericită că am pe cineva cu care să vorbesc. Dar ce vreau să spun nu are nici o legătură cu această veselie aparentă. Nu reuşesc să mai dorm bine. Mă simt egoistă. Încerc să impresionez oamenii ca şi cum aş mai fi copil. Plâng singură şi fără motiv în baie. Nu am făcut dragoste de bunăvoie decât o dată în mai multe luni – şi ştii foarte bine despre ce zi e vorba. Am crezut la început că toate astea sunt o consecinţă trecătoare a faptului că am împlinit 30 de ani, dar explicaţia asta nu mi-e suficientă. Simt că îmi risipesc viaţa, că într-o zi am să mă uit înapoi şi am să mă căiesc de tot ce am făcut. În afară de faptul că m-am măritat cu tine şi că am avut copiii noştri frumoşi.

— Păi nu asta-i ce-i mai important?

Pentru multă lume da. Dar pentru mine nu-i destul. Şi lucrurile stau tot mai rău. Când îmi termin treburile zilnice, încep un dialog interminabil în capul meu. Mi-e groază să nu se schimbe lucrurile, dar în acelaşi timp simt o mare dorinţă să trăiesc ceva diferit. Gândurile se repetă, nu reuşesc să mai ţin nimic sub control. Tu nu ştii nimic pentru că dormi. Ai auzit mistralul ieri-noapte cum zgâlţâia ferestrele?

— Nu. Dar erau bine închise.

Asta şi vreau să spun. Până şi un simplu vânt care a suflat de mii de ori de când suntem căsătoriţi e în stare să mă trezească. Observ când te foieşti în pat sau când vorbeşti în somn. Nu lua asta ca pe un reproş, te rog, dar mi se pare că sunt înconjurată de lucruri care nu au absolut nici o noimă. Doar asta să fie clar: îmi iubesc copiii. Te iubesc pe tine. Îmi place foarte mult munca mea. Şi toate astea fac să mă simt mai rău, să fiu nedreaptă faţă de Dumnezeu, faţă de viaţă, faţă de voi.

El abia se atinge de mâncare. Ca şi cum s-ar afla în faţa unei străine. Dar chiar şi numai faptul că rostesc cuvintele astea îmi aduce o pace imensă. Secretul meu a fost dezvăluit. Vinul îşi face efectul. Nu mai sunt singură. Mulţumesc, Jacob König.

— Crezi că e nevoie să consulţi un medic?

Nu ştiu. Dar, chiar dacă ar fi, nu vreau. Trebuie să învăţ să-mi rezolv singură problemele.

— Îmi închipui că e foarte greu să ascunzi emoţiile astea atâta timp. Mă bucur că ai avut încredere în mine. De ce nu mi-ai spus mai demult?

Fiindcă abia acum lucrurile au devenit insuportabile. Azi mi-am amintit de copilărie şi adolescenţă. Oare sămânţa exista deja acolo? Dacă nu cumva mintea m-o fi trădat în toţi anii ăştia, ceea ce mi se pare imposibil. Vin dintr-o familie normală, am primit o educaţie normală, duc o viaţă normală. Ce-o fi greşit la mine?

N-am spus nimic mai devreme, mărturisesc printre lacrimi, deoarece credeam că o să treacă şi nu voiam să-ţi faci griji.

— Nu eşti nebună. Nici măcar o clipă nu ai lăsat să se vadă. Nu ai devenit mai nervoasă, nici n-ai pierdut în greutate. Dacă există control, există şi o ieşire.

De ce ai pomenit de pierderea în greutate?

— Pot să-l rog pe medicul nostru să-ţi prescrie nişte anxiolitice care să te ajute să dormi. Am să-i spun că sunt pentru mine. Cred că, dacă ai să reuşeşti să te odihneşti, treptat ai să-ţi stăpâneşti din nou gândurile. Poate ar trebui să facem mai mult sport. Copiii ar fi încântaţi. Suntem prea preocupaţi de slujbele noastre, şi asta nu-i bine.

Nu sunt prea preocupată de slujbă. Spre deosebire de ce crezi, reportajele astea idioate mă ţin ocupată şi aşa reuşesc să evit gândurile negre care mă copleşesc de îndată ce nu am nimic de făcut.

— Oricum, avem nevoie de activitate fizică, de stat în aer liber. De alergat până nu mai putem, până cădem de oboseală. Cine ştie, poate să primim în casă mai mulţi prieteni…

Asta ar fi un coşmar! Să trebuiască să fac conversaţie, să întreţin musafirii, să păstrez un zâmbet forţat pe buze, să ascult păreri despre operă şi circulaţie şi, la sfârşit, să trebuiască să mai spăl şi vasele.

— Să mergem în parcul Jura la sfârşitul săptămânii.

De mult n-am mai fost acolo.

—La sfârşitul săptămânii sunt alegerile. Voi fi de serviciu la ziar.

Mâncăm în tăcere. Chelnerul a venit deja de două ori ca să vadă dacă am terminat, iar noi nici nu ne atinseserăm de mâncare. Cea de-a doua sticlă de vin se termină repede. Îmi imaginez ce-o fi gândind el acum: „cum să-mi ajut soţia? ce pot face ca să fie fericită?“ Nimic. Nimic în plus faţă de ce face. Orice altceva – să-mi vină cu o cutie de bomboane sau cu un buchet de flori – mi s-ar părea o supradoză de tandreţe şi m-ar face să mor de silă.

Ajungem la concluzia că nu va putea conduce la întoarcere, va trebui să lăsăm maşina la restaurant şi să venim după ea mâine. O sun pe soacra mea, o rog să stea peste noapte cu copiii. Mâine foarte de dimineaţă am să vin să-i duc la şcoală.

— Dar ce anume îţi lipseşte în viaţă?

—Te rog, nu mă întreba asta. Fiindcă răspunsul e: nimic. Nimic! Ce n-aş da să am probleme serioase de rezolvat! Nu cunosc absolut pe nimeni care să treacă printr-o asemenea situaţie. Până şi o prietenă de-a mea, care a fost ani de zile deprimată, se tratează acum. Nu cred că e nevoie de asta, pentru că n-am toate simptomele pe care mi le-a înşirat ea, şi nici nu vreau să păşesc pe terenul periculos al substanţelor chimice. Cât despre ceilalţi, ei pot să fie enervaţi, stresaţi, să plângă din cauza unei inimi sfâşiate. Iar în acest ultim caz, pot chiar să creadă că sunt deprimaţi, că au nevoie de medic şi de doctorii. Dar nu-i deloc aşa: e doar o inimă sfâşiată, ceea ce se întâmplă de când e lumea lume, de când a descoperit omul chestia asta misterioasă care se numeşte Dragoste.

— Dacă nu vrei să te duci la un medic, de ce nu cauţi să citeşti ceva pe tema asta?

Sigur că am încercat deja. Mi-am petrecut mult timp citind site-uri de psihologie. M-am dedicat cu mai mult zel orelor de yoga. N-ai observat că toate cărţile pe care le-am adus acasă demonstrează o schimbare de gust literar? Ai găsit că sunt acum mai preocupată de latura spirituală?

Nu! Caut un răspuns pe care nu-l găsesc. După ce am citit vreo zece cărţi cu cuvinte de înţelepciune, am văzut că nu mă duceau nicăieri. Aveau un efect imediat, dar încetau să funcţioneze de cum le închideam. Sunt fraze, cuvinte care descriu o lume ideală care nu există nici măcar pentru cel care le-a creat.

— Şi acum, la cină, te simţi mai bine?

Sigur. Dar nu de asta e vorba. Trebuie să ştiu în ce m-am transformat. Eu sunt asta, nu e ceva exterior mie. Văd că încearcă disperat să mă ajute, dar e la fel de pierdut ca şi mine. Insistă asupra simptomelor şi spun că nu asta e problema, că totul e un simptom. Înţelege
oare ideea unei găuri negre, spongioase?

— Nu.

Păi aşa e.

Mă asigură că am să ies din situaţia asta. Nu trebuie să mă judec. Nu trebuie să mă culpabilizez pentru nimic. E de partea mea.

— Există o lumină la capătul tunelului.

Vreau să cred, dar picioarele mele sunt împotmolite în concret. Între timp, nu-ţi face griji, voi continua să lupt. Am luptat toate lunile astea. Am mai înfruntat perioade asemănătoare, care au trecut până la urmă. Într-o zi am să mă trezesc şi toate astea vor fi fost doar un coşmar. Am încredere deplină.

El cere nota de plată, mă ia de mână, chemăm un taxi. Ceva s-a schimbat în bine. Să te încrezi în cel pe care-l iubeşti dă întotdeauna rezultate.

Jacob König, ce cauţi la mine în cameră, în patul meu, în coşmarurile mele? Pesemne că acum lucrezi din greu, au rămas mai puţin de trei zile până la alegerile pentru
consiliul Statelor şi ai pierdut cu mine nişte ore preţioase din campanie, luând prânzul la La Perle du Lac şi stând de vorbă în Parc des Eaux-Vives.

Nu ajunge? Ce cauţi în visele şi în coşmarurile mele? Am făcut exact ce mi-ai sugerat: am vorbit cu bărbatul meu, am înţeles dragostea pe care o are pentru mine. Iar senzaţia aceea că fericirea a fost suptă din viaţa mea a dispărut când am făcut amor cum nu mai făcusem de câtva timp.

Te rog, pleacă din gândurile mele. Mâine o să fie o zi grea. Va trebui să mă scol devreme ca să duc copiii la şcoală, să merg la piaţă, să găsesc un loc de parcare, să mă gândesc la un articol original despre ceva atât de puţin original ca politica… Lasă-mă în pace, Jacob König. Sunt fericită în căsnicie. Şi tu nu ştii, nici nu visezi că mă gândesc la tine. Mi-ar plăcea să am pe cineva aici în noaptea asta ca să-mi spună poveşti cu final fericit, să fredoneze o melodie care să mă adoarmă, dar nu. Reuşesc

doar să mă gândesc la tine.

Îmi pierd controlul. Chiar dacă a trecut o săptămână de când ne-am văzut, te încăpăţânezi să fii prezent.

Dacă nu dispari, voi fi obligată să vin la tine acasă, să beau un ceai cu tine şi cu soţia ta, să înţeleg că sunteţi fericiţi, că n-am nici o şansă, că ai minţit când ai spus că te vezi oglindit în ochii mei, că m-ai lăsat să-mi fac rău cu sărutul acela care nici măcar nu a fost cerut.

Sper să mă înţelegi, mă rog pentru asta, fiindcă nici chiar eu însămi nu izbutesc să înţeleg ce anume cer.

Mă scol, mă duc la calculator să caut „cum să cucereşti un bărbat“. În loc de asta însă tastez „depresie“. Trebuie să am certitudinea absolută în legătură cu ce mi se întâmplă.

Intru pe o pagină ca să-mi fac un test: „Descoperiţi dacă aveţi vreo problemă psihică“. Apare o listă de întrebări, iar răspunsul meu la majoritatea lor este nu.

Rezultat: „Treceţi printr-un moment dificil, dar nimic nu sugerează starea clinică a unui individ depresiv. Nu e nevoie să consultaţi un medic“.

N-am spus eu? Ştiam. Nu sunt bolnavă. Pesemne că inventez toate astea numai ca să atrag atenţia. Sau ca să mă păcălesc pe mine, să-mi fac viaţa puţin mai interesantă, de vreme ce am *probleme*! Problemele întotdeauna cer soluţii, şi-mi pot dedica ore, zile, săptămâni căutându-le. Poate că ar fi o idee bună ca soţul meu să-i ceară medicului ceva care să mă ajute să dorm. Cine ştie dacă stresul ăsta la serviciu, mai ales în perioada alegerilor, nu e de vină? Tot timpul vreau să fiu mai bună decât ceilalţi atât la slujbă, cât şi în viaţa personală, şi nu e uşor să le ţii în echilibru pe amândouă.

ADULTER

Azi e sâmbătă, ajunul alegerilor. Am un prieten care zice că urăşte sfârşitul de săptămână fiindcă bursa de valori nu funcţionează şi nu are cu ce să se distreze.

Bărbatul meu m-a convins să trebuie să ieşim. Argumentul lui a fost să-i ducem pe copii să se plimbe puţin. Nu putem sta două zile în natură, pentru că mâine voi fi de gardă la ziar.

Mă roagă să-mi pun pantalonii de trening. Nu mă simt deloc în largul meu să umblu îmbrăcată aşa, mai ales ca să ne ducem la Nyon, vechi şi glorios oraş care i-a adăpostit odinioară pe romani şi are acum mai puţin de 20 000 de locuitori. Îi spun că treningul e ceva de purtat pe lângă casă, când ai de gând să alergi, dar el insistă.

Cum nu vreau să discut, fac ce mă roagă. De altfel, nu vreau să discut nimic cu nimeni – asta e starea mea actuală. Cu cât sunt mai tăcută, cu atât mai bine.

În timp ce mă duc la picnic într-un orăşel aflat la nici treizeci de minute cu maşina, Jacob pesemne îşi vizitează alegătorii, stând de vorbă cu susţinători şi prieteni, agitat şi poate puţin stresat, dar mulţumit pentru că ceva i se întâmplă în viaţă. Sondajele în Elveţia nu contează mult, fiindcă aici votul secret e luat în serios, dar, după cât se pare, va fi reales. Soţia lui trebuie să nu fi închis ochii toată noaptea, dar din motive foarte diferite de ale mele. Plănuieşte cum îi va primi pe prieteni după ce rezultatul va fi anunţat oficial. Acum de dimineaţă trebuie să fie la târgul din Rue de Rive, unde toată săptămâna tarabe cu legume, verdeţuri şi cărnuri sunt montate în

faţa băncii Julius Baer şi a vitrinelor cu produse Prada, Gucci, Armani şi alte mărci de lux. Alege tot ce e mai bun, fără să se sinchisească de preţ. Pe urmă poate ia maşina şi se duce la Satigny, ca să viziteze una dintre podgoriile care fac mândria regiunii, să guste câteva vinuri şi să aleagă ceva pe placul unor adevăraţi cunoscători – cum pare să fie şi soţul ei. Se va înapoia acasă obosită, dar fericită. Oficial, Jacob mai e încă în campanie, dar de ce să nu aibă lucrurile pregătite din ajun? Dumnezeule, acum îşi dă ea seama că are mai puţină brânză decât credea! Ia din nou maşina şi se întoarce la târg. Dintre zecile de varietăţi expuse acolo, le alege pe cele care fac mândria cantonului Vaud: Gruyère (cele trei varietăţi posibile: dulce, semisărat şi cea mai scumpă dintre toate, căreia îi trebuie 9 până la 12 luni ca să fie perfectă), Tomme Vaudoise (interior moale, ca să fie consumat topit sau natural), şi L'Etivaz (lapte de vacă de la cirezi ce pasc pe munte, fiert încet la foc
de lemne).

Oare merită să-mi cumpăr ceva nou de îmbrăcat? Poate că ar fi prea mult. Mai bine să scot din dulap costumul Moschino cumpărat la Milano, când a trebuit să-mi însoţesc bărbatul la o conferinţă despre legislaţia muncii.

Ce-o fi făcând Jacob?

Îi telefonează soţiei din oră în oră s-o întrebe ce să declare, dacă e mai bine să viziteze cutare stradă sau cutare cartier, dacă *Tribune de Genève* a pus ceva nou pe site. Se bazează pe ea şi pe sfaturile ei, se mai descarcă după fiecare vizită pe care o face astăzi, întreabă ce strategie au pus la punct şi unde să se ducă în continuare. Cum a strecurat în discuţia noastră din parc, rămâne în politică spre a nu o dezamăgi. Deşi detestă tot ce face, dragostea dă un aspect diferit strădaniilor sale. Dacă îşi va continua cariera strălucită, va sfârşi prin a deveni preşedinte al ţării. Ceea ce, în Elveţia, nu înseamnă nimic, fiindcă ştim cu toţii că preşedinţii se schimbă în fiecare an şi sunt aleşi de Consiliul Federal. Dar cui nu i-ar plăcea să poată spune că „soţul său a fost preşedinte al Confederaţiei Elveţiene, cunoscută în restul lumii drept Elveţia"?

Asta i-ar deschide uşile. Va atrage după sine invitaţii la conferinţe în locuri îndepărtate. Vreo întreprindere îl va numi în consiliul de administraţie. Viitorul soţilor König e strălucit, în timp ce eu, în acest moment, am în faţa mea şoseaua şi perspectiva unui picnic, îmbrăcată cu un trening oribil.

ADULTER

Primul lucru pe care îl facem e să vizităm muzeul roman şi imediat după aceea urcăm pe micuţa colină ca să vedem nişte ruine. Copiii noştri se joacă. Acum, că bărbatul meu ştie tot, mă simt uşurată: nu trebuie să mă mai prefac tot timpul.

— Haide să alergăm puţin pe malul lacului. Dar copiii?

— Nu-ţi face griji. Sunt destul de bine-crescuţi ca să ne asculte dacă le cerem să ne aştepte liniştiţi.

Coborâm până la malul lacului Leman, căruia toţi străinii îi spun lacul Genevei. El le cumpără îngheţată copiilor, îi pune să se aşeze pe o bancă şi să şadă acolo în timp ce tata şi mama o să alerge puţin. Cel mai mare se plânge că nu şi-a luat iPad-ul. Bărbatul meu se duce la maşină după blestematul de aparat. Din clipa aceea ecranul va fi cea mai bună bonă posibilă. Nu se vor mişca până nu vor fi omorât vreo câţiva terorişti în jocuri ce par făcute pentru adulţi.

Începem să alergăm. De o parte sunt grădinile, de cealaltă pescăruşii şi bărcile care profită de mistral. Vântul nu a încetat de trei zile, nici de şase, şi trebuie să fi ajuns la a noua, când va dispărea pentru o perioadă, luând cu el cerul albastru şi vremea bună. Urmărim pista timp ce cincisprezece minute. Nyon a rămas deja în urmă şi e mai bine să ne întoarcem de aici. De mult timp n-am mai făcut sport. Când ajungem la douăzeci de minute de alergat, mă opresc. Nu mai rezist. Pot face restul drumului la pas.

— Sigur că rezişti! mă îmboldeşte bărbatul meu, sărind pe loc, ca să nu-şi piardă ritmul. Nu face asta. Mergi până la capăt.

Mă aplec înainte, cu mâinile pe picioare. Inima îmi bate să se

spargă; din vina nopţilor de insomnie. El nu încetează să alerge în jurul meu.

— Haide, rezistă! Asta e problema: să te opreşti. Fă asta pentru mine, pentru copii. Nu e doar o alergare. Trebuie să ştii că există linie de sosire şi că nu poţi renunţa de la mijloc.

O fi vorbind de tristeţea mea?

Se apropie de mine. Îmi ia mâinile şi mă scuturǎ uşor. Sunt prea obosită ca să mai alerg, ba chiar mă simt încă şi mai obosită ca să rezist. Fac ce mă roagă. Continuăm unul lângă celălalt să învingem cele zece minute care lipsesc.

Trec pe lângă afişele candidaţilor la Consiliul de Stat, pe care nu le observasem la venire. Dintre multele fotografii, uite-l şi pe Jacob König, zâmbind.

Măresc viteza. Soţul meu e surprins şi accelerează şi el. Ajungem în şapte minute, în locul celor zece prevăzute. Copiii nu s-au urnit. În ciuda peisajului frumos din jur, cu munţii, pescăruşii, Alpii la orizont, au ochii lipiţi de ecranul acelui aparat devorator de suflete.

Bărbatul meu merge spre ei, dar eu alerg mai departe. El mă priveşte surprins şi fericit totodată. Probabil că-şi închipuie că vorbele lui au avut efect şi acum corpul meu se bucură de endorfina eliberată în sânge când facem o activitate fizică puţin mai intensă, ca atunci când alergăm sau avem orgasm. Principalele caracteristici ale acestui hormon sunt că-ţi ameliorează dispoziţia, îţi îmbunătăţesc sistemul imunologic, dar, *mai cu seamă*, provoacă o senzaţie de euforie şi de plăcere.

Şi totuşi, endorfina nu-mi oferă nimic din toate acestea. Mi-a dat doar mai multă forţă ca să merg înainte, alergând până voi dispărea din orizont, lăsând totul în urmă. De ce am avut copii atât de minunaţi? De ce l-am cunoscut pe bărbatul meu şi m-am îndrăgostit de el? Dacă nu mi-ar fi ieşit în cale în viaţă, nu aş fi acum o femeie liberă?

Sunt nebună. Ar trebui să alerg până la ospiciul cel mai apropiat, pentru că astea nu-s lucruri pe care să le gândesc. Dar le gândesc.

Mai alerg câteva minute şi mă întorc. În mijlocul drumului rămân terorizată de posibilitatea ca dorinţa mea de libertate să nu se împlinească şi să nu mai găsesc pe nimeni la întoarcerea în parcul din Nyon.

Dar uite-i acolo, zâmbind la întoarcerea mamei şi a soţiei drăgăstoase. Îi îmbrăţişez. Sunt asudată, îmi simt trupul şi mintea murdare, dar chiar şi aşa îi strâng la piept cu putere.

În ciuda a tot ce simt. Sau, mai bine, în ciuda a tot ce nu simt.

ADULTER

Nu tu îţi alegi viaţa: ea este cea care te alege. N-are rost să te întrebi de ce ai parte de bucurii sau tristeţi. Acceptă şi mergi mai departe.

Nu ne alegem vieţile, dar hotărâm ce să facem cu bucuriile şi tristeţile pe care le primim.

În după-amiaza asta de duminică, sunt la sediul partidului din obligaţie de serviciu (am reuşit să-mi conving şeful de asta şi acum încerc să mă conving singură). Sunt orele 17:45 şi oamenii sărbătoresc. Spre deosebire de ceea ce îmi închipuisem, nici unul dintre candidaţii aleşi nu va da o recepţie. Prin urmare, nu voi avea ocazia să văd casa lui Jacob şi Marianne König.

De îndată ce am ajuns, am primit primele informaţii. Peste 45 % dintre locuitorii cantonului au votat, ceea ce e un record. O femeie a ajuns pe locul întâi iar Jacob a cucerit un onorabil loc trei, care îi va da dreptul să intre în guvern – dacă partidul o va decide.

Sala principală e împodobită cu baloane galbene şi verzi, participanţii au început deja să bea şi unii îmi fac semnul victoriei, sperând poate ca mâine să se vadă în ziar. Dar fotografii nu au venit încă, azi e duminică şi vremea e frumoasă.

Jacob mă vede şi imediat se uită în altă parte în căutarea cuiva cu care să vorbească despre nişte subiecte cât se poate de plicticoase, îmi închipui.

Trebuie să lucrez sau, cel puţin, să mă prefac. Scot un reportofon, un bloc-notes şi un pix. Umblu de colo-colo culegând declaraţii de tipul „acum putem să aprobăm decretul despre imigraţie“, sau „alegătorii au înţeles că au votat greşit data trecută şi acum m-au ales“.

Marea învingătoare afirmă că „Votul feminin a fost fundamental pentru mine“.

Leman Bleu, televiziunea locală, a instalat un studiou în salonul principal. Prezentatoarea politică, obscurul obiect al dorinţelor pentru nouăzeci la sută din bărbaţii de acolo, a pus întrebări inteligente, dar a primit drept răspuns doar fraze fabricate şi aprobate de consilieri.

La un moment dat, Jacob König este chemat în scenă, şi încerc să mă apropii ca să aud ce spune, dar cineva îmi blochează accesul.

— Bună ziua, sunt Madame König. Jacob mi-a vorbit mult de dumneata.

Ce femeie! Blondă cu ochi albaştri, purtând un elegant cardigan negru cu o eşarfă roşie Hermès. De altfel, este singura piesă de firmă pe care o recunosc. Celelalte trebuie să fi fost făcute în exclusivitate de cel mai bun creator de modă din Paris, al cărui nume e ţinut secret ca să nu poată fi imitată.

O salut, încercând să mimez surpriza.

Jacob a vorbit de mine? I-am luat un interviu şi, câteva zile mai târziu, am luat prânzul împreună. Deşi jurnaliştii nu trebuie să-şi exprime opinia despre cei intervievaţi, îl consider pe soţul dumneavoastră un om curajos, pentru că a expus tentativa de şantaj căreia i-a fost victimă. Marianne – sau Madame König, cum s-a prezentat – se preface interesată de cuvintele mele. Trebuie să ştie mai multe decât lasă să se vadă. Oare Jacob să fi comentat întâlnirea noastră din Parc des Eaux-Vives? Să ating eu subiectul?

Interviul cu TV Leman Bleu a început deja, dar pare să nu fie deloc interesată să urmărească ce spune soţul ei, fiindcă fără îndoială ştie deja totul pe dinafară. Ea trebuie să fi ales cămaşa bleu deschis şi cravata gri, sacoul croit impecabil, ceasul de la mână – nu foarte scump, ca să nu pară ostentaţie, nici atât de ieftin încât să manifeste dispreţ pentru una dintre principalele industrii ale ţării. O întreb dacă vrea să comenteze. Ea spune că, în calitate de profesoară de filozofie la Universitatea din Geneva, ar face-o cu plăcere. Dar, ca soţie a unui om politic reales, ar fi absurd s-o facă.

Găsesc că mă provoacă şi mă hotărăsc să-i plătesc cu aceeaşi monedă.

Îi spun că îi admir demnitatea. A aflat că soţul ei a avut o legătură cu soţia unui prieten şi cu toate acestea nu a făcut scandal. Nici măcar când afacerea a apărut în ziare puţin înainte de alegeri.

— Ba dimpotrivă. Când e vorba de sex consensual fără iubire, sunt pentru libertate în relaţii.

O fi insinuând ceva? Nu reuşesc să mă uit direct în farurile acelea albastre care sunt ochii ei. Am putut doar să observ că nu foloseşte mult machiaj. Nu are nevoie.

— Mai mult, adaugă ea, a fost ideea mea să anunţ ziarul dumneavoastră printr-un informator anonim şi să dezvălui totul în săptămâna alegerilor. Oamenii vor uita imediat infidelitatea, dar îşi vor aminti totdeauna de curajul cu care a denunţat el corupţia, cu riscul de a-şi crea o problemă în familie.

Râde de ultima ei frază şi anunţă că sunt declaraţii neoficiale, care nu trebuie publicate. Spun că, în practica jurnalismului, oamenii trebuie să spună că discută *off the record* înainte de a face declaraţii. Jurnalistul poate să nu fie de acord. Să ceri după să nu fii citat e ca şi cum ai încerca să opreşti o frunză care a căzut în râu şi călătoreşte încotro vor vrea apele să o poarte. Frunza nu mai are putere de decizie.

— Dar dumneata o să accepţi, nu-i aşa? Nu ai nici cel mai mic interes să-i faci rău soţului meu.

În nici cinci minute de conversaţie s-a creat o ostilitate clară între noi. Uşor nemulţumită, accept să nu-i consemnez declaraţiile. Ea înregistrează în memoria ei prodigioasă că data viitoare trebuie să anunţe înainte. Cu fiecare minut învaţă ceva nou. Cu fiecare minut se apropie mai mult de visul ei. Da, visul *ei*, fiindcă Jacob a spus că e nefericit cu viaţa pe care o duce.

Ea nu-şi ia ochii de la mine. Hotărăsc să revin la rolul meu de jurnalistă şi întreb dacă mai are ceva de adăugat. A pregătit vreo petrecere acasă pentru prietenii intimi?

— Bineînţeles că nu! Închipuie-ţi ce mult aş fi avut de muncit. Şi, în plus, e deja ales. Petrecerile şi cinele trebuie date înainte, ca să strângă voturi.

Din nou mă simt ca o imbecilă, dar trebuie să pun cel puţin încă o întrebare.

Jacob e fericit?

Şi atunci văd că am atins un punct sensibil. Madame König îşi ia un aer condescendent şi răspunde pe îndelete, ca şi cum ar fi o profesoară care îmi predă o lecţie.

— Păi *evident* că e fericit. Ţi-ai putea închipui că nu ar fi?

Femeia asta merită să fie spintecată în bucăţi.

Suntem abordate în acelaşi timp – eu de un consilier care vrea să-mi prezinte învingătoarea; ea, de cineva care a venit să o salute. Spun că mi-a făcut plăcere să o cunosc. Vreau să adaug că, cu altă ocazie mi-ar plăcea să explorez mai mult – neoficial, desigur – ce a vrut să spună despre sexul consensual cu nevasta unui prieten, dar nu am timp. Îi dau cartea mea de vizită, în caz că vrea să mă

contacteze, dar nu îmi răspunde la fel. Înainte de a mă îndepărta, însă, în faţa consilierului învingătoarei şi a bărbatului care a venit să o felicite pentru victoria soţului ei, mă ia de braţ şi spune:

— Am întâlnit-o pe prietena aceea a noastră care a luat prânzul cu soţul meu. Mi-a fost milă de ea. Trăieşte prefăcându-se puternică, dar de fapt e fragilă. Se preface sigură pe ea. Dar probabil se întreabă tot timpul ce gândesc ceilalţi despre ea şi munca ei. Trebuie să fie o persoană extrem de singuratică. Cum ştii, draga mea, noi, femeile, avem un al şaselea simţ foarte ascuţit cu care detectăm cine vrea să ne ameninţe relaţia. Nu-i aşa?

—Sigur că da, răspund fără nici un fel de emoţie. Consilierul îşi ia o mină contrariată. Câştigătoarea alegerilor mă aşteaptă.

— Dar nu are nici cea mai mică şansă, completează Marianne.

Atunci îmi întinde mâna, eu o salut şi o văd îndepărtându-se fără alte explicaţii.

Toată dimineaţa de luni îl sun pe mobil pe Jacob. Nu răspunde. Îmi ascund numărul, spunându-mi că poate îl are salvat în memorie. Mai încerc de câteva ori, dar tot fără răspuns.

Îi sun pe consilierii lui. Sunt informată că este foarte ocupat în prima zi de lucru de după alegeri. Bine, am nevoie să vorbesc oricum cu el şi o să insist.

Mă folosesc de o stratagemă la care recurg destul de des: folosesc mobilul unei persoane pe care nu o cunoaşte.

Telefonul sună de două ori şi Jacob răspunde. Sunt eu. Trebuie să ne vedem urgent.

Jacob răspunde politicos, spune că astăzi ar fi imposibil, dar mă va suna.

— Ăsta e noul tău număr?

Nu, e un telefon împrumutat. Pentru că nu răspundeai la apelurile mele.

Râde, ca şi cum ar vorbi despre subiectul cel mai normal din lume. Îmi închipui că e înconjurat de oameni, şi maschează bine.

Cineva a făcut o fotografie în parc şi vrea să mă şantajeze, mint. Voi spune că a fost vina lui, care m-a agăţat. Alegătorii care l-au votat gândindu-se că asta se întâmplase doar o singură dată vor fi foarte dezamăgiţi. Deşi a fost ales în Consiliul de Stat, poate pierde şansa de a deveni ministru.

— Tu eşti bine?

Spun că da şi închid telefonul. Îl rog să-mi dea un mesaj cu ora şi locul întâlnirii de mâine.

Mă simt foarte bine.

Cum să nu mă simt bine? În sfârşit am o preocupare în viaţa mea plictisitoare. Iar nopţile mele de insomnie nu mai sunt pline de gânduri pierdute şi scăpate de sub control: acum ştiu ce vreau. Am o inamică de distrus şi un obiectiv de atins.

Un bărbat.

Nu e dragoste – sau poate că e, dar nu contează în cazul acesta. Dragostea mea îmi aparţine şi sunt liberă s-o ofer cui voi găsi cu cale, chiar dacă nu e împărtăşită. Evident, ar fi bine să fie împărtăşită, dar, dacă nu, răbdare. N-o să renunţ să sap puţul acesta în care mă aflu, fiindcă ştiu că acolo la fund e apă, apă vie.

Mă bucur de ceea ce tocmai am gândit: sunt liberă să iubesc orice om de pe lume. Pot decide asta fără să cer permisiunea nimănui. Câţi bărbaţi nu au fost deja îndrăgostiţi de mine, fără să le împărtăşesc dragostea? Şi totuşi îmi trimiteau cadouri, îmi făceau curte, se umileau în faţa prietenilor. Şi nu s-au supărat niciodată pe mine.

Când mă revedeau, încă mai aveau în ochi strălucirea cuceririi neatinse, dar pe care vor continua să o încerce pe tot restul vieţii.

Dacă ei acţionau aşa, eu de ce nu pot face acelaşi lucru? E interesant să lupţi pentru o dragoste neîmpărtăşită.

Poate să nu fie amuzant. Poate să lase urme adânci, de neşters. Dar e interesant – mai ales pentru o persoană căreia acum câţiva ani îi era frică să rişte şi a început să se îngrozească la gândul că lucrurile se pot schimba fără ca ea să fie în stare să le controleze.

Nu mă voi mai reţine de la nimic. Provocarea asta mă salvează.

Acum şase luni, am cumpărat o maşină nouă de spălat şi, de aceea, a trebuit să schimbăm ţevile din spălătorie. A trebuit să schimbăm duşumeaua şi să zugrăvim din nou pereţii. La sfârşit, spălătoria arăta mai frumos decât bucătăria.

Ca să evităm contrastul, am renovat bucătăria. Atunci am observat cât de îmbâcsită părea camera de zi. Am renovat-o, şi a devenit mai primitoare decât biroul, în care nu făcuserăm nici o schimbare de aproape zece ani.

Ne-am apucat şi de birou. Treptat, renovarea a cuprins întreaga casă.

Sper să se întâmple asta şi în viaţa mea. Ca micile lucruri să ducă la transformări majore.

ADULTER

Petrec destul timp investigând viaţa lui Marianne, care se prezintă formal drept Madame König. S-a născut într-o familie bogată, acţionară la una dintre cele mai mari companii farmaceutice din lume. Fotografiile ei pe Internet o arată întotdeauna elegantă – la evenimente mondene sau sportive. Niciodată nu este îmbrăcată nepotrivit. Niciodată nu s-ar duce în trening la Nyon sau într-o rochie Versace la o discotecă plină de tineri, cum am făcut eu.

Pesemne că este femeia cea mai de invidiat din Geneva şi împrejurimi. Deşi moştenitoare a unei averi şi măritată cu un politician promiţător, are propria ei carieră de profesor universitar de filozofie. A scris două lucrări, dintre care una de doctorat, *Vulnerabilitatea şi psihoza după pensionare*, publicată de Editura Universităţii din Geneva. A avut două studii care au apărut în respectabila revistă *Les Rencontres*, în paginile căreia au semnat, printre alţii, Adorno şi Piaget. Are propriul său articol în Wikipedia, versiunea franceză, deşi nu este actualizat prea frecvent. Acolo este descrisă ca „specialistă în agresiune, conflict şi confruntare în azilurile de bătrâni din Elveţia Romandă“.

Trebuie că se pricepe în agoniile şi extazele fiinţei umane – o înţelegere atât de profundă că a fost incapabilă să fie şocată de „sexul consensual“ al soţului ei.

Este o strategă strălucită, pentru că a determinat un ziar tradiţional să se încreadă în surse anonime, păsări rare în Elveţia, care nu trebuie niciodată să fie luate în serios. Mă îndoiesc că şi-a dezvăluit identitatea.

Manipulatoare: a fost în stare să transforme o posibilă catastrofă într-o lecţie de toleranţă şi complicitate între consorţi şi o luptă contra corupţiei.

Vizionară: destul de inteligentă ca să aştepte înainte de a face copii. Încă mai are timp. Până atunci, poate construi tot ce-şi doreşte fără să fie tulburată de plânsete în mijlocul nopţii sau de vecini care îi spun că trebuie să renunţe la serviciu şi să acorde mai multă atenţie copiilor. (Pentru că exact asta fac vecinii mei.)

Instinct excelent: nu mă consideră o ameninţare. În ciuda aparenţelor, nu sunt un pericol pentru nimeni altcineva în afară de mine.

Iată tipul de femeie pe care vreau să-l distrug fără milă.

Fiindcă nu e amărâta ce se scoală la cinci dimineaţa ca să vină să lucreze în centrul oraşului, fără viză de rezidenţă, murind de frică să nu se descopere într-o zi că se află aici ilegal. Nu e femeiuşca măritată cu un înalt funcţionar de la Naţiunile Unite, mereu prezentă la petreceri, făcând tot posibilul ca să arate cât e de bogată şi de fericită, deşi toată lumea ştie că soţul ei are o amantă cu douăzeci de ani mai tânără decât ea. Nu e amanta aceluiaşi înalt funcţionar de la Naţiunile Unite, care lucrează în organizaţie şi, oricât de bine ar munci şi s-ar strădui, nu va recunoaşte nimeni niciodată ce face, pentru că „are o legătură cu şeful“.

Nu e executiva singuratică şi puternică ce a trebuit să se mute la Geneva ca să fie aproape de sediul Organizaţiei Mondiale a Comerţului, unde toţi iau foarte în serios hărţuirea sexuală la serviciu şi nimeni nu îndrăzneşte să schimbe priviri cu nimeni. Şi care noaptea stă cu ochii în tavanul imensei căsoaie pe care a închiriat-o şi, când şi când, angajează un gigolo ca să o distreze şi să o facă să uite că-şi va petrece restul vieţii fără soţ, copii şi amanţi.

Nu, Marianne nu se încadrează în nici una din aceste categorii. E o femeie deplină.

ADULTER

Am dormit mai bine. O să mă întâlnesc cu Jacob până la sfârşitul săptămânii. Cel puţin aşa a promis, şi mă îndoiesc că ar avea curajul să se răzgândească A fost nervos singura dată când am vorbit la telefon, luni.

Soţul meu crede că sâmbăta de la Nyon mi-a făcut bine. Habar nu are că tocmai în ziua aceea am descoperit ce îmi face cu adevărat atât de rău: lipsa de pasiune, de aventură.

Unul dintre simptomele pe care le-am observat la mine a fost un soi de autism psihologic. Lumea mea, înainte vastă şi plină de posibilităţi, a început să se micşoreze pe măsură ce creştea nevoia de siguranţă. De ce? Trebuie să fie o moştenire de la strămoşii noştri care locuiau în caverne: grupurile se ocrotesc, singuraticii sunt decimaţi. Chiar dacă ştim că, şi atunci când suntem în grup, ne este imposibil să controlăm totul, ca de exemplu căderea părului sau o celulă care înnebuneşte şi se transformă
în tumoare.

Dar falsa siguranţă ne face să uităm asta. Cu cât zărim mai aproape pereţii vieţii noastre, cu atât mai bine. Chiar dacă este doar o limită psihologică, chiar dacă în fond ştim că mai devreme sau mai târziu moartea va intra fără să ceară voie, e bine să ne prefacem că ţinem totul sub control.

În ultimul timp, spiritul meu a fost destul de agitat şi răzvrătit, ca marea. Am întocmit un rezumat al parcursului meu până aici şi parcă aş face o călătorie transoceanică pe o plută rudimentară, în plin sezon al furtunilor. Voi supravieţui? mă întreb, acum că nu mai e cale de întoarcere.

Voi supravieţui, evident.

Am mai înfruntat furtuni şi înainte. Am făcut şi o listă a lucrurilor asupra cărora trebuie să mă concentrez când voi simţi că risc să cad din nou în gaura neagră:

• Să mă joc cu copiii. Să citesc poveşti care să ne servească drept lecţii atât lor cât şi mie – fiindcă poveştile nu au vârstă.

• Să privesc cerul.

• Să beau pahare de apă de la gheaţă. Poate să fie ceva extrem de simplu, dar mă înviorez de câte ori fac asta.

• Să gătesc. Iată arta cea mai frumoasă şi mai completă. Ne atinge cele cinci simţuri şi încă unul – nevoia de a da ce avem mai bun în noi. E terapia mea preferată.

• Să-mi scriu lista de plângeri. Asta a fost o descoperire grozavă! Ori de câte ori mă supără ceva, notez. La sfârşitul zilei îmi dau seama că m-am enervat fără rost.

• Să zâmbesc, chiar dacă îmi vine să plâng. Ăsta e lucrul cel mai dificil de pe listă, dar ne obişnuim. Budiştii spun că un zâmbet lipit pe faţă, oricât ar fi de fals, sfârşeşte prin a lumina sufletul.

• Să fac două băi zilnic, în loc de una. Usucă pielea din cauza nivelului ridicat de calciu şi clor în apa de oraş. Dar compensează, fiindcă spală sufletul.

Toate astea însă funcţionează doar pentru că acum am un obiectiv: să cuceresc un bărbat. Sunt un tigru urmărit, fără să aibă unde fugi. Singurul lucru care îmi rămâne e să atac cu furie.

ADULTER

În sfârşit, am o dată: mâine la 3 după-amiază, la restaurantul de la Clubul de Golf din Cologny. Putea să fie în orice bistrou din oraş sau într-un bar pe una din străzile care taie principala (şi s-ar putea spune unica) stradă comercială din oraş, dar a ales restaurantul de la Clubul de Golf.

La mijlocul după-amiezii.

Pentru că la ora aceea restaurantul va fi gol şi vom avea mai multă intimitate. Trebuie să găsesc o scuză pentru şeful meu, dar asta nu-i o problemă. Până la urmă, am scris un material despre alegeri care a fost preluat în multe alte ziare din ţară.

Un loc discret, trebuie să-şi fi zis. Un loc romantic, la asta mă gândesc eu, cu obiceiul meu de a crede tot ce doresc. Toamna a zugrăvit copacii cu diferite culori de auriu şi poate am să-l invit pe Jacob să facem o plimbare. Gândesc mai bine când sunt în mişcare. Şi mai bine atunci când alerg, cum s-a întâmplat la Nyon, dar nu cred că va fi posibil.

Ha, ha, ha.

Seara, la cina de acasă am mâncat *raclette*, adică brânză topită, cu felii de carne de bizon şi tradiţionalii cartofi *rösti* – daţi prin răzătoare şi fripţi – cu smântână. Familia m-a întrebat dacă sărbătorim ceva special, iar eu am spus că da: faptul că suntem împreună şi putem să ne bucurăm de o cină liniştită. Pe urmă am făcut a doua baie a zilei, lăsând apa să-mi spele toată anxietatea. M-am acoperit cu creme şi m-am dus în camera copiilor ca să le citesc o poveste. I-am găsit lipiţi de tablete. Ar trebui să fie interzise pentru cei sub 15 ani!

Le-am cerut să le închidă – mi-au dat ascultare în silă – , am luat o carte cu poveşti, am deschis-o la întâmplare şi am citit:

În timpul erei glaciare, multe animale mureau din cauza frigului. Atunci porcii-spinoşi au hotărât să se adune în grup, ca să se încălzească şi să se protejeze unii pe alţii.

Dar spinii îi răneau pe tovarăşii cei mai apropiaţi – tocmai cei care îşi ofereau mai multă căldură. Din cauza asta s-au îndepărtat din nou.

Şi iar au murit degeraţi.

Atunci au trebuit să facă o alegere: sau piereau de pe faţa Pământului, sau acceptau spinii semenului.

Cu înţelepciune, au decis să se mai unească o dată. Au învăţat să convieţuiască cu micile răni pe care o relaţie foarte apropiată le poate provoca, de vreme ce mai importantă era căldura celuilalt. Şi aşa au supravieţuit.

Copiii au vrut să ştie când vor putea vedea un porc-spinos adevărat.

— Sunt la grădina zoologică? Nu ştiu.

— Ce a fost era glaciară?

—O perioadă în care era foarte frig.

— Ca iarna?

Da, dar o iarnă care nu se mai sfârşea.

— Şi de ce nu şi-au smuls spinii înainte de a se îmbrăţişa?

Dumnezeule! Ar fi trebuit să aleg altă poveste. Sting lumina şi hotărăsc să cânt o melodie tradiţională dintr-un sat din Alpi, în timp ce îi mângâi pe amândoi. Curând adorm.

Soţul meu mi-a adus Valium. Întotdeauna am refuzat să iau medicamente, fiindcă mi-e teamă să nu devin dependentă, dar trebuie să fiu în formă mâine.

Înghit 10 mg de tranchilizant şi cad într-un somn adânc. Nu mă trezesc la miezul nopţii.

ADULTER

Ajung înainte de ora stabilită, trec direct pe lângă clădirea care adăposteşte Clubul de Golf şi mă duc în grădină. Merg până la copacii de la capătul ei, ca să profit
la maximum de acea după-amiază frumoasă.

Melancolie. Ăsta e primul cuvânt care îmi vine în minte când soseşte toamna. Fiindcă ştiu că vara s-a sfârşit, zilele vor fi tot mai scurte şi nu trăim în lumea fermecată a porcilor-spinoşi în timpul erei glaciare: nimeni nu suportă nici cea mai mică rană provocată de ceilalţi.

Da, în alte ţări vedem că oamenii mor din cauza frigului, că se formează ambuteiaje pe şosele, că se închid aeroporturi. Căminele stau aprinse, plăpumile ies din dulap. Dar asta se întâmplă doar în lumea pe care ne-am construit-o.

În natură peisajul este minunat: copacii, înainte atât de asemănători unii cu alţii, capătă personalitate şi decid să zugrăvească pădurile în mii de tonuri diferite. O parte din ciclul vieţii ajunge la capăt. Totul se va odihni o vreme şi va reînvia la primăvară, sub formă de flori.

Nu există un moment mai bun decât toamna ca să începem să uităm lucrurile care ne deranjează. Le lăsăm să se desprindă de noi ca frunzele uscate, gândim să dansăm din nou, să profităm de fiecare fărâmă dintr-un soare care încă mai arde, să ne încălzim mintea şi trupul la razele lui, înainte să pălească şi să se transforme doar într-o lumină slabă pe cer.

Îl văd de departe când soseşte. Mă caută în restaurant, pe terasă,

şi se duce la barman, care arată spre mine. M-a văzut deja şi-mi face semn. Încep să mă îndrept încet spre sediul clubului. Vreau să-mi aprecieze rochia, pantofii, jacheta de demisezon, mersul. Chiar dacă îmi bate inima tare, nu-mi pot pierde ritmul.

Îmi caut cuvintele. Pentru ce motiv misterios ne întâlnim din nou? De ce ne controlăm amândoi, deşi ştim că există ceva între noi? Oare ne-o fi teamă să nu ne împiedicăm şi să cădem, cum s-a mai întâmplat de atâtea ori?

În timp ce înaintez, mi se pare că intru într-un tunel pe care nu l-am străbătut niciodată: cel care duce de la cinism la pasiune, de la ironie la dăruire.

Ce-o fi gândind când mă vede înaintând spre el? Trebuie să explic că nu avem motiv să fim speriaţi şi că „dacă Răul există, e ascuns în temerile noastre“?

Melancolie. Cuvântul care acum mă transformă într-o femeie romantică şi mă reîntinereşte cu fiecare pas.

Continui să caut cuvintele pe care să le spun de îndată ce voi fi în faţa lui. Dar e mai bine să nu caut, ci să le las să curgă în mod firesc. Ele sunt aici, cu mine. Pot să nu le recunosc, să nu le accept, dar ele sunt mai puternice decât nevoia mea de a controla totul.

De ce nu vreau să-mi ascult propriile cuvinte înainte de a i le spune lui?

Să fie teama? Ce poate fi mai rău decât o viaţă cenuşie, tristă, în care toate zilele sunt la fel? Decât teroarea că va dispărea tot – inclusiv propriul meu suflet – şi că voi rămâne absolut singură pe lumea asta, după ce am avut totul ca să fiu fericită?

Văd umbrele frunzelor căzând de pe copaci. Acelaşi lucru se întâmplă în mine: la fiecare pas pe care îl fac, o apărare este distrusă, un zid se prăbuşeşte, iar inima mea, ascunsă în spatele tuturor acestora, începe să vadă lumina toamnei şi să se bucure de ea.

Despre ce vom vorbi azi? Despre muzica pe care am ascultat-o în maşină, în drum spre club? Despre vântul din copaci? Despre condiţia umană cu toate contradicţiile ei, întuneric şi mântuire?

Vom vorbi despre melancolie şi el va spune că e un cuvânt trist. Voi spune că nu, e nostalgic, este vorba de ceva uitat şi fragil, cum suntem cu toţii când ne prefacem că nu vedem calea pe care ne-a condus viaţa fără să ne ceară permisiunea, când ne tăgăduim propriul destin fiindcă ne poartă în direcţia fericirii, iar tot ce ne dorim de fapt este siguranţa.

Încă vreo câţiva paşi. Încă nişte bariere se prăbuşesc. Mai multă

lumină îmi intră în inimă. Nu-mi mai trece prin cap să controlez orice, ci doar să trăiesc această după-amiază care nu se va mai repeta niciodată. Nu trebuie să-l conving de nimic. Dacă nu o să înţeleagă acum, va înţelege mai târziu. E doar o chestiune de timp.

În ciuda frigului, ne vom aşeza pe terasă. Aşa poate să fumeze. La început va fi circumspect, vrând să ştie de fotografia pe care a făcut-o cineva în parc.

Dar vom vorbi despre posibilitatea vieţii pe alte planete, despre prezenţa lui Dumnezeu, adeseori uitată din cauza traiului pe care îl ducem. Vom vorbi despre credinţă, miracole şi întâlniri predestinate înainte de a ne fi născut.

Vom discuta despre eterna luptă dintre ştiinţă şi religie. Vom vorbi despre dragoste, mereu văzută concomitent ca o dorinţă şi o ameninţare. El va insista că definiţia mea a melancoliei nu e corectă, dar mă voi mărgini să-mi beau ceaiul în tăcere, privind apusul soarelui în munţii Jura, mulţumită că sunt în viaţă.

Ah, vom mai vorbi despre flori, chiar dacă singurele aflate în preajmă sunt cele din bar, provenind de la vreo seră. Dar e bine să vorbim despre flori toamna. Asta ne dă speranţa primăverii.

Mai lipsesc câţiva metri. Zidurile s-au prăbuşit cu totul. Tocmai am renăscut.

Ajung lângă el şi-l salut cu convenţionalele trei săruturi pe obraz, cum cere tradiţia elveţiană (de câte ori călătoresc şi îl ofer pe al treilea, oamenii se sperie). Observ cât e de nervos şi îi propun să rămânem pe terasă – vom avea mai multă intimitate, iar el va putea să fumeze. Chelnerul îl cunoaşte. Jacob cere un Campari cu apă tonică iar eu cer un ceai, cum am plănuit.

Ca să-l ajut să se relaxeze, încep să vorbesc despre natură, copaci şi frumuseţea de a observa cum totul e mereu diferit. De ce căutăm să reproducem acelaşi tipar? E imposibil. E nefiresc. Nu ar fi mai bine să vedem în aceste provocări o sursă de cunoaştere, iar nu un obstacol?

El e tot nervos. Răspunde automat, ca şi cum ar vrea să încheie imediat discuţia, dar n-am să-l las. Este o zi unică în viaţa mea şi merită să fie respectată ca atare. Continui să vorbesc despre lucrurile care mi s-au năzărit în timp ce mergeam, tocmai acele cuvinte asupra cărora nu am control. Mă minunez cu ce precizie îmi ies din gură. Vorbesc despre animalele domestice. Întreb dacă el înţelege de ce le iubesc oamenii atât de mult. Jacob dă un răspuns convenţional şi trec la următorul subiect: de ce e atât de greu de acceptat că oamenii sunt diferiţi? De ce atâtea legi care încearcă să creeze triburi noi în loc să acceptăm pur şi simplu că deosebirile

culturale ne pot face vieţile mai bogate şi mai interesante? Dar el spune că s-a săturat să mai vorbească de probleme politice.

Atunci să vorbim despre un acvariu pe care l-am văzut astăzi la şcoala copiilor, când i-am dus acolo. Era înăuntru un peşte care se învârtea, iar eu îmi spuneam: nu-şi aminteşte unde a început să se învârtă şi nu va ajunge niciodată la capăt. De asta ne plac peştii din acvarii: ne amintesc de vieţile noastre, suntem bine hrăniţi, dar nu putem trece dincolo de peretele de sticlă.

El îşi mai aprinde o ţigară. Văd că mai sunt două stinse în scrumieră. Atunci înţeleg că vorbesc de mult timp, într-o transă de lumină şi pace, fără să-i las loc să exprime ce simte. Despre ce ar vrea să vorbim?

— Despre fotografia pe care ai menţionat-o, răspunde cu mare precauţie, fiindcă a observat deja că mă aflu într-un moment foarte sensibil.

—Ah, fotografia. Sigur că există! E întipărită cu fier şi foc în inima mea şi nu o voi putea şterge decât atunci când va vrea Dumnezeu. Dar intră şi vezi cu propriii tăi ochi, fiindcă toate barierele care îmi apărau inima s-au prăbuşit pe măsură ce mă apropiam de tine.

Nu, nu-mi spune că nu cunoşti drumul, pentru că ai păşit deja pe el de mai multe ori – atât în trecut, cât şi în prezent. Totuşi, o vreme nu am acceptat şi înţeleg că şi tu te codeşti. Suntem la fel. Nu-ţi face griji, te voi conduce eu.

După ce spun toate astea, îmi ia mâna cu delicateţe, zâmbeşte şi înfige pumnalul:

— Nu mai suntem adolescenţi. Eşti o persoană minunată şi, din câte ştiu, ai o familie frumoasă. Te-ai gândit vreodată să urmezi o terapie de cuplu?

Un timp rămân descumpănită. Dar mă ridic şi pornesc spre maşina mea. Fără lacrimi. Fără să-mi iau rămas-bun. Fără să mă uit înapoi.

ADULTER

Nu simt nimic. Nu mă gândesc la nimic. Urc în maşină şi pornesc pe şosea, fără să ştiu exact unde să mă duc. Nu mă aşteaptă nimeni la capătul călătoriei. Melancolia s-a transformat în apatie. Trebuie să fac eforturi ca să merg mai departe.

Până ce, cinci minute mai târziu, mă aflu în faţa unui castel. Ştiu ce s-a întâmplat acolo: cineva a născut un monstru celebru, deşi puţini ştiu numele femeii care l-a crescut.

Poarta spre grădină e închisă, şi ce contează? Pot intra prin gardul viu. Pot să iau loc pe banca îngheţată şi să stau să-mi imaginez ce s-a petrecut în 1817. Trebuie să mă iau cu altele, să uit tot ce mă inspira înainte şi să mă gândesc la altceva.

Îmi închipui o zi oarecare din anul acela, când locatarul, poetul englez Lord Byron a hotărât să se exileze aici. Era detestat la el acasă, dar şi în Geneva, care îl acuza că organizează orgii şi se îmbată în public. Trebuie să fi murit de plictiseală. Sau de melancolie. Sau de furie.

Nu contează. Ce contează e că în acea zi oarecare din 1817 au sosit doi musafiri din ţara lui. Alt poet, Percy Bysshe Shelley, şi „soţia“ lui de 18 ani, Mary.

Un al patrulea invitat li s-a alăturat, dar acum nu pot să-mi amintesc numele. Pesemne că au discutat despre literatură. Pesemne că s-au plâns de vreme, de frig, de locuitorii Genevei, de compatrioţii englezi, de lipsa ceaiului şi a whisky-ului. Poate şi-au

citit poeme unii altora şi s-au complăcut în elogii reciproce.

Şi se credeau atât de deosebiţi şi de importanţi că au făcut un rămăşag: să se înapoieze în acelaşi loc după un an, fiecare aducând o carte care să descrie condiţia umană. Evident că, odată depăşit entuziasmul planurilor şi comentariilor despre absurdul fiinţei omeneşti, au uitat
de înţelegere.

Mary a fost de faţă la discuţie. Nu fusese poftită, mai întâi fiindcă era femeie, şi mai avea şi circumstanţa agravantă de a fi tânără. Împrejurarea trebuie să o fi marcat profund. De ce să nu scrie ceva numai ca să-şi umple timpul? Avea tema, trebuia doar să o dezvolte – şi să păstreze cartea pentru sine când o va fi terminat.

Dar, când s-au înapoiat în Anglia, Shelley a citit manuscrisul şi a încurajat-o să-l publice. Ba mai mult: cum el era deja cunoscut, a decis că o va prezenta unui editor şi va scrie el prefaţa. Mary s-a codit, dar a acceptat până la urmă, cu o condiţie: numele ei să nu figureze pe copertă.

Tirajul iniţial, de cinci sute de exemplare, s-a epuizat rapid. Mary a crezut că era probabil din cauza prefeţei lui Shelley, dar, la a doua ediţie, a fost de acord să i se menţioneze numele. De atunci titlul nu a încetat *niciodată* să se găsească în librăriile din lumea întreagă. A inspirat scriitori, regizori de teatru şi film, serbări de Halloween, baluri mascate. Recent a fost descris de un critic important drept „opera cea mai creativă din timpul Romantismului, poate chiar din ultimii două sute de ani“.

Nimeni nu reuşeşte să explice de ce. Cei mai mulţi nu au citit cartea, dar practic toată lumea a auzit de ea.

Spune povestea lui Victor, un om de ştiinţă elveţian, născut la Geneva şi educat de părinţi ca să înţeleagă lumea prin intermediul ştiinţei. Copil încă, vede un fulger lovind un stejar şi se întreabă: oare de acolo vine viaţa? Condiţia umană poate fi creată de om?

Şi, ca o versiune modernă a lui Prometeu, personajul mitologic care a furat focul din ceruri ca să ajute omul – (autoarea a folosit „Un Prometeu modern“ drept subtitlu, dar nimeni nu-şi mai aminteşte) –, încearcă să repete lucrarea lui Dumnezeu. Evident că, în pofida dedicării sale totale, experienţa scapă de sub control.

Titlul cărţii: *Frankenstein.*

O, Dumnezeule, la care mă gândesc puţin de obicei, dar în care mă încred atât de mult în orele de restrişte, oare am ajuns aici din întâmplare? Sau mâna Ta nevăzută şi implacabilă a fost cea care m-a

condus la acest castel şi m-a făcut să-mi reamintesc povestea asta?

Mary l-a cunoscut pe Shelley când avea 15 ani – deşi el era căsătorit, nu s-a lăsat oprită de convenţiile sociale, a mers după bărbatul acesta pe care îl considera iubirea vieţii ei.

Cincisprezece ani! Şi ştia deja exact ce voia. Am 31 de ani, tot timpul doresc ceva şi sunt incapabilă să obţin ce doresc, chiar dacă pot rătăci într-o după-amiază de melancolie şi romantism, căutând inspiraţie pentru a fi mai convingătoare.

Nu sunt Mary Shelley. Sunt Victor Frankenstein şi monstrul lui.

Am căutat să dau viaţă la ceva neînsufleţit, iar rezultatul va fi ca în carte: teroare şi distrugere.

Nu mai sunt lacrimi. Nu mai există disperare. Mă simt de parcă inima mea ar fi renunţat la tot, iar corpul meu ar reflecta acum asta, fiindcă nu reuşesc să mă mişc. E toamnă, acum seara se lasă repede, frumosul apus al soarelui e imediat înlocuit de înserare. Vine noaptea şi încă stau aşezată acolo, privind castelul şi văzându-i pe oaspeţii lui cum scandalizează burghezia din Geneva la începutul secolului al XIX-lea.

Unde e fulgerul care a dat viaţă monstrului?

Fulgerul nu vine. Traficul, care e slab în zonă, este încă şi mai rar. Copiii mei aşteaptă cina şi soţul meu – care ştie de starea mea psihică – se va îngrijora curând. Dar parcă aş avea o ghiulea de fier legată de picioare şi încă nu sunt în stare să mă mişc.

Sunt o perdantă.

Poate fi cineva obligat să-şi ceară iertare fiindcă a iscat o iubire imposibilă?

Nu, în nici un caz.

Pentru că şi iubirea lui Dumnezeu pentru noi e imposibilă. Niciodată nu i se va răspunde pe măsură, şi totuşi El continuă să ne iubească. Şi ne-a iubit atât încât şi-a trimis singurul fiu ca să explice că iubirea e forţa care mişcă Soarele şi toate stelele. Într-una dintre epistolele către Corinteni (pe care la şcoală ne obligau să le ştim pe dinafară) apostolul Pavel spune:

De-aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi un chimval răsunător.

Şi noi toţi ştim de ce. De multe ori auzim idei mari care vor să schimbe lumea. Dar sunt vorbe spuse fără emoţie, golite de Dragoste. Oricât de logice şi inteligente ar fi, nu ne ating.

Pavel compară Dragostea cu Prorocirea, cu Tainele, cu Credinţa şi cu Milostenia.

De ce e Dragostea mai importantă decât Credinţa? Pentru că Credinţa e doar o cale care duce la Dragostea mai Mare.

De ce Dragostea e mai importantă decât Milostenia?

Deoarece Milostenia e doar una dintre manifestările Dragostei. Şi întregul e mereu mai important decât partea. Mai mult, Milostenia

este doar una dintre căile pe care le foloseşte Dragostea ca să încurajeze omul să se apropie de seamănul său.

Şi toţi ştim că există pe aici multă milostenie fără Dragoste. Săptămânal are loc câte un bal de „caritate“ prin împrejurimi. Oamenii plătesc o avere ca să rezerve o masă, participă şi se distrează, cu bijuteriile şi hainele lor foarte scumpe. Plecăm crezând că lumea e mai bună din cauza totalului adunat în noaptea aceea pentru oamenii fără adăpost din Somalia, refugiaţii din Yemen, victimele foametei din Etiopia. Nu ne mai simţim vinovaţi de spectacolul crud al mizeriei, dar niciodată nu ne întrebăm unde se duc banii aceştia.

Cei care nu sunt suficient de bine conectaţi ca să meargă la bal ori nu au bani să susţină o asemenea extravaganţă trec pe lângă un cerşetor şi îi aruncă o monedă. Gata. E foarte uşor să arunci o monedă unui cerşetor pe stradă. În general, e mai uşor decât să nu i-o arunci.

Ce mare uşurare cu o simplă monedă! E ieftin pentru noi şi rezolvă problema cerşetorului.

Şi totuşi, dacă l-am iubi într-adevăr, am face mult mai mult pentru el.

Sau nu am face nimic. N-am da moneda şi – cine ştie? – vina noastră pentru acea mizerie ar putea trezi adevărata Dragoste.

Pavel compară Dragostea cu jertfa şi martiriul.

Azi înţeleg mai bine cuvintele lui. Chiar dacă aş fi femeia cu cea mai mare reuşită din lume, chiar dacă aş fi mai admirată şi mai dorită decât Marianne König, dacă nu am dragoste în inima mea, nu sunt nimic. *Nimic.*

În interviurile cu artişti sau politicieni, cu asistenţi sociali şi medici, cu studenţi şi funcţionari publici, întreb întotdeauna „Pentru ce munciţi?“ Unii răspund: ca să-mi întemeiez o familie. Alţii spun: ca să avansez în carieră. Dar când insist asupra întrebării, răspunsul aproape automat e: Pentru o lume mai bună.

Îmi vine să mă duc până în Podul Montblanc cu un manifest imprimat cu litere aurii şi să-l dau fiecărei maşini şi fiecărei persoane care ar trece pe acolo. Pe el ar scrie:

Îi implor pe cei care doresc într-o zi să lucreze pentru binele omenirii: să nu uite niciodată că, indiferent dacă trupurile lor ard în numele lui Dumnezeu, dacă nu au dragoste, nu foloseşte la nimic. La nimic.

Nu există nimic mai important ce putem dărui decât reflectarea Dragostei în vieţile noastre. Acesta e adevăratul limbaj universal, care ne permite să vorbim chinezeşte sau dialectele din India. În tinereţe am călătorit mult – făcea parte din ritualul de maturizare al

oricărui student. Am cunoscut ţări sărace şi bogate. În majoritatea cazurilor, nu vorbeam graiul locului. Dar în toate acele locuri elocvenţa tăcută a dragostei m-a ajutat să mă fac înţeleasă.

Mesajul Dragostei se află în modul cum îmi duc viaţa, şi nu în cuvintele sau actele mele.

În epistola către Corinteni, Pavel ne spune, în trei versete mici, că dragostea e compusă din multe alte lucruri. Ca lumina. Învăţăm la şcoală că, dacă o rază de soare traversează o prismă de sticlă, această rază se divide în culorile curcubeului.

Pavel ne arată curcubeul Dragostei, la fel cum prisma străbătută de o rază ne arată curcubeul luminii.

Şi care sunt aceste elemente? Sunt virtuţile de care auzim vorbindu-se zilnic şi pe care le putem practica în orice moment.

Răbdare: *Dragostea îndelung rabdă.*

Bunătate: *este binevoitoare.*

Generozitate: *Dragostea nu pizmuieşte.*

Smerenie: *nu se laudă, nu se trufeşte.*

Delicateţe: *Dragostea nu se poartă cu necuviinţă.*

Dăruire: *nu caută ale sale.*

Toleranţă: *nu se aprinde de mânie.*

Inocenţă: *nu gândeşte răul.*

Sinceritate: *nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.*

Toate aceste daruri se referă la viaţa noastră de zi cu zi, la ziua de astăzi şi la cea de mâine, cred că se referă la Veşnicie.

Marea problemă e că oamenii cred că se referă la Dragostea de Dumnezeu. Dar cum se manifestă dragostea de Dumnezeu? Prin dragostea de om.

Pentru a afla pacea în ceruri, trebuie să aflăm pacea pe Pământ. Fără ea, nu valorăm nimic.

Iubesc şi nimeni nu-mi poate lua asta. Îmi iubesc soţul, care m-a sprijinit întotdeauna. La fel cred că iubesc un bărbat pe care l-am cunoscut în adolescenţă. Şi în timp ce mergeam spre el, într-o frumoasă după-amiază de toamnă, am lăsat să-mi cadă la pământ platoşa şi nu mai reuşesc s-o ridic. Sunt vulnerabilă, dar nu mă căiesc.

De dimineaţă, în timp ce-mi beam cafeaua, am privit lumina suavă de afară, mi-am amintit iar de drumul acesta şi m-am întrebat pentru ultima dată: oare încerc să creez o problemă reală ca să izgonesc problemele mele imaginare? Sunt eu îndrăgostită, sau doar am transferat toate senzaţiile dezagreabile din ultimele luni spre o fantezie?

Nu. Dumnezeu nu este nedrept şi nu ar îngădui niciodată să mă îndrăgostesc în aşa hal dacă nu ar exista posibilitatea să mi se răspundă la fel.

Şi totuşi uneori dragostea pretinde să lupţi pentru ea. Asta voi face. În căutarea dreptăţii va trebui să îndepărtez fără exasperare sau nerăbdare răul. Când Marianne va fi departe şi el lângă mine, Jacob îmi va mulţumi pe tot restul vieţii.

Ori va pleca din nou, dar măcar voi şti că am luptat din răsputeri.

Sunt o femeie nouă. Vreau ceva ce nu va veni spre mine de bunăvoie. El e însurat şi crede că orice pas greşit îi poate compromite cariera. Prin urmare, pe ce trebuie să mă concentrez? Pe divorţul lui, fără să-şi dea seama.

Prima mea întâlnire cu un dealer!

Trăiesc într-o ţară care a hotărât să se izoleze de lume şi e foarte mulţumită de asta. Dacă porneşti să vizitezi cătunele din jurul Genevei, un lucru îţi devine clar imediat: nu există loc de parcare, dacă nu cumva te foloseşti de garajul vreunui cunoscut.

Mesajul este: nu veni aici, străinule, pentru că priveliştea lacului, acolo jos, Alpii impunători la orizont, florile de câmp primăvara şi tonul auriu al viilor când vine toamna, toate astea sunt moştenite de la strămoşii noştri, care au trăit aici fără să fie niciodată tulburaţi. Vrem ca totul să continue aşa, astfel că nu veni, străinule. Chiar dacă te-ai născut şi ai crescut într-un oraş învecinat, nu ne interesează ce ai de spus. Dacă vrei să-ţi parchezi maşina, caută un oraş mare, plin de asemenea locuri.

Suntem atât de izolaţi de lume încât mai credem încă în ameninţarea unui mare război nuclear. Prin lege, toate construcţiile ţării sunt prevăzute cu adăposturi antiatomice. De curând un deputat a încercat să abroge această lege iar parlamentul s-a opus: da, se prea poate să nu aibă niciodată loc un război nuclear, dar ce ziceţi de ameninţarea armelor chimice? Trebuie să ne protejăm cetăţenii. Prin urmare, costisitoarele adăposturi antiatomice continuă să fie construite. Şi transformate în crame şi depozite cât timp nu vine Apocalipsa.

Şi totuşi sunt lucruri pe care, cu toate eforturile noastre ca să rămânem o insulă de pace, nu reuşim să le împiedicăm să traverseze

frontiera.

Ca drogurile, de pildă.

Guvernele statelor încearcă să controleze punctele de vânzare şi închid ochii la cei care cumpără. Chiar dacă trăim într-un paradis, nu suntem oare toţi stresaţi de traficul rutier, de responsabilităţi, de termene şi de plictis? Drogurile stimulează productivitatea (cocaina, de exemplu) şi micşorează tensiunea (ca haşişul). Prin urmare, ca să nu dăm un exemplu prost lumii, interzicem şi tolerăm în acelaşi timp.

Totuşi, de câte ori problema începe să ia proporţii, „coincidenţa“ face ca o vedetă sau o persoană publică să fie prinsă cu „amorţitoare“, cum spunem în limbaj jurnalistic. Cazul ajunge în mass-media ca să servească drept exemplu, să-i descurajeze pe tineri, să spună populaţiei că guvernul ţine totul sub control, şi vai de cel care ar îndrăzni să încalce legea!

Asta se întâmplă maximum o dată pe an. Şi nu cred că numai o dată pe an cineva important reuşeşte să iasă din rutină şi să se ducă până la pasajul subteran de la Podul Montblanc ca să cumpere ceva de la dealerii care îşi fac veacul acolo în fiecare zi. Dacă ar fi aşa, aceştia ar fi trebuit să fi dispărut deja din lipsă de clientelă.

Ajung la locul cuvenit. Familii se plimbă în sus şi în jos, indivizii suspecţi continuă să stea acolo fără să se lase deranjaţi şi fără să-i incomodeze pe ceilalţi. Cu excepţia momentului când trec nişte tineri vorbind într-o limbă străină, sau când un funcţionar la costum traversează pasajul subteran şi se întoarce în clipa următoare, privindu-i drept în ochi.

Trec prima oară, mă duc până în partea cealaltă, iau o apă minerală şi mă plâng de frig unei persoane pe care nu am mai văzut-o niciodată. Nu-mi răspunde, cufundată în lumea sa. Mă înapoiez şi sunt acolo aceiaşi oameni. Ne privim o clipă în ochi, dar trece multă lume, lucru rar. E ora prânzului şi oamenii trebuie să meargă în restaurantele foarte scumpe răspândite prin zonă, încercând să încheie vreo afacere importantă sau să seducă turista care a sosit în oraş în căutarea unei slujbe.

Aştept puţin şi trec pentru a treia oară. Îi privesc din nou şi unul dintre ei, cu o simplă mişcare din cap, îmi cere să-l urmez. Niciodată în viaţa mea nu mi-am închipuit că aş face asta, dar anul acesta a fost atât de diferit că nu mă mai mir de purtarea mea.

Mă prefac nepăsătoare şi merg după el.

Mergem două, trei minute până la Grădina Engleză. Trecem pe lângă turişti care fac fotografii în faţa ceasului de flori, una dintre emblemele oraşului. Traversăm micuţa gară a trenului care se roteşte în jurul lacului, ca şi cum am trăi în Disneyland. În fine ajungem la parapet şi privim în apă. Ca un cuplu care contemplă Jet

d’Eau, uriaşa fântână arteziană care poate atinge o înălţime de 100 de metri şi care de mult timp a devenit simbolul Genevei.

El aşteaptă să spun ceva. Dar nu ştiu dacă vocea mea va fi fermă, deşi mă prefac sigură pe mine. Tac şi îl oblig să rupă tăcerea:

— Iarbă, boabe, timbre sau praf?

Asta e. Sunt pierdută. Nu ştiu ce să răspund şi dealerul pricepe că se află în faţa unei novice. Am fost testată şi nu am trecut proba.

Râde. Întreb dacă crede că sunt de la poliţie.

— Bineînţeles că nu. Poliţia ar şti imediat despre ce vorbesc.

Explic că e prima oară când fac asta.

— Se vede cât de colo. O femeie îmbrăcată ca dumneata nu s-ar osteni niciodată să vină personal. I-ar putea cere vreunui nepot sau vreunui coleg de serviciu ce i-a mai rămas din ce consumă. De asta am hotărât să te aduc până la malul lacului. Am fi putut face tranzacţia în timp ce mergeam, şi nu mi-aş fi pierdut atât timp, dar vreau să ştiu exact ce cauţi sau dacă ai nevoie de vreo recomandare.

Nu-şi pierde timpul. Probabil că o fi murind de plictiseală încremenit în pasajul ăla subteran. În cele trei dăţi cât am trecut pe acolo nu a apărut nici un client.

— Foarte bine, o să te mai întreb o dată ca să înţelegi: marijuana, amfetamine, LSD sau cocaină?

Îl întreb dacă are crack sau heroină. Zice că sunt droguri interzise. Îmi vine să-i spun că şi cele menţionate de el sunt tot interzise, dar mă abţin.

Nu-i pentru mine, explic. E pentru o rivală.

— Vorbeşti de răzbunare? Vrei să omori pe cineva cu o supradoză? Te rog, cucoană, vezi-ţi de drum.

Începe să se îndepărteze, dar îl reţin şi îl rog să mă asculte. Observ că interesul meu pentru subiect trebuie să fi dublat deja preţul.

După câte ştiu, persoana în chestiune nu foloseşte droguri, explic. Dar mi-a prejudiciat serios relaţia sentimentală. Vreau doar să-i întind o cursă.

— Asta e un păcat.

Culmea: un vânzător de produse care cauzează dependenţă şi pot ucide încearcă să mă readucă pe calea cea dreaptă!

Îi spun „povestea mea“. Sunt măritată de zece ani, am doi copii minunaţi. Eu şi soţul meu folosim acelaşi tip de telefon mobil şi acum două luni l-am luat din greşeală pe al lui.

— Nu aveţi parolă?

Sigur că nu. Avem încredere unul în altul. Sau poate că al lui are o

posibilitate de blocare, dar era dezactivată în momentul acela? Fapt e că am descoperit aproape patru sute de mesaje text şi o serie de fotografii ale unei femei atrăgătoare, blonde, după aspect cu o viaţă foarte plină. Am făcut ce nu trebuia: un scandal. L-am întrebat cine este, iar el nu a negat – a spus că e femeia de care s-a îndrăgostit. Era mulţumit că am descoperit înainte ca să trebuiască să-mi spună el.

— Asta se întâmplă de multe ori.

Dealerul a trecut de la preot la consilier matrimonial! Dar eu continui – fiindcă inventez toate astea pe loc şi mă simt însufleţită de ceea ce povestesc. I-am cerut să plece din casă. A fost de acord şi, a doua zi, m-a lăsat cu cei doi copii ca să trăiască el cu iubirea vieţii lui. Dar ea l-a primit rece, deoarece i se părea mai interesant să aibă o relaţie cu un bărbat însurat decât să fie obligată să convieţuiască împreună cu un soţ pe care nu şi l-a ales.

— Femei! Cine să vă mai înţeleagă?

Asta gândesc şi eu. Îmi continui povestirea: i-a spus că nu e pregătită să locuiască împreună şi a pus capăt relaţiei. Cum îmi închipui că se întâmplă în majoritatea cazurilor, s-a întors acasă cerându-mi iertare. L-am iertat. De fapt, ce voiam era să se întoarcă. Sunt o femeie pătimaşă şi nu aş putea trăi fără persoana pe care o iubesc.

Doar că acum, după câteva săptămâni, observ că el s-a schimbat iar. Dar nu mai e atât de prost încât să-şi lase mobilul din mână, aşa că nu am cum să ştiu dacă s-au întâlnit din nou. Dar bănuiesc că da. Şi femeia – funcţionară superioară blondă, independentă, plină de şarm şi putere – îmi răpeşte ce am mai important în viaţă: iubirea. Dumneata ştii ce înseamnă iubirea?

— Înţeleg ce vrei. Dar e foarte periculos. Cum înţelegi, dacă nu am sfârşit să-ţi explic?

— Ai de gând să-i întinzi o cursă femeii. Nu am marfa pe care mi-o ceri. Ca să-ţi execuţi planul, ţi-ar trebui cel puţin 30 de grame de cocaină.

Îşi ia mobilul, tastează ceva şi îmi arată. E o pagină dintr-un portal CNN Money, cu preţul drogurilor. Rămân surprinsă, dar descopăr că e vorba de un reportaj recent, despre dificultăţile pe care le întâmpină marile carteluri.

— După cum poţi vedea, te va costa 5 000 de franci elveţieni. Merită? Nu-i mai ieftin să te duci la femeia aceea acasă şi să faci scandal? În plus, din câte am înţeles, ea nu are nici o vină.

Din pastor, a trecut la consilier matrimonial. Iar, din consilier matrimonial, tocmai a evoluat spre consultant financiar, încercând să mă oprească să-mi cheltuiesc banii inutil.

Spun că accept riscul. Ştiu că am dreptate. Şi de ce 30 de grame în loc de 10?

— E cantitatea minimă pentru încadrarea la trafic. Pedeapsa e mult mai grea decât pentru consumatori. Eşti sigură că vrei să faci asta? Pentru că, în drum spre casă sau spre casa femeii, poţi să fii prinsă şi nu vei putea explica de ce ai droguri asupra ta.

Oare toţi traficanţii sunt aşa sau am căzut în mâinile unuia special? Mi-ar plăcea să stau ore întregi de vorbă cu omul ăsta, destul de ager şi experimentat. Dar, după cum se vede, e foarte ocupat. Îmi cere să mă întorc peste o jumătate de oră cu banii cash. Mă duc până la un bancomat, surprinsă de naivitatea mea. E evident că dealerii nu transportă cantităţi mari. Altfel ar fi acuzaţi de trafic!

Mă întorc şi e acolo. Îi dau banii discret şi el îmi arată o pubelă pe care o putem vedea de unde stăm.

— Te rog, nu lăsa marfa la îndemâna femeii, fiindcă poate să o confunde cu alte prafuri şi să o înghită. Ar fi o nenorocire.

Omul ăsta e nemaipomenit; se gândeşte la tot. Dacă ar fi directorul unei multinaţionale, ar câştiga o avere din bonusuri.

Când dădeam să mai spun ceva, s-a îndepărtat. Mă uit din nou spre locul indicat. Şi dacă nu va fi nimic acolo? Dar oamenii ăştia au o reputaţie şi nu ar face aşa ceva.

Mă duc acolo, mă uit în dreapta şi în stânga, iau un plic de culoare gri, îl pun în geantă şi imediat mă urc într-un taxi în direcţia redacţiei. Am să întârzii din nou.

Am dovada crimei. Am plătit o avere pentru ceva care nu cântăreşte aproape nimic.

Dar cum să ştiu dacă omul nu m-a înşelat? Trebuie să descopăr singură.

Închiriez vreo două, trei filme cu drogaţi. Soţul meu rămâne surprins de noul meu interes.

— Doar nu te gândeşti să te apuci, nu-i aşa?

Sigur că nu! E doar o documentare pentru ziar. Apropo, mâine am să întârzii. Am hotărât să scriu un articol despre castelul lordului Byron şi trebuie să fac o plimbare până acolo. Să nu-şi facă griji.

— Nu-mi fac griji. Găsesc că lucrurile merg mai bine de când ne-am dus la Nyon. Trebuie să călătorim mai mult, poate plecăm de Revelion. Data viitoare lăsăm copiii cu mama. Am stat de vorbă cu persoane care se pricep la chestia asta.

„Chestia“ trebuie să fie ceea ce consideră el starea mea de depresie. Cu cine a vorbit, mai exact? Cu vreun prieten care poate

să-şi dea drumul la gură de îndată ce va bea un pic?

— Nici vorbă. Cu un consilier matrimonial.

Ce oroare! Consilierea matrimonială a fost ultimul lucru pe care l-am auzit în acea după-amiază teribilă la Clubul de Golf. Oare cei doi or fi vorbind unul cu altul într-ascuns?

— Poate că problema ta a fost provocată de mine. Nu ţi-am dat atenţia pe care o meriţi. Vorbesc tot timpul de serviciu sau de lucrurile pe care trebuie să le facem. Pierdem romantismul necesar ca să ţină o familie fericită. Să te preocupi numai de copii nu-i suficient. Ne trebuie mai mult, cât timp mai suntem tineri. Cine ştie, poate să ne mai ducem la Interlaken, prima călătorie pe care am făcut-o împreună după ce ne-am cunoscut? Putem să urcăm o parte din Jungfrau şi să ne bucurăm de peisajul de acolo, de sus.

Consilier matrimonial! Asta mai lipsea.

Discuţia cu soţul meu mi-a amintit un vechi proverb: cel mai mare orb e cel care nu vrea să vadă.

Cum se poate gândi că m-a neglijat? De unde a mai scos ideea asta nebunească, dacă eu sunt cea care de obicei nu îl primeşte cu braţele deschise şi picioarele desfăcute? A trecut ceva timp de când nu mai avem o relaţie sexuală intensă. Pentru o relaţie sănătoasă, asta e mai necesar decât să facem planuri de viitor sau să vorbim de copii. Interlaken îmi aminteşte de o epocă în care ne plimbam prin oraş la sfârşitul după-amiezii – fiindcă în majoritatea timpului stăteam încuiaţi în hotel, făcând dragoste şi bând vin ieftin.

Când iubim pe cineva, nu ne mulţumim să-i cunoaştem doar sufletul; vrem să ştim cum e corpul său. E necesar? Nu ştiu, dar instinctul ne împinge la asta. Şi nu există un moment când trebuie să se întâmple, nici vreo regulă care să merite să fie respectată. Nimic mai bun decât descoperirea, timiditatea făcând loc îndrăznelii, gemetele înăbuşite transformându-se în ţipete şi cuvinte obscene. Da, cuvinte obscene – îmi place să aud cuvinte interzise şi „murdare“ când sunt cu un bărbat în mine.

În acele momente, se ridică întrebările de totdeauna: „Strâng prea tare?“ „Să mă mişc mai repede sau mai încet?“ Sunt întrebări neaşteptate sau stânjenitoare, dar fac parte din iniţiere, din cunoaştere şi din respectul reciproc. E foarte important să vorbeşti în timpul acestei construcţii a intimităţii perfecte. Contrariul ar fi o frustrare tăcută şi mincinoasă.

Pe urmă vine căsătoria. Încercăm să menţinem acelaşi comportament şi reuşim – în cazul meu a durat până am rămas

gravidă prima oară, ceea ce s-a întâmplat repede. Şi deodată ne-am dat seama că lucrurile s-au schimbat.

• Sex, acum, doar noaptea, de preferinţă puţin înainte de a adormi. Ca şi cum ar fi o obligaţie pe care amândoi o acceptă, fără să se întrebe dacă celălalt are chef. Dacă lipseşte sexul, apar bănuielile, aşa că e mai bine să se menţină ritualul.

• Dacă nu a fost bine, nu spune nimic, fiindcă mâine poate fi mai bine. La urma urmei suntem căsătoriţi, avem toată viaţa în faţa noastră.

• Nu mai e nimic de descoperit şi încercăm să găsim maximum de plăcere în aceleaşi lucruri. Ceea ce echivalează cu a mânca ciocolată zilnic, fără să schimbi marca şi savoarea: nu e nici un sacrificiu, dar oare n-o fi existând nimic dincolo de asta?

Sigur că există: jucărioare care se pot cumpăra în sex-shopuri, cluburi de swing, chemarea unei a treia persoane ca să participe, riscarea în petreceri îndrăzneţe în casa unor prieteni mai puţin convenţionali.

Pentru mine, toate astea sunt foarte riscante. Nu ştim care vor fi consecinţele, mai bine să lăsăm totul aşa cum e.

Şi aşa trec zilele. Vorbind cu prietene, descoperim că povestea asta a orgasmului simultan – să rămânem excitaţi împreună, în acelaşi timp, mângâind aceleaşi locuri şi gemând la unison – e un mit. Cum pot să simt vreo plăcere dacă trebuie să fiu atentă la ce fac? Cel mai natural ar fi: atinge-mi corpul, înnebuneşte-mă, şi pe urmă voi face la fel cu tine.

Dar în majoritatea cazurilor nu e aşa. Comuniunea trebuie să fie „perfectă“. Adică inexistentă.

Şi atenţie cu gemetele, să nu trezim copiii.

Ah, bine că s-a terminat, eram foarte obosit(ă) şi nu ştiu cum am reuşit. E meritul tău! Noapte bună.

Până ce vine o zi când amândoi îşi dau seama că trebuie ruptă rutina. Dar, în loc să meargă în cluburi de swing, la sex-shopuri cu aparate despre care nici nu ştiu bine cum funcţionează, sau în casa unor prieteni nebuni care tot timpul descoperă lucruri noi, hotărăsc… să petreacă un timp fără copii.

Planificarea unei călătorii romantice. Fără nici o surpriză. În care absolut totul să fie prevăzut şi organizat.

Şi ni se pare o idee foarte bună.

Mi-am creat un cont de e-mail fals. Am drogul, pe care l-am încercat (după care m-am jurat să nu mai fac asta *niciodată*, fiindcă senzaţia e foarte plăcută).

Ştiu cum să intru la universitate fără să fiu văzută şi să introduc dovada în biroul lui Marianne. Îmi mai trebuie să descopăr ce sertar nu va deschide foarte curând, ceea ce poate că e partea cea mai riscantă a planului. Dar asta mi-a sugerat dealerul şi trebuie să dau ascultare vocii experienţei.

Nu pot cere ajutorul nici unui student, trebuie să fac totul singură. Nu mai am nimic altceva de făcut decât să nutresc „visul romantic“ al soţului meu şi să-i umplu telefonul lui Jacob cu mesaje de dragoste şi speranţă.

Discuţia cu dealerul mi-a dat o idee, pe care am şi pus-o în practică: îi trimit zilnic mesaje text, cu declaraţii de dragoste şi îndemnuri. Asta poate funcţiona în două moduri. În primul rând, el o să-şi dea seama că are sprijinul meu şi că nu am rămas nici un pic supărată după întâlnirea de la Clubul de Golf. În al doilea rând, Madame König o să-şi dea poate într-o zi osteneala să scormonească prin mobilul soţului ei.

Intru pe net, copiez ceva care mi se pare inteligent şi apăs pe tasta „trimite“.

De la alegeri, nu s-a mai petrecut nimic important la Geneva. Jacob nu mai e citat în presă şi habar nu am ce se întâmplă cu el. Un singur lucru a mobilizat opinia publică zilele acestea: dacă oraşul trebuie sau nu să anuleze sărbătorirea Revelionului.

După unii deputaţi, cheltuielile sunt exorbitante. Mi s-a dat responsabilitatea să cercetez ce înseamnă exact acest „exorbitante“. M-am dus chiar la prefectură şi am descoperit suma exactă: 115 000 de franci elveţieni, ceea ce două persoane – eu şi colegul care lucrează lângă mine, de exemplu – plătim impozit.

Cu alte cuvinte: cu impozitele a doi cetăţeni, care câştigă un salariu rezonabil, dar nu extraordinar, s-ar putea face fericite mii de persoane. Dar nu. Trebuie să facem economii, pentru că nu ştie nimeni ce ne rezervă viitorul. Între timp seifurile oraşului se umplu. Se poate să rămânem iarna fără sare şi să îngheţe drumurile, iar străzile mereu au nevoie de reparaţii. Pretutindeni se văd şantiere despre care absolut nimeni nu ştie la ce servesc.

Bucuria poate să aştepte. Important e să se menţină aparenţele. Şi prin asta să se înţeleagă următoarele: să nu lăsăm pe nimeni să observe că suntem putred de bogaţi.

Trebuie să mă trezesc devreme mâine ca să mă duc la lucru. Faptul că Jacob mi-a ignorat mesajele a sfârşit prin a mă apropia de bărbatul meu. Chiar şi aşa, am să-mi duc răzbunarea la bun sfârşit.

Adevărul e că nu mai am chef să o duc până la capăt, dar nu-mi place să-mi las proiectele neterminate. A trăi înseamnă a lua decizii şi a suporta consecinţele. De mult nu mai fac asta, şi poate că de aceea stau iar aici, în zori, cu ochii în tavan.

Faptul că-i trimit mesaje unui bărbat care mă respinge înseamnă pierdere de timp şi de bani. Nu mai sunt interesată de fericirea lui. De fapt, vreau să fie foarte nefericit, pentru că i-am oferit ce era mai bun în mine, iar el m-a trimis la terapie de cuplu.

Şi pentru asta trebuie să o bag pe vrăjitoare la închisoare, chiar dacă sufletul meu e în primejdie să ardă în purgatoriu secole la rând.

Trebuie? De unde am scos ideea asta? Sunt obosită, foarte obosită, şi nu reuşesc să dorm.

„Femeile măritate suferă mai mult de depresie decât cele nemăritate“, spunea un articol publicat azi în ziar.

Nu l-am citit. Dar anul acesta a fost foarte, foarte ciudat.

ADULTER

Viaţa mea decurge superb, totul e aşa cum visam în adolescenţă, sunt fericită… dar deodată se întâmplă ceva.

Ca un virus care infectează calculatorul. Atunci începe distrugerea, lentă, dar implacabilă. Totul merge mai încet. Câteva programe importante au nevoie de mai multă memorie ca să fie deschise. Unele arhive – fotografii, texte – dispar fără urmă.

Căutăm cauza şi nu găsim nimic. Întrebăm prieteni care se pricep mai bine, dar nici ei nu pot detecta problema. Iar calculatorul se goleşte, e lent, şi nu mai e al tău. Acum e stăpânit de virusul nedetectabil. Sigur, oricând putem schimba aparatul, dar lucrurile salvate acolo, pentru care mi-au trebuit atâţia ani ca să le pun în ordine? Pierdute pentru totdeauna?

Nu e drept.

Nu am nici cel mai mic control asupra celor ce se întâmplă. Sunt atrasă de un bărbat care, în acest moment, trebuie să-şi spună că îl hărţuiesc. Sunt măritată cu un bărbat care pare apropiat, dar care nu-mi arată niciodată slăbiciunile şi vulnerabilităţile lui. Doresc să o nenorocesc pe o femeie pe care am văzut-o o singură dată, sub pretextul că asta mi-ar alunga demonii.

Mulţi spun: timpul le vindecă pe toate. Dar nu-i adevărat.

După cum se vede, timpul vindecă doar acele lucruri bune pe care am vrea să le păstrăm pentru totdeauna. El ne spune: „Nu-ţi face iluzii, realitatea e asta“. De-aceea lucrurile pe care le citesc ca să-mi ridic moralul nu rămân mult timp cu mine. În sufletul meu e o gaură prin care se scurge toată energia pozitivă, lăsând în urmă doar vidul. Cunosc gaura – am convieţuit cu ea de câteva luni – , dar nu ştiu cum să scap din capcană.

Jacob crede că am nevoie de terapie de cuplu. Şeful mă consideră o excelentă jurnalistă. Copiii observă o schimbare în comportamentul meu, dar nu întreabă nimic. Soţul meu a înţeles abia când ne-am dus

la un restaurant şi am încercat să-mi deschid sufletul în faţa lui.

Iau iPad-ul de pe noptieră. Înmulţesc 365 cu 70. Rezultatul e 25 350. E media zilelor trăite de o persoană normală. Câte am irosit deja?

Cei din jurul meu se plâng întruna. „Lucrez opt ore pe zi şi, dacă voi fi avansat, voi lucra 12.“ „De când m-am căsătorit nu mai am timp pentru mine.“ „L-am căutat pe Dumnezeu şi acum sunt obligat să mă duc la slujbe, liturghii şi ceremonii religioase.“

Tot ce căutăm cu mult entuziasm de îndată ce atingem vârsta adultă – dragoste, slujbă, credinţă – se transformă până la urmă într-o povară prea grea.

Există un singur mijloc de a scăpa din asta: prin iubire.

A iubi înseamnă a transforma sclavia în libertate.

Dar, pentru moment, nu reuşesc să iubesc. Simt doar ură.

Şi, oricât ar părea de absurd, asta dă un oarecare sens zilelor mele.

ADULTER

Ajung în locul unde îşi ţine Marianne cursurile de filozofie – o anexă care, spre surprinderea mea, se află în unul din campusurile Spitalului Universitar din Geneva. Încep să mă întreb: nu cumva faimosul curs care figurează în CV-ul ei e doar ceva extracurricular fără nici cea mai mică valabilitate academică?

Mi-am oprit maşina la un supermarket şi am mers pe jos circa un kilometru până aici, o îngrămădire de clădiri scunde în mijlocul unui tăpşan frumos, cu un mic lac în mijloc, şi indicatoare în formă de săgeată. Acolo sunt clădiri ale unor instituţii care, deşi par să nu aibă legătură, dacă stăm să ne gândim bine, sunt de fapt complementare: aripa spitalicească pentru vârstnici şi un azil de nebuni. Balamucul se află într-un edificiu frumos de la începutul secolului al XX-lea, şi acolo se vor forma psihiatri, surori, psihologi şi psihoterapeuţi veniţi din toată Europa.

Trec prin dreptul a ceva straniu, asemănător cu balizele pe care le vedem la finalul unei piste de aterizare în aeroporturi. Pentru a mă dumiri trebuie să citesc placa alăturată. E vorba de o sculptură numită *Pasaj 2000*, o „muzică vizuală“ formată din zece bariere de trecere de nivel echipate cu lumini roşii. Mă întreb dacă persoana care a făcut asta era unul dintre cei internaţi, dar continui să citesc şi descopăr că opera aparţine unui sculptor cunoscut.

Să respectăm deci arta. Dar să nu-mi veniţi cu povestea asta că toată lumea e normală.

Este ora prânzului – singurul meu moment liber din timpul zilei. Lucrurile cele mai interesante din viaţa mea se întâmplă la ora prânzului – întâlniri cu prieteni, oameni politici, „surse“ şi dealeri.

Sălile de clasă trebuie să fie goale. Nu mă pot îndrepta spre cantină, unde Marianne – sau Madame König – şi-o fi dând neglijent

părul blond într-o parte, în timp ce tinerii care învaţă acolo stau şi-şi imaginează ce să facă pentru a o seduce pe femeia aceea atât de interesantă, iar fetele o privesc ca pe un model de eleganţă, inteligenţă şi comportament potrivit.

Mă duc la recepţie şi întreb care este sala unde predă Madame König. Sunt informată că e ora prânzului (evident că ştiu). Spun că nu vreau să o întrerup în momentul pauzei, de aceea am s-o aştept la uşă.

Sunt îmbrăcată ca o persoană absolut normală, din cele pe care le priveşti o dată şi le uiţi în clipa următoare. Singurul lucru suspect e că port ochelari negri într-o zi înnorată. O las pe recepţionistă să observe nişte pansamente sub lentilă. Ea va conchide fără îndoială că tocmai am făcut o operaţie estetică.

Mă îndrept spre locul unde predă Marianne, surprinsă cât de calmă sunt. Mi-am închipuit că-mi va fi teamă, că aş putea renunţa în mijlocul drumului, dar nu. Ajung unde trebuie şi mă simt absolut în largul meu. Dacă vreodată ar trebui să scriu despre mine însămi, aş face ca Mary Shelley cu Victor Frankenstein al ei: voiam doar să ies din rutină, să caut o raţiune mai bună pentru viaţa mea neinteresantă şi lipsită de provocări. Rezultatul a fost un monstru în stare să compromită nevinovaţi şi să salveze culpabili.

Toată lumea are o latură întunecată. Toţi vor să experimenteze puterea absolută. Citesc relatări despre tortură şi război şi văd că oamenii care fac rău, în momentul când îşi pot exercita puterea, sunt îmboldiţi de un monstru necunoscut, dar, când revin acasă, se transformă în docili taţi de familie, slujitori ai patriei şi soţi exemplari.

Mi-aduc aminte că odată, când eram tânără, un iubit m-a rugat să am grijă de pudelul lui. Nu puteam să-l sufăr pe căţelul ăla. Trebuia să împart cu el atenţia bărbatului pe care îl iubeam. Voiam *toată* dragostea lui.

În ziua aceea am hotărât să mă răzbun pe acel animal iraţional, care nu contribuia cu nimic la evoluţia omenirii, dar a cărui pasivitate trezea iubire şi afecţiune. Am început să-l chinui într-un mod care să nu lase urme: înţepându-l cu un ac înfipt în coada unei mături. Căţelul gemea, lătra, dar nu m-am oprit până nu am obosit.

Când s-a întors iubitul meu, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat ca întotdeauna. Mi-a mulţumit că am avut grijă de pudelul lui. Am făcut amor şi viaţa a continuat ca înainte. Căţeii nu vorbesc.

Mă gândesc la asta în timp ce mă îndrept spre sala de curs a lui Marianne. Cum de sunt capabilă de asta? Fiindcă toată lumea e. Am văzut deja bărbaţi îndrăgostiţi până peste cap de soţiile lor

pierzându-şi capul şi bătându-le, pentru ca imediat după aceea să-şi ceară iertare, plângând.

Suntem nişte animale de neînţeles.

Dar de ce să-i fac asta lui Marianne, dacă tot ce mi-a făcut ea a fost să mă snobeze la o petrecere? De ce să elaborez un plan, să risc ducându-mă să cumpăr droguri şi încercând să le introduc în biroul ei?

Pentru că ea a obţinut ceea ce eu nu am obţinut: atenţia şi dragostea lui Jacob.

E suficient acest răspuns? Dacă ar fi, în clipa asta 99,9% dintre oameni ar conspira să se distrugă unii pe alţii.

Fiindcă am obosit să mă tot plâng. Pentru că nopţile astea de insomnie m-au înnebunit. Pentru că mă simt bine în nebunia mea. Pentru că n-am să fiu prinsă. Pentru că nu mai vreau să mă gândesc obsesiv la asta. Pentru că sunt grav bolnavă. Pentru că nu sunt singura. Dacă *Frankenstein* n-a ieşit niciodată din circulaţie e pentru că toată lumea se recunoaşte în omul de ştiinţă şi în monstru. Mă opresc. „Sunt grav bolnavă.“ E o posibilitate. Poate că ar trebui să plec de aici chiar acum şi să caut un medic. Am să fac asta, dar mai întâi trebuie să termin treaba pe care mi-am propus-o, chiar dacă pe urmă medicul va anunţa poliţia – protejându-mă din cauza secretului profesional, dar evitând totodată o nedreptate.

Ajung la uşa sălii de curs. Reflectez asupra tuturor acelor „pentru că“ pe care i-am înşirat pe drum. Chiar şi aşa, intru fără ezitare.

Şi mă trezesc în faţa unei mese ieftine, fără sertar. Doar o tăblie de lemn pe picioare strunjite. Ceva care serveşte pentru sprijinirea câtorva cărţi, a poşetei şi nimic mai mult. Ar fi trebuit să-mi închipui asta. Sunt frustrată şi uşurată în acelaşi timp.

Coridoarele, mai înainte cufundate în tăcere, încep să dea semne de viaţă: persoanele se întorc la ore. Ies fără să mă uit în urmă, în direcţia de unde se vine. Există o uşă la capătul coridorului. O deschid şi ies în faţa spitalului pentru vârstnici, o clădire cu ziduri masive şi – sunt sigură – bine încălzită. Mă duc până acolo şi, la recepţie, întreb de cineva care nu există. Sunt informată că persoana trebuie să se afle altundeva, Geneva fiind oraşulcu cele mai multe aziluri pe metrul pătrat. Asistenta se oferă să se intereseze pentru mine. Îi spun că nu-i nevoie, dar ea insistă.

— Nu mi-e greu deloc.

Ca să evit suspiciunile, sunt de acord. În timp ce e ocupată cu calculatorul, iau o carte din raft şi încep să o răsfoiesc.

— Poveşti pentru copii, spune asistenta, fără să-şi dezlipească

ochii de pe ecran. Pacienţilor le plac foarte mult.

Fireşte. Deschid o pagină la întâmplare:

Un şoricel era tare abătut pentru că-i era teamă de pisică. Unui vrăjitor i s-a făcut milă de el şi l-a transformat în pisică. Dar atunci a început să-i fie teamă de câine, iar vrăjitorul l-a transformat în câine.

Dar atunci a început să-i fie frică de tigru. Vrăjitorul, foarte răbdător, şi-a folosit puterile ca să-l transforme în tigru. Atunci, a început să se teamă de vânător. Vrăjitorul a renunţat şi l-a transformat din nou în şoarece, spunându-i:

— Nimic din ce voi face nu te va ajuta, pentru că nu ai înţeles niciodată că ai crescut. E mai bine să redevii ce ai fost.

Asistenta nu reuşeşte să găsească pacientul imaginar. Îşi cere scuze. Îi mulţumesc şi mă pregătesc să plec, dar, după cum se pare, e fericită să aibă pe cineva cu care să vorbească.

— Credeţi că operaţiile estetice ajută la ceva? Operaţii estetice?

Ah, da. Mi-amintesc de micii plas-
turi de sub ochelarii mei negri.

— Majoritatea pacienţilor de aici s-au operat. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş evita asta. Provoacă un dezechilibru între trup şi minte.

Nu i-am cerut părerea, dar pare pătrunsă de o datorie umanitară, şi continuă:

— Bătrâneţea e mai traumatizantă pentru cei care cred că pot controla trecerea anilor.

O întreb de ce naţionalitate e: unguroaică. Evident. Elveţienii nu şi-ar spune niciodată părerea fără să le-o ceri.

Îi mulţumesc pentru strădanie şi plec, scoţându-mi ochelarii şi plasturii. Deghizarea a funcţionat, dar planul, nu. Campusul s-a golit din nou. Acum sunt toţi ocupaţi să înveţe cum să gândească, cum să se implice, cum să-i determine pe ceilalţi să gândească.

Fac un ocol mare şi ajung în locul unde mi-am lăsat maşina. De departe pot vedea spitalul de psihiatrie. Oare eu ar trebui să fiu înăuntru?

Suntem toţi aşa? îl întreb pe bărbatul meu după ce copiii au adormit şi ne pregătim şi noi de culcare.

— Aşa, cum?

Aşa ca mine, care mă simt când foarte bine, când foarte rău.

— Cred că da. Toată viaţa ne controlăm pentru ca monstrul să nu iasă din ascunzătoare.

E adevărat.

— Nu suntem ce am dori să fim. Suntem ce pretinde societatea. Suntem ceea ce au ales părinţii noştri. Nu vrem să dezamăgim pe nimeni, avem o enormă nevoie să fim iubiţi. De asta înăbuşim ce-i mai bun în noi. Treptat, ceea ce a fost lumina visurilor noastre se transformă în monstrul coşmarurilor care ne chinuie. Sunt lucrurile nerealizate, posibilităţile netrăite.

După câte ştiu, psihiatria numea asta depresie maniacală, dar acum, ca să fie politic corectă, a început să îi spună tulburare bipolară. De unde au mai scos denumirea asta? Polul Nord şi Polul Sud au oare ceva diferit? Oricum trebuie să fie o minoritate…

— Sigur că doar la o minoritate se manifestă aceste două personalităţi Dar pariez că toţi oamenii au acest monstru în ei.

De o parte, criminala care se duce la o facultate ca să încerce să incrimineze o nevinovată, fără să poată explica bine motivul unei uri atât de puternice. De cealaltă, mama care are grijă de familie cu dragoste şi munceşte din greu pentru ca nimic să nu le lipsească fiinţelor dragi ei, de asemenea neînţelegând unde găseşte putere ca să întreţină aceste sentimente.

Ţi-aminteşti de Jekyll şi Hyde?

După cum pare, *Frankenstein* nu e singura carte care continuă să

fie editată de când a fost publicată pentru prima oară: *Straniul caz al doctorului Jekyll şi al lui mister Hyde*, pe care Robert Louis Stevenson a scris-o în trei zile, urmează aceeaşi cale. Acţiunea se petrece la Londra, în secolul al XIX-lea. Medicul şi cercetătorul Henry Jekyll crede că binele şi răul există în fiecare om. E hotărât să-şi demonstreze teoria, care este ridiculizată de aproape toţi cei pe care îi cunoaşte, inclusiv de tatăl logodnicei sale, Beatrix. După ce a lucrat neobosit în laboratorul său, reuşeşte să elaboreze o formulă. Ca să nu pună în primejdie viaţa nimănui, o bea chiar el.

Drept rezultat, latura sa demonică – pe care o numeşte Mr. Hyde – iese la suprafaţă. Jekyll crede că poate controla apariţiile lui Hyde, dar apoi îşi dă seama că s-a înşelat amarnic: când eliberăm latura noastră rea, ea sfârşeşte prin a eclipsa total ce este mai bun în noi.

Asta e valabil pentru toţi indivizii. Aşa se întâmplă cu tiranii, care în general au intenţii excelente la început, dar, puţin câte puţin, ca să facă ce cred că e bine, dau drumul la tot ce e mai rău în firea omenească: teroarea.

Sunt confuză şi speriată. Asta i se poate întâmpla oricăruia dintre noi?

— Nu. Doar o minoritate nu are o noţiune foarte clară despre ce e bine şi ce e rău.

Nu ştiu dacă această minoritate e chiar atât de mică: am trecut prin ceva asemănător în şcoală. Aveam un profesor care putea să fie cel mai bun om din lume, dar care brusc se transforma şi se descompunea complet. Tuturor elevilor le era frică de el, fiindcă era imposibil de prevăzut cum va fi.

Dar cine ar fi îndrăznit să reclame? Până la urmă, profesorii au întotdeauna dreptate. În plus, toţi îşi spuneau că are o problemă acasă, care trebuia să se rezolve. Până ce într-o zi Mr. Hyde al lui şi-a pierdut controlul şi l-a atacat pe unul dintre colegi. Cazul a ajuns în faţa conducerii şi profesorul a fost dat afară.

De atunci am devenit bănuitoare faţă de persoanele care manifestă o tandreţe excesivă.

— Ca acele *tricoteuses.*

Da, ca femeile acelea muncitoare, care voiau dreptate şi pâine pentru săraci şi au luptat ca să elibereze Franţa de excesele săvârşite de Ludovic XVI. Când s-a instalat Teroarea, se duceau devreme în piaţa ghilotinei, îşi păstrau locurile în rândul întâi şi tricotau în timp ce-i aşteptau pe condamnaţii la moarte. Probabil că erau mame de familie care în restul zilei aveau grijă de copii şi de soţ.

Tricotând ca să treacă timpul între un cap tăiat şi altul.

— Eşti mai puternică decât mine. Întotdeauna te-am invidiat pentru asta. Poate că de aceea nu ţi-am arătat atâta sentimentele mele, să nu par că sunt slab.

Nu ştie ce spune. Dar discuţia s-a încheiat deja. Se întoarce cu spatele şi adoarme.

Rămân singură cu „puterea“ mea şi cu ochii în tavan.

După o săptămână fac ceea ce-mi promisesem să nu fac niciodată: am fost la psihiatri.

Am obţinut trei consultaţii cu medici diferiţi. Agendele lor erau pline – semn că în Geneva există mai multe persoane dezechilibrate decât credem. Am început prin a spune că e urgent şi secretarele mi-au răspuns că totul e urgent, mi-au mulţumit pentru interes, regretau mult, dar nu puteau amâna alţi pacienţi.

Am recurs atunci la trucul care nu dă greş niciodată: am spus unde lucrez. Cuvântul magic „jurnalistă“, urmat de numele unui ziar important, e în stare atât să deschidă uşi, cât şi să le închidă. În cazul de faţă ştiam deja care va fi rezultatul. Consultaţiile au fost programate.

Nu am anunţat pe nimeni – nici pe soţul meu, nici pe şef. Am fost la primul – un bărbat destul de ciudat, cu accent britanic, care m-a anunţat imediat că nu acceptă contracte cu asigurările sociale. Am bănuit că lucra ilegal în Elveţia.

Am explicat, cu toată răbdarea din lume, ce se petrecea cu mine. Am dat exemplul lui Frankenstein şi al monstrului său, al lui Dr. Jekyll şi Mr. Hyde. L-am implorat să mă ajute să stăpânesc monstrul care apărea şi ameninţa să scape de sub control. M-a întrebat ce vreau să spun.

Nu voiam să-i dau detaliile adevărate, care să mă compromită, ca tentativa de a face ca o anume femeie să fie pe nedrept reţinută pentru trafic de droguri.

Am hotărât să-i spun o minciună: i-am explicat că am idei criminale, vreau să-mi ucid soţul în timp ce doarme. M-a întrebat

dacă unul dintre noi doi are un amant sau amantă şi i-am spus că nu. A înţeles perfect şi mi-a spus că totul e normal. Un an de tratament, cu trei şedinţe pe săptămână, va diminua cu 50% acest instinct. Am fost şocată! Şi dacă-mi omor soţul înainte? Mi-a răspuns că ce se întâmpla era un „transfer“, o „fantezie“, şi că adevăraţii asasini nu caută niciodată ajutor.

Înainte de a pleca, mi-a luat 250 de franci elveţieni şi a rugat secretara să programeze consultaţii regulate începând de săptămâna viitoare. Am mulţumit, am spus că trebuie să-mi consult agenda şi am închis uşa pentru totdeauna.

Al doilea psihiatru era o femeie. Accepta asigurarea socială şi era mai dispusă să audă ce aveam de spus. Am repetat povestea despre dorinţa să-mi ucid soţul.

— Păi, uneori şi eu mă gândesc să-l ucid pe al meu, mi-a spus ea, cu un zâmbet pe faţă. Dar ştim amândouă că, dacă toate femeile şi-ar realiza dorinţele secrete, aproape toţi copiii ar fi orfani de tată. E un impuls normal.

Normal?

După o discuţie în timpul căreia mi-a explicat că mă simt „intimidată“ de căsnicie, că fără îndoială „nu aveam spaţiu ca să cresc“ iar sexualitatea mea „provoca tulburări hormonale consemnate abundent în literatura medicală“, şi-a luat carnetul de reţete şi a scris denumirea unui antidepresiv cunoscut. A adăugat că, până ce îşi va face medicamentul efectul, voi mai înfrunta o lună de infern, dar curând totul nu va mai fi decât o amintire neplăcută.

Dacă voi continua să iau comprimatele, evident. Cât timp?

— Depinde. Dar cred că în trei ani vei putea deja să diminuezi doza.

Marea problemă cu asigurarea socială e că decontul e trimis la pacient acasă. Am plătit cash, am închis uşa şi, încă o dată, am jurat să nu mă mai întorc acolo niciodată. În fine, m-am dus la a treia consultaţie, din nou la un bărbat într-un cabinet a cărui decorare trebuie să fi costat o avere. Spre deosebire de primii doi, m-a ascultat cu atenţie şi a părut să-mi dea dreptate. Chiar riscam să-mi ucid soţul. Eram o asasină potenţială. Pierdeam controlul asupra unui monstru pe care după aceea nu aveam
să reuşesc să-l bag la loc în cuşcă.

În cele din urmă, cu toată delicateţea din lume, m-a întrebat dacă iau droguri.

O singură dată, am răspuns.

Nu m-a crezut. A schimbat subiectul. Am vorbit puţin despre conflictele cu care toţi trebuie să ne confruntăm zi de zi, şi pe urmă a revenit asupra chestiunii drogurilor.

— Trebuie să ai încredere în mine. Nimeni nu foloseşte droguri doar o singură dată. Suntem protejaţi de secretul profesional. Mi-aş pierde dreptul de liberă practică dacă aş comenta ceva pe acest subiect. Mai bine să vorbim deschis, înainte de a te programa pentru viitoarea consultaţie. Nu numai dumneata trebuie să mă accepţi ca medic. Şi eu trebuie să te accept ca pacientă. Aşa funcţionează lucrurile.

Nu, am insistat. Nu folosesc droguri. Cunosc legea şi nu am venit aici ca să mint. Vreau doar să rezolv problema asta, înainte să le fac vreun rău persoanelor pe care le iubesc şi care-mi sunt aproape.

Are o faţă gânditoare, frumoasă, încadrată de barbă.

A dat din cap înainte de a răspunde:

— Ani de zile ai acumulat aceste tensiuni şi acum vrei să scapi de ele de pe o zi pe alta. Aşa ceva nu există în psihiatrie sau psihanaliză. Nu suntem şamani care, cu o pasă magică, izgonesc spiritul malign.

E clar că era ironic, dar mi-a dat o idee excelentă. Zilele mele de căutare a ajutorului psihiatric au luat sfârşit.

ADULTER

Post tenebras lux. După întuneric, lumină.

Stau în faţa vechiului zid al oraşului, un monument de 100 de metri lăţime, cu statuile impunătoare a patru bărbaţi, flancaţi de alte statui mai mici. Unul dintre ei iese în evidenţă dintre ceilalţi. Are capul acoperit, o barbă lungă şi poartă în mâini ceea ce, pe vremea aceea, avea mai multă putere decât o mitralieră: Biblia.

În timp ce aştept, mă gândesc: dacă bărbatul acesta s-ar fi născut azi, toţi – mai ales francezii şi catolicii din lumea întreagă – l-ar fi numit terorist. Tacticile sale pentru a instaura ce credea el că este a fi adevărul suprem mă îndeamnă să-l asociez cu mintea perversă a lui Osama Bin Laden. Amândoi aveau acelaşi obiectiv: întemeierea unui stat teocratic în care toţi cei care nu respectă legile lui Dumnezeu trebuie pedepsiţi.

Şi nici unul dintre cei doi nu a ezitat înainte de a declanşa teroarea pentru a-şi realiza obiectivele.

Jean Calvin e numele lui, iar Geneva i-a fost teatrul operaţiunilor. Sute de persoane aveau să fie condamnate la moarte şi executate. Nu doar catolicii care îndrăzneau să-şi păstreze credinţa, ci şi oamenii de ştiinţă care, în căutarea adevărului şi a vindecării bolilor, sfidau interpretarea literală a Bibliei. Cazul cel mai celebru e a lui Michel Servet, care a descoperit circulaţia pulmonară şi a fost ars pe rug pentru asta.

Nu e greşit să pedepsim eretici şi blasfemiatori. În felul acesta ne ferim a fi părtaşi la crimele lor [...]. Nu-i vorba aici de puterea omenească, ci de porunca lui Dumnezeu [...]. El cere de la noi ceva de o atât de extremă gravitate, ca să arătăm că-l cinstim cum se

cuvine punând slujirea lui mai presus de orice, că nu cruţăm rude, nici semeni de vreun alt sânge, şi uităm de orice omenie când trebuie să luptăm spre slava Sa.

Distrugerea şi moartea nu s-au limitat la Geneva: discipolii lui Calvin, probabil reprezentaţi de statuile mai mici, i-au răspândit cuvintele şi intoleranţa prin întreaga Europă. În 1566, în Olanda au fost dărâmate mai multe biserici şi „rebelii“ – adică persoanele de altă credinţă – au fost asasinaţi. Nenumărate opere de artă au ajuns pe rug, fiind considerate „idolatrie“. O parte din patrimoniul istoric şi cultural al lumii a fost distrusă şi pierdută pentru totdeauna.

Iar în ziua de azi copiii mei află de Calvin la şcoală unde e înfăţişat ca un mare iluminist, un om cu idei noi care ne-a „eliberat“ de sub jugul catolic. Un revoluţionar care merită să fie preamărit de generaţiile următoare.

După întuneric, lumină.

Ce se petrecea în capul acestui om? mă întreb. O fi avut nopţi de insomnie ştiind că familii întregi piereau, că părinţii erau despărţiţi de copii şi că sângele curgea pe străzi? Sau o fi fost atât de pătruns de misiunea lui, încât nu mai era loc pentru îndoieli?

Găsea că tot ce făcea putea să fie justificat în numele iubirii? Pentru că asta e şi îndoiala mea, miezul problemelor mele actuale.

Dr. Jekyll şi Mr. Hyde. Mărturiile unor persoane care l-au cunoscut spuneau că, în intimitate, Calvin era un om bun, capabil să urmeze cuvintele lui Isus şi să facă gesturi de smerenie surprinzătoare. Era temut, dar şi iubit – şi putea înflăcăra mulţimile cu iubirea asta.

Cum istoria e scrisă de învingători, nimeni nu-şi aminteşte de atrocităţile lui. Astăzi este văzut ca medicul sufletelor, marele reformator, cel care ne-a salvat de erezia catolicismului, cu îngerii, sfinţii, fecioarele, aurul, argintul, corupţia şi indulgenţele sale.

Omul pe care-l aştept vine şi îmi întrerupe reflecţiile. E un şaman cubanez. Îi explic că mi-am convins editorul să facem un material despre terapiile alternative de combatere a stresului. Lumea afacerilor e plină de persoane care ba se comportă cu o extremă generozitate, ba îşi revarsă mânia asupra celor mai slabi. Oamenii sunt tot mai imprevizibili.

Psihiatrii şi psihanaliştii au agendele încărcate şi nu reuşesc să primească toţi pacienţii. Şi nimeni nu poate aştepta luni şi ani de zile ca să-şi trateze depresia.

Cubanezul mă ascultă fără să spună nimic. Îl întreb dacă ne putem continua discuţia într-o cafenea, de vreme ce ne aflăm în aer

liber şi temperatura a scăzut mult.

— Din cauza norului, a spus, acceptându-mi invitaţia. Faimosul nor rămâne pe cerul oraşului până în februarie sau martie şi e îndepărtat doar din când în când de mistral, care curăţă cerul, dar scade şi mai mult temperatura.

— Cum ai ajuns la mine?

Un paznic de la ziar mi-a vorbit de dumneata. Şeful redacţiei voia să le iau interviuri unor psihologi, psihiatri, psihoterapeuţi, dar asta s-a mai făcut de sute de ori.

Am nevoie de ceva original, iar el poate fi persoana potrivită.

— Nu trebuie să-mi publici numele. Ce fac eu nu e decontat de asigurările sociale.

Îmi închipui că vrea să spună: „Ce fac nu e legal“.

Vorbesc aproape douăzeci de minute, încercând să sparg gheaţa, dar cubanezul mă studiază tot timpul. E oacheş, cărunt, scund şi poartă costum şi cravată. Niciodată nu mi-am imaginat un şaman îmbrăcat aşa.

Îi explic că tot ce-mi va spune va rămâne secret. Suntem interesaţi doar să ştim dacă multă lume recurge la serviciile lui. Din câte am auzit, are capacitatea de a vindeca.

— Nu-i adevărat. Nu sunt capabil să vindec. Doar Dumnezeu poate face asta.

Perfect, suntem de acord. Dar zilnic întâlnim pe câte cineva care, de la o oră la alta, are un comportament ciudat. Şi ne imaginăm: ce s-o fi petrecut cu persoana asta pe care întotdeauna credeam că o cunosc atât de bine? De ce este atât de agresiv? Să fie stresul de la serviciu? Iar a doua zi persoana este din nou normală. Eşti uşurat, dar imediat după aceea simţi că îţi fuge pământul de sub picioare când nici nu te aştepţi. Şi, în loc să te întrebi
care e problema lui, te întrebi care e problema ta.

Cubanezul nu spune nimic. Încă nu are încredere în mine.

— Vindecare există, dar e de la Dumnezeu.

— Da, ştiu, dar cum vindecă Dumnezeu?

— Depinde. Uită-te în ochii mei.

Îi dau ascultare şi parcă aş intra într-un soi de transă fără să pot controla încotro merg.

— În numele forţelor care îmi călăuzesc munca, prin puterea hărăzită mie, rog spiritele care mă ocrotesc să-ţi distrugă viaţa şi apropiaţii dacă te hotărăşti să mă predai poliţiei sau să mă denunţi la servicul imigrări.

Face câteva pase cu mâna în jurul capului meu. Asta mi se pare lucrul cel mai suprarealist din lume şi-mi vine să mă ridic şi să plec. Dar, aproape imediat, a revenit la normal – nici foarte simpatic, nici

distant.

— Poţi întreba. Acum am încredere în dumneata.

Sunt puţin speriată. Dar chiar nu am intenţia să-i fac vreun rău omului acestuia. Mai cer un ceai şi îi explic exact ce doresc: medicii pe care i-am „intervievat“ spun că vindecarea întârzie mult. Paznicul de la ziar a spus – îmi cântăresc bine cuvintele – că Dumnezeu a fost în stare să-l folosească pe cubanez drept canal ca să pună capăt unei probleme grave de depresie.

— Noi suntem cei care creăm confuzia în capul nostru. Ea nu vine de-afară. Ajunge să ceri ajutor de la un spirit protector, care îţi intră în suflet şi te ajută să faci ordine în casă. Totuşi, nimeni nu mai crede în spirite protectoare. Ele stau şi ne observă, îşi doresc să ajute, dar nimeni nu le invocă. Munca mea e să le aduc aproape de cel care are nevoie şi să aştept ca ele să-şi facă treaba. Atât.

Să presupunem, că într-unul din momentele sale de agresivitate, cineva concepe un plan machiavelic ca să distrugă pe altcineva. Cum îl putem face să se răzgândească?

— Asta se întâmplă zilnic.

Ştiu, dar, când agresivitatea dispare, când persoana respectivă revine la normal, nu va fi mistuită de vină?

— Ba da. Iar acest lucru, cu trecerea anilor, nu face decât să-i înrăutăţească situaţia.

Deci motto-ul lui Calvin e greşit: după întuneric, lumina.

— Ce anume?

Nimic. Divaghez şi eu despre monumentul din parc.

— Da, există lumină la capătul tunelului, dacă asta vrei să spui. Dar uneori, când omul a străbătut întunericul şi a ajuns în partea cealaltă, a lăsat în urmă numai distrugere.

Perfect, să revenim la subiect: metoda dumitale.

— Nu e metoda mea. S-a folosit de-a lungul anilor pentru stres, depresie, iritabilitate, tentative de sinucidere şi celelalte numeroase moduri pe care le-a găsit omul ca să-şi facă rău singur.

Dumnezeule, am nimerit peste omul potrivit. Trebuie să-mi păstrez sângele rece.

Putem să numim asta…

— …transă autoindusă. Autohipnoză. Meditaţie. Fiecare cultură are o denumire. Dar aminteşte-ţi că Federaţia Medicilor Elveţieni nu vede chestiile astea cu ochi buni. Îi explic că fac yoga şi totuşi nu reuşesc să ajung la stadiul în care problemele să fie organizate şi rezolvate.

— Vorbim de dumneata, sau de un reportaj pentru ziar? De ambele. Las garda jos pentru că ştiu că nu am secrete faţă de omul acesta. Am fost sigură de asta din clipa când mi-a cerut să mă uit în ochii lui. Îi explic că îngrijorarea lui cu privire la anonimat e absolut ridicolă – multă lume ştie că primeşte pacienţi la el acasă, în Veyrier. Şi multă lume, printre care poliţiştii însărcinaţi cu paza închisorilor, recurge la serviciile lui. Asta mi-a spus tipul de la ziar.

— Problema dumitale are legătură cu noaptea, spune el.

Da, asta e problema mea. De ce?

— Noaptea, pentru simplul fapt că e noapte, poate să reînvie în noi spaimele din copilărie, frica de singurătate, teroarea de necunoscut. Totuşi, dacă izbutim să înfrângem aceste fantome, le vom înfrânge cu uşurinţă şi pe cele care apar în timpul zilei. Dacă nu ne e teamă de întuneric e fiindcă suntem părtaşi la lumină.

Mă simt ca în faţa unui învăţător de curs primar, care-mi explică lucruri evidente. Oare aş putea veni la el acasă pentru...

— ...un ritual de exorcizare?

Nu mă gândisem la denumirea asta, dar exact aşa ceva îmi trebuie.

— Nu-i nevoie. Văd în dumneata mult întuneric, dar şi multă lumină. Şi, în cazul ăsta, sunt sigur că, până la urmă, lumina va învinge.

Aproape că-mi vine să plâng, fiindcă omul ăsta intră de fapt în sufletul meu, fără să-mi dau seama cum.

— Încearcă să te laşi dusă de noapte din când în când, să priveşti stelele şi să te îmbeţi de senzaţia infinitului. Noaptea, cu toate vrăjile ei, este şi ea o cale spre iluminare. La fel cum puţul întunecat are în fund apa care stinge setea, noaptea, al cărei mister ne apropie de Dumnezeu, poartă ascunsă în umbrele ei flacăra în stare să ne aprindă sufletele.

Stăm de vorbă aproape două ore. El îmi tot spune că n-am nevoie de nimic decât să mă las dusă – şi că nici cele mai mari temeri nu au nici un temei. Îi explic dorinţa mea de răzbunare. Ascultă fără să facă nici un comentariu sau să judece vreun cuvânt de-al meu. Pe măsură ce vorbesc, mă simt mai bine.

Propune să plecăm de acolo şi pornim prin parc. La una din porţi, pe pământ sunt vopsite mai multe pătrate albe şi negre, pe care sunt imense piese de şah din plastic. Câteva persoane joacă, în pofida frigului.

Acum el nu mai spune practic nimic – eu sunt cea care continuă să vorbească fără pauză, uneori mulţumind, alteori blestemând pentru viaţa pe care o duc. Ne oprim în faţa uneia dintre uriaşele table de

şah. El pare mai atent la joc decât la cuvintele mele. Îmi încetez lamentaţiile şi încep şi eu să urmăresc jocul, deşi nu mă interesează câtuşi de puţin.

— Mergi până la capăt, spune el.

Să merg până la capăt? Să-mi înşel bărbatul, să pun cocaină în geanta rivalei mele şi să chem poliţia?

Râde.

— Îi vezi pe jucătorii ăştia? Mereu trebuie să facă mişcarea următoare. Nu se pot opri la mijloc, fiindcă asta ar însemna să accepte înfrângerea. Vine un moment când ea e inevitabilă, dar măcar au luptat până la capăt. Noi avem deja tot ce ne trebuie. Nu e nevoie să schimbăm nimic. Să credem că suntem buni sau răi, drepţi sau nedrepţi, toate astea sunt prostii. Ştim că Geneva e astăzi acoperită de un nor care poate să dăinuie luni în şir înainte de a dispărea, dar, mai devreme sau mai târziu tot va pleca. Prin urmare, mergi înainte şi lasă-te dusă.

Nici un cuvânt care să mă împiedice să fac ce nu trebuie?

— Nici unul. Singură îţi vei da seama că faci ce nu trebuie. Cum ţi-am spus la restaurant, lumina din sufletul dumitale e mai mare decât întunericul. Dar pentru asta trebuie să joci până la capăt.

Cred că niciodată, în toată viaţa mea, nu am auzit un sfat atât de absurd. Îi mulţumesc pentru timpul acordat, îl întreb dacă îi datorez ceva, iar el spune că nu.

Înapoiată la ziar, redactorul întreabă de ce a durat atâta. Îi răspund că, fiind vorba de o temă nu foarte ortodoxă, mi-a fost greu să obţin explicaţia de care aveam nevoie.

— Şi, dacă nu e foarte ortodoxă, promovăm cumva o practică ilicită?

Oare promovăm o practică ilicită când îi încurajăm pe tineri să consume deşănţat? Oare sporim numărul accidentelor când vorbim de automobilele noi care pot atinge 250 km la oră? Oare stimulăm depresia şi tendinţele sinucigaşe când publicăm materiale despre persoane care au succes, fără să explicăm exact cum au ajuns aici făcându-i pe toţi ceilalţi să se convingă că nu valorează nimic?

Redactorul-şef nu vrea să discute prea mult. Poate să fie chiar interesant pentru ziar, al cărui material principal al zilei a fost „Lanţul Fericirii reuşeşte să adune 8 milioane de franci pentru o ţară asiatică“.

Scriu un material de 600 de cuvinte – spaţiul maxim ce mi s-a acordat –, totul inspirat de pe Internet, fiindcă nu am reuşit să

folosesc nimic din convorbirea cu şamanul, care s-a transformat în consultaţie.

Jacob!

Tocmai a reînviat şi mi-a trimis un mesaj invitându-mă la o cafea – ca şi cum nu ar exista atâtea alte lucruri interesante de făcut în viaţă. Unde e sofisticatul degustător de vinuri? Unde e bărbatul care are acum cel mai mare afrodiziac din lume, puterea?

Mai ales, unde este îndrăgostitul din adolescenţă pe care l-am cunoscut într-o perioadă când totul era posibil pentru amândoi?

S-a însurat, s-a schimbat şi trimite un mesaj invitându-mă la o cafea. Nu poate să fie mai creativ şi să propună un cros de nudişti la Chamonix? Poate că aş fi fost mai interesată.

Nici nu mă gândesc să-i răspund. Am fost umilită de tăcerea lui timp de mai multe săptămâni. Îşi închipuie că voi alerga doar pentru că mi-a făcut onoarea de a mă invita să facem ceva?

După ce m-am culcat, ascult (cu căştile la urechi) una dintre benzile pe care le-am înregistrat cu şamanul cubanez. În partea când mă prefăceam că sunt doar o jurnalistă – şi nu o femeie speriată de ea însăşi – , întrebasem dacă autotransa (sau meditaţia, cuvântul preferat de el) putea să facă pe cineva să uite altă persoană. Am abordat subiectul în aşa fel încât el să poată înţelege „dragoste“ sau „traumă prin agresiune verbală“, căci tocmai despre asta vorbeam în acel moment.

— Asta e o zonă cam tulbure, mi-a răspuns. Da, putem induce o amnezie relativă, dar, cum această persoană este asociată cu alte fapte sau întâmplări, ar fi practic imposibil s-o eliminăm complet. În plus, uitarea este o atitudine greşită. Cea corectă e înfruntarea.

Ascult toată banda, încerc să mă gândesc la altceva, fac promisiuni, îmi notez nişte lucruri în agendă, dar nimic nu dă roade. Înainte de a adormi îi trimit un mesaj lui Jacob că accept invitaţia.

Nu reuşesc să mă controlez, asta-i problema mea.

— N-am să-ţi spun că ţi-am simţit lipsa, fiindcă n-ai să mă crezi. N-am să-ţi spun că n-am răspuns la mesajele tale fiindcă mi-e frică să mă îndrăgostesc din nou.

Chiar că n-aş crede nimic din toate astea. Dar îl las să continue să explice inexplicabilul.

Iată-ne într-o cafenea banală din Colombes-sur-Salève, un sat de la graniţa Franţei, la cincisprezece minute cu maşina de biroul meu. Ceilalţi rari clienţi sunt şoferi de camioane şi muncitori de la o carieră de piatră din împrejurimi.

Sunt singura femeie, cu excepţia barmaniţei, care merge de colo, colo, machiată strident şi schimbând glume cu clienţii.

— Trăiesc un infern de când ai apărut în viaţa mea. Din ziua aceea din cabinetul meu, când ai venit să-mi iei un interviu şi am schimbat între noi intimităţi.

„Am schimbat între noi intimităţi“ e o expresie forţată.

I-am făcut sex oral. El nu mi-a făcut nimic.

— Nu pot spune că-s nefericit, dar sunt tot mai singuratic, deşi nu ştie nimeni asta. Chiar când sunt printre prieteni, când atmosfera şi băutura sunt perfecte, conversaţia e animată şi zâmbesc, fără nici un motiv, nu reuşesc să fiu mai atent la discuţii. Spun că am o întâlnire importantă şi plec. Ştiu ce-mi lipseşte: tu.

E momentul să mă răzbun: nu crezi că ai nevoie de consiliere matrimonială?

— Ba da. Dar ar trebui să mă duc cu Marianne, şi nu reuşesc s-o

conving. Pentru ea, filozofia explică tot. A observat că sunt altul, dar atribuie asta alegerilor.

Cubanezul avea dreptate când spunea că trebuie să ducem anumite lucruri până la capăt. În clipa asta, Jacob tocmai şi-a salvat soţia de o gravă acuzaţie pentru trafic de droguri.

— Responsabilităţile mele sunt prea mari acum şi încă nu m-am obişnuit. După ea, am să mă obişnuiesc curând. Dar tu?

Eu, ce anume? Ce vrea să ştie?

Strădaniile mele de a rezista s-au spulberat în clipa când l-am zărit aşezat la o masă din colţ, cu un Campari cu apă minerală în faţă şi un zâmbet care s-a deschis de îndată ce m-a văzut intrând. Suntem iar adolescenţi, de astă dată îndreptăţiţi să cerem băuturi alcoolice fără să încălcăm nici o lege. Îi iau mâinile reci – nu ştiu dacă de frig sau de teamă.

E totul în regulă, răspund. Propun ca data viitoare să ne întâlnim mai devreme – deja s-a renunţat la ora de vară şi se înserează repede.

E de acord şi îmi dă un sărut discret pe buze, preocupat să nu atragă atenţia bărbaţilor din jur.

— Unul dintre cele mai rele lucruri pentru mine sunt zilele frumoase cu soare din toamna asta. Dau la o parte perdeaua din cabinet, văd oamenii de afară, unii se plimbă ţinându-se de mână fără nici o grijă. Iar eu nu-mi pot manifesta iubirea.

Iubire? Oare şamanului i s-o fi făcut milă de mine şi a cerut ajutor de la spiritele misterioase?

Mă aşteptam la orice de la această întâlnire, dar nu la un bărbat în stare să-şi deschidă sufletul cum face el. Inima îmi bate tot mai tare – de bucurie, de surprindere. N-am să întreb, nici pe el nici pe mine, de ce se întâmplă asta.

— Vezi şi tu, nu-i vorba că sunt invidios pe fericirea altora. Pur şi simplu nu înţeleg de ce alte persoane pot fi fericite şi eu nu.

Plăteşte în euro, trecem frontiera pe jos şi ne îndreptăm spre maşinile noastre care au rămas staţionate pe partea cealaltă a străzii – adică în Elveţia.

Nu mai e locul să ne manifestăm afecţiunea. Ne luăm rămas-bun cu cele trei săruturi pe obraz şi pornim fiecare pe drumul său.

Aşa cum s-a întâmplat la Clubul de Golf, nu sunt în stare să conduc când ajung la maşină. Îmi pun o căciuliţă ca să mă apăr de frig şi pornesc prin cătunul acela, fără ţintă. Trec pe lângă un oficiu poştal şi un coafor. N-am nici cel mai mic interes să înţeleg ce se întâmplă. Vreau doar să se întâmple.

„Dau la o parte perdeaua din cabinet, văd oamenii de afară, unii se plimbă ţinându-se de mână fără nici o grijă. Iar eu nu-mi pot

manifesta iubirea“, spusese el.

Iar când simţeam că nimeni, absolut nimeni nu e în stare să înţeleagă ce se petrece în mine – nici şamanii, nici psihoanaliştii, nici soţul meu –, ai apărut tu ca să-mi explici…

E singurătatea. Deşi trăiesc înconjurată de oameni dragi, care au grijă de mine şi-mi doresc ce e mai bun, dar care poate încearcă să mă ajute numai pentru că simt acelaşi lucru – singurătatea – şi pentru că, în gestul de solidaritate, e gravat cu litere de fier şi foc „sunt util, chiar dacă sunt singur“.

Chiar dacă mintea spune că totul e în regulă, sufletul e pierdut, confuz, fără să ştie exact de ce este nedrept cu viaţa. Dar ne trezim de dimineaţă şi avem grijă de copii, de soţi, de amanţi, de şefi, de funcţionari, de elevi, de acele zeci de persoane care umplu viaţa unei zile normale.

Şi avem veşnic pe faţă un zâmbet şi pe buze un cuvânt de încurajare, pentru că nimeni nu le poate explica celorlalţi singurătatea, mai ales când e mereu însoţit. Dar singurătatea asta există şi corodează ce avem mai bun în noi, fiindcă trebuie să ne folosim toată energia ca să părem fericiţi, chiar dacă nu reuşim niciodată să ne înşelăm singuri. Totuşi, ne încăpăţânăm să arătăm doar trandafirul care se deschide în fiecare dimineaţă şi ascundem în noi tija plină de spini care ne răneşte şi ne face să sângerăm.

Chiar dacă ştim că toţi, la un moment dat, s-au simţit complet singuri, e umilitor să spui „sunt singur, am nevoie de companie, trebuie să ucid acest monstru despre care, la fel ca balaurii din basme, toţi cred că e închipuire, dar nu e“. Aştept un cavaler viteaz şi neînfricat care să înfrângă acest balaur şi să-l azvârle în prăpastie, dar cavalerul nu apare.

…În loc să căutăm companie, ne izolăm şi mai mult, ca să ne putem linge rănile în tăcere. Sau ne ducem la cine şi prânzuri cu persoane care nu au nimic comun cu vieţile noastre şi îşi petrec tot timpul vorbind de lucruri care nu au nici cea mai mică importanţă. Ba chiar ne amuzăm un timp, bem şi petrecem, dar balaurul rămâne viu. Până ce persoanele cu adevărat apropiate văd că e ceva greşit şi încep să se simtă vinovate că n-au reuşit să ne facă fericiţi. Întreabă care-i problema. Răspundem că e totul în regulă, dar nu e…

E totul mai rău. Vă rog, lăsaţi-mă în pace pentru că nu mai am lacrimi ca să plâng sau inimă ca să sufăr, am doar insomnie, gol, apatie, iar voi simţiţi acelaşi lucru, puteţi să vă întrebaţi singuri. Dar ei insistă şi spun că totul e numai o perioadă mai grea, sau o depresie, deoarece se tem să folosească adevăratul şi blestematul

cuvânt: singurătate.

Între timp căutăm necontenit singurul lucru care ne-ar face fericiţi: cavalerul în armură strălucitoare care să ucidă balaurul, să culeagă trandafirul şi să-i smulgă spinii.

Mulţi afirmă că suntem nedrepţi cu viaţa. Alţii sunt mulţumiţi, pentru că găsesc că meritäm singurătatea, nefericirea, fiindcă noi avem totul, şi ei nu.

Dar într-o zi cei care sunt orbi încep să vadă. Cei care sunt trişti sunt mângâiaţi. Cei care suferă sunt mântuiţi. Vine cavalerul şi ne răscumpără, iar viaţa se justifică iar... Dar chiar şi aşa trebuie să minţi şi să înşeli, fiindcă
în acest moment împrejurările sunt altele. Cine n-a avut niciodată chef să abandoneze totul şi să pornească în căutarea visului? Visul e întotdeauna riscant, are un preţ care trebuie plătit, iar preţul ăsta e moartea prin lapidare în unele ţări, în altele poate fi ostracizarea socială sau indiferenţa. Însă întotdeauna există un preţ de plătit. Chiar dacă minţi în continuare iar oamenii se prefac că te cred, în taină, sunt invidioşi, te vorbesc de rău spunând că eşti tot ce poate fi mai rău. Nu eşti un bărbat adulter, care e tolerat şi de multe ori admirat, ci o *femeie* adulteră, cea care se culcă cu altul, înşelându-şi soţul, bietul ei soţ atât de îndrăgostit şi de iubitor...

Dar numai tu ştii că soţul acesta a fost incapabil să alunge singurătatea. Fiindcă lipsea ceva pe care nici tu nu-l puteai numi, căci îl iubeşti şi nu vrei să-l pierzi. Cu toate acestea imaginea cavalerului strălucitor făgăduind aventura pe tărâmuri îndepărtate este mult mai puternică decât dorinţa ta ca totul să rămână aşa cum e, chiar dacă la petreceri oamenii te privesc şi comentează între ei că mai bine ţi s-ar lega o piatră de moară de gât şi ai fi aruncată în mare, fiindcă eşti un exemplu rău.

Şi cel mai rău e că soţul tău rabdă totul în tăcere. Nu reclamă, nici nu face scene. Înţelege că asta va trece. Şi tu ştii că o să treacă, dar acum e ceva mai puternic decât tine.

Şi astfel lucrurile se întind pe o lună, două luni, un an... Răbdând cu toţii în tăcere.

Dar nu se pune problema să ceri permisiunea. Te uiţi în urmă şi vezi că ai gândit la fel ca persoanele astea care acum te acuză. La fel i-ai condamnat pe cei de care ştiai că sunt infideli şi ţi-ai imaginat că, dacă ar trăi altundeva, pedeapsa ar fi lapidarea. Până în ziua când ţi se întâmplă ţie. Atunci, găseşti un milion de justificări pentru comportamentul tău, spunând că ai dreptul să fii fericită, chiar dacă pentru scurt timp, deoarece cavalerii care ucid balauri nu există decât în basmele pentru copii. Adevăraţii balauri nu mor niciodată, dar, chiar şi aşa, ai dreptul şi obligaţia să trăieşti un basm cu zâne

pentru oameni mari măcar o dată în viaţă.

Atunci vine clipa pe care încercai să o eviţi cu orice preţ, care a fost amânată atâta timp: clipa în care trebuie să hotărăşti dacă veţi rămâne mai departe împreună sau vă veţi despărţi pentru totdeauna.

Odată cu această clipă vine însă şi frica de a nu greşi, orice decizie ai lua. Şi te rogi să aleagă altcineva în locul tău, să te izgonească din casă sau din pat, fiindcă e imposibil ca lucrurile să continue aşa. Până la urmă, nu mai suntem o persoană, suntem două sau multe, complet diferite unele de celelalte. Şi, cum n-ai trecut niciodată prin asta, nu ştii unde o să ajungi. Fapt e că acum te afli în faţa acestei situaţii care va face să sufere o persoană, sau două, sau pe toate...

...Dar mai ales, te va distruge pe tine, oricare ar fi alegerea ta.

ADULTER

Circulaţia este oprită complet. Tocmai astăzi! Geneva, care are mai puţin de 200 de mii de locuitori, se comportă de parcă ar fi centrul lumii. Şi există unii care cred asta şi zboară din ţările lor până aici ca să aibă ceea ce se cheamă „reuniuni la vârf“. Aceste întâlniri se petrec de obicei în împrejurimi şi rareori afectează traficul. Cel mult vedem nişte elicoptere zburând pe deasupra oraşului.

Nu ştiu ce a fost azi, dar a fost închisă una dintre arterele principale. Am citit ziarele zilei, dar nu ştirile orăşeneşti, care conţin doar ştiri locale. Ştiu că marile puteri mondiale şi-au trimis reprezentanţii ca să discute „pe un teritoriu neutru“ ameninţarea proliferării armelor nucleare. Şi cu ce afectează asta viaţa mea?

Cu multe. Risc să ajung în întârziere. Ar fi trebuit să iau un mijloc de transport în comun în locul maşinii ăsteia idioate.

Anual se cheltuiesc în Europa circa 74 de milioane de franci elveţieni (cam 80 de milioane de dolari) pentru angajarea unor detectivi particulari a căror specialitate este să urmărească, să fotografieze şi să le dea oamenilor dovezile că sunt înşelaţi de consorţi. În timp ce restul continentului e în criză şi întreprinderile dau faliment şi trimit oameni în şomaj, piaţa infidelităţii cunoaşte o mare creştere.

Şi nu câştigă doar detectivii. Tehnicile informatice au dezvoltat aplicaţii pentru telefoane, ca „SOS Alibi“. Funcţionarea e foarte simplă: la o oră anumită, îi trimite partenerului un mesaj de amor direct din biroul tău. Astfel, în timp ce tu stai între cearşafuri, bând

şampanie, un mesaj ajunge în celularul partenerului, anunţând că vei pleca mai târziu de la serviciu din cauza unei reuniuni neaşteptate. Altă aplicaţie, „Excuse Machine“, oferă o serie de scuze în franceză, germană şi italiană – şi tu o poţi alege pe cea care se potriveşte mai bine în ziua aceea.

Dar, în afară de detectivi şi de tehnicile informatice, cele mai câştigate sunt hotelurile. Cum unul din şapte elveţieni are o aventură extraconjugală (conform statisticilor oficiale), socotind numărul de persoane căsătorite din ţară, vorbim de 450 de mii de indivizi care caută o cameră discretă unde să se poată întâlni. Ca să atragă clientela, gestionarul unui hotel de lux a declarat odată:
„Avem un sistem care permite ca debitul de pe cardul de credit să apară ca un prânz în restaurantul nostru“. Stabilimentul a devenit favoritul celor care pot să plătească 600 de franci elveţieni pentru o după-amiază. Exact într-acolo mă îndrept.

După o jumătate de oră de stres, las maşina valetului din parcare şi urc alergând în cameră. Datorită unui mail, ştiu exact unde trebuie să mă duc fără să fie nevoie să întreb la recepţie.

De la cafeneaua de la frontiera franceză până în locul unde mă aflu acum nu a mai fost nevoie de nimic – explicaţii, jurăminte de amor, nici măcar de altă întâlnire – ca să fim siguri că exact asta voiam. Amândurora ne era teamă să ne gândim prea mult şi să renunţăm, decizia a fost luată imediat, fără multe întrebări nici răspunsuri.

ADULTER

Nu mai e toamnă. E din nou primăvară, am iar 16 ani, el are 15. În mod misterios mi-am recuperat virginitatea sufletească (de vreme ce pe cea trupească am pierdut-o pentru totdeauna). Ne sărutăm. Dumnezeule, uitasem cum este, cred. Trăiam doar în căutarea a ce voiam – ce şi cum să fac, când să mă opresc – şi acceptând aceeaşi atitudine de la soţul meu. Totul era greşit. Nu ne mai dăruiam cu totul unul celuilalt.

Poate că el o să se oprească acum. Niciodată n-am depăşit faza săruturilor. Erau lungi şi savuroase, schimbate între noi în câte un ungher ascuns al şcolii. Dar dorinţa mea era ca toţi să vadă şi să mă invidieze.

El nu se opreşte. Limba lui are un gust amar, un amestec de ţigară şi vodcă. Sunt jenată şi crispată, trebuie să fumez o ţigară şi să beau o vodcă ca să fim la egalitate! îmi spun. Îl împing cu delicateţe, mă duc la minibar şi, dintr-o singură înghiţitură, golesc o sticluţă de gin. Alcoolul îmi arde gâtlejul. Cer o ţigară.

Îmi dă, nu fără a-mi aminti mai întâi că fumatul în cameră e interzis. Ce plăcere să încalci totul, inclusiv regulile stupide ca asta! Trag un fum şi mi se face rău. Nu ştiu dacă e din cauza băuturii sau a ţigării, dar mă duc în baie şi vomit în toaletă. El vine după mine, mă apucă din spate, mă sărută pe ceafă şi urechi, îşi lipeşte corpul de al meu şi îi simt erecţia pe fese.

Principiile mele morale unde sunt? Ce va fi în mintea mea după ce am să ies de aici şi-mi voi relua viaţa normală?

Mă trage înapoi în cameră. Mă răsucesc şi îi sărut din nou gura şi limba cu gust de tutun, salivă şi vodcă. Îi muşc buzele iar el îmi

atinge sânii pentru prima oară. Îmi scoate rochia şi o aruncă într-un colţ. O fracţiune de secundă mi-e uşor ruşine de corpul meu – nu mai sunt o fetişcană ca în primăvara aceea de la şcoală. Stăm în picioare. Perdelele sunt desfăcute şi lacul Leman ne desparte de persoanele din clădirile de pe malul opus.

Însă eu prefer să cred că ne vede cineva, şi asta mă excită şi mai mult, mai mult chiar decât săruturile pe sânii mei. Sunt vagaboanda, prostituata pe care un executiv a angajat-o ca să meargă cu el într-un hotel, gata să facă absolut orice.

Dar senzaţia asta nu durează mult. Am din nou 15 ani, când mă masturbam de mai multe ori pe zi gândindu-mă la el. Îi trag capul la pieptul meu şi-l rog să muşte sfârcul, tare, şi ţip puţin de durere şi plăcere.

El e tot îmbrăcat, iar eu sunt complet goală. Îi împing capul în jos şi-l rog să-mi lingă sexul. În acest moment însă el mă aruncă pe pat, îşi scoate hainele şi vine peste mine. Mâinile lui caută ceva pe noptieră. Asta ne face să ne pierdem echilibrul şi cădem jos. Chestii de începători, da – suntem începători şi nu ne e ruşine de asta.

Găseşte ce căuta: un prezervativ. Mă roagă să i-l pun cu gura. Mă supun, deşi nu am experienţă şi nici chef. Nu pricep de ce e nevoie de aşa ceva. Nu cred că se gândeşte că aş fi bolnavă sau că hoinăresc pe străzi culcându-mă cu oricine. Dar îi respect dorinţa. Simt gustul neplăcut al lubrifiantului care acoperă latexul, dar sunt hotărâtă să învăţ să fac asta. Nu las să se întrevadă că e pentru prima oară.

Când termin, mă întoarce cu spatele şi mă roagă să mă sprijin de pat. Dumnezeule, se întâmplă! Şi sunt o femeie fericită din cauza asta, îmi spun.

Însă în loc să-mi penetreze sexul, încearcă să mă posede prin spate. Asta mă sperie. Îl întreb ce face, dar el nu răspunde, caută doar ceva pe noptieră şi mi-l introduce în anus. Înţeleg că e vaselină sau ceva asemănător. Pe urmă mă roagă să mă masturbez şi, foarte încet, începe să pătrundă.

Îi urmez instrucţiunile şi iar mă simt o adolescentă pentru care sexul e un tabu, şi doare. Vai, Dumnezeule, doare tare. Nu reuşesc să mă mai masturbez, mă agăţ doar de cearşafuri şi-mi muşc buzele ca să nu ţip de durere.

— Spune că te doare. Zi că n-ai mai făcut asta niciodată. Ţipă, porunceşte el.

Din nou îi dau ascultare. E totul aproape adevărat – am mai făcut asta de vreo patru, cinci ori şi nu mi-a plăcut niciodată.

Mişcările lui devin tot mai intense. El geme de plăcere. Eu de durere. Mă apucă de păr ca şi cum aş fi un animal, o iapă, şi viteza galopului creşte. Iese din mine brusc, smulge prezervativul, mă întoarce şi juiseză pe faţa mea. Încearcă să-şi reţină gemetele, dar nu poate. Încet se lasă peste mine. Sunt speriată şi totodată fascinată de toate astea. Se duce în baie, aruncă prezervativul şi revine.

Se culcă lângă mine, îşi mai aprinde o ţigară, foloseşte paharul de vodcă drept scrumieră, sprijinit pe burta mea. Stăm mult timp privind în tavan, fără să spunem nimic. Mă mângâie. Nu mai e bărbatul violent de acum câteva minute, ci tânărul romantic care, la şcoală, îmi vorbea de galaxii şi de interesul său pentru astrologie.

— Nu trebuie să lăsăm nici un miros.

Cuvintele lui mă readuc brutal la realitate. Se vede că pentru el nu e prima dată. De aceea prezervativul şi măsurile de prevedere pentru ca totul să rămână la fel ca înainte de a fi intrat în această cameră. În sinea mea îl insult şi îl urăsc, dar maschez asta cu un zâmbet şi-l întreb dacă are vreun truc pentru eliminarea mirosurilor. Spune că e suficient să fac o baie când ajung acasă, înainte de a-mi îmbrăţişa bărbatul. Mă mai sfătuieşte să scap de chiloţi, pentru că vaselina lasă urme.

— Dacă el e acasă, intră alergând şi spune că trebuie să te duci la baie pentru că nu te mai poţi ţine.

Sunt scârbită. Am aşteptat atâta timp ca să mă port ca o tigroaică şi am sfârşit prin a fi folosită ca o iapă. Dar aşa e viaţa: realitatea nu se aseamănă niciodată cu fanteziile noastre romantice din adolescenţă.

Perfect, aşa am să fac.

— Aş vrea să te mai întâlnesc.

Gata. A fost suficientă această mică frază ca să transforme din nou în paradis un infern, o eroare, un pas greşit.

Da, şi eu aş vrea să te mai întâlnesc. Am fost nervoasă şi timidă, însă data viitoare va fi mai bine.

— Adevărul e că a fost foarte bine.

Da, a fost foarte bine, dar abia acum îmi dau seama. Ştim că povestea asta e condamnată să se sfârşească, dar nu contează acum.

N-am să mai spun nimic. Doar să profit de acest moment lângă el, să aştept să-şi termine ţigara, să mă îmbrac şi să cobor înaintea lui.

Am să ies pe uşa prin care am intrat.

Am să iau maşina şi am să conduc spre locul unde mă întorc în fiecare seară. Am să intru alergând, spunând că am o indigestie şi trebuie să mă duc la baie. Am să fac o baie, eliminând puţinul din el

care a rămas în mine.

Abia după aceea îmi voi săruta soţul şi copiii.

Nu eram două persoane cu aceleaşi intenţii în acea cameră de hotel.

Eu mergeam pe urmele unei iubiri pierdute; el era împins de instinctul vânătorului.

Eu căutam puştiul din adolescenţa mea; el voia femeia atrăgătoare şi îndrăzneaţă care l-a intervievat înainte de alegeri.

Eu credeam că viaţa mea ar putea să capete alt sens; el şi-a spus că după-amiaza îi va aduce ceva diferit de discuţiile plicticoase şi nesfârşite din Consiliul de Stat. Pentru el a fost o distracţie simpatică, deşi primejdioasă. Pentru mine a fost ceva de neiertat, crud, o demonstraţie de narcisism amestecat cu egoism.

Bărbaţii trădează pentru că aşa sunt construiţi genetic. Femeia o face pentru că nu are destulă demnitate şi, pe lângă că îşi dăruieşte corpul, sfârşeşte întotdeauna prin a dărui şi puţin din inima ei. O adevărată crimă. Un furt. Mai rău decât atacarea unei bănci, pentru că, dacă într-o zi va fi descoperită (şi întotdeauna este), va provoca daune ireparabile familiei.

Pentru bărbaţi e doar o „greşeală prostească“. Pentru femei, o

asasinare spirituală a tuturor celor care o înconjoară cu tandreţe şi o sprijină ca mamă şi soţie.

Aşa cum stau culcată lângă soţul meu, mi-l imaginez pe Jacob culcat acum alături de Marianne. El are alte preocupări în cap: întâlnirile politice de mâine, sarcinile de îndeplinit, agenda plină de obligaţii. În timp ce eu, idioata, mă uit în tavan şi-mi amintesc fiecare secundă pe care am petrecut-o în hotelul acela, revăd necontenit acelaşi film porno a cărui protagonistă am fost.

Mi-aduc aminte de momentul când m-am uitat pe fereastră şi am dorit ca cineva să asiste la toate acelea cu un binoclu – posibil masturbându-se în timp ce mă vedea supusă, umilită, penetrată anal. Cum m-a excitat ideea asta! M-a înnebunit şi m-a făcut să descopăr o latură a mea total necunoscută.

Am 31 de ani. Nu sunt copil şi credeam că nu mă mai pot surprinde. Dar pot. Sunt un mister pentru mine însămi, am deschis nişte ecluze şi vreau să merg mai departe, să experimentez tot ce ştiu că există – masochism, sex în grup, fetişuri, totul.

Şi nu reuşesc să spun: nu mai vreau, nu-l iubesc, a fost doar o fantezie creată de singurătatea mea.

Poate că nici nu-l iubesc, de fapt. Dar iubesc ce a trezit în mine. M-a tratat fără nici un pic de respect, m-a umilit, nu s-a intimidat şi a făcut exact ce voia, în timp ce eu încercam, încă o dată, să plac cuiva.

Mintea mea călătoreşte spre un loc tainic şi necunoscut. De astă dată eu sunt dominatoarea. Pot să-l văd din nou gol, dar acum eu sunt cea care dă ordine, îi leg mâinile şi picioarele, mă aşez pe faţa lui şi-l oblig să-mi lingă sexul până ce nu mai pot suporta atâtea orgasme. Pe urmă îl întorc cu spatele şi îl penetrez cu degetele: mai întâi unul, apoi două, trei. Geme de durere şi de plăcere, în timp ce-l masturbez cu mâna liberă, simţind lichidul cald scurgându-mi-se printre degetele pe care le duc la gură şi le ling, unul câte unul, pentru a i le freca apoi de obraz. El mai vrea. Îi spun că ajunge. Eu sunt cea care decide.

Înainte de a adormi, mă masturbez şi am două orgasme.

Aceeaşi scenă de totdeauna: soţul meu citeşte ştirile zilei pe iPad; copiii sunt pregătiţi de şcoală; soarele intră pe fereastră; iar eu mă prefac a fi preocupată de ceva, când de fapt mor de frică să nu fiu bănuită.

— Pari mai fericită azi.

Par şi chiar sunt, dar n-ar trebui. Experienţa de ieri a fost riscantă pentru toată lumea, mai cu seamă pentru mine. O fi vreo bănuială ascunsă în spatele acestui comentariu? Mă îndoiesc. El crede absolut tot ce-i spun. Nu că ar fi idiot – departe de asta –, dar are încredere în mine.

Şi asta nu face decât să mă enerveze mai mult. Eu nu-s de încredere.

Sau, mai bine: da, sunt. M-am lăsat dusă în hotelul acela de nişte împrejurări pe care nu le cunosc. O fi asta o scuză bună? Nu. E cât se poate de proastă, fiindcă nimeni nu m-a obligat să mă duc. Sigur, pot să mă justific spunând că mă simţeam singură, că nu primeam atenţia de care aveam nevoie, doar înţelegere şi toleranţă. Pot să-mi spun mie însămi că am nevoie să fiu mai provocată, confruntată şi chestionată în legătură cu ce fac. Pot să mă justific că asta se întâmplă cu toată lumea, chiar dacă numai în visuri.

Dar, în fond, ce s-a petrecut e mult mai simplu: m-am culcat cu un

bărbat pentru că voiam să o fac. Nimic mai mult. Nici o justificare intelectuală sau psihologică. Am vrut. Punct final.

Cunosc persoane care s-au căsătorit pentru siguranţă, statut, bani. Amorul era ultimul pe listă. Eu însă m-am măritat din dragoste.

Atunci, de ce am făcut ce am făcut? Fiindcă mă simt singură. Şi de ce?

— Mă bucur să te văd fericită, spune el.

Răspund că da, sunt chiar fericită. Dimineaţa de toamnă e frumoasă, casa, îngrijită, şi sunt cu bărbatul pe care-l iubesc.

Se scoală şi-mi dă un sărut. Copiii, chiar fără să înţeleagă prea bine convorbirea noastră, zâmbesc.

— Şi eu sunt cu femeia pe care o iubesc. Dar de ce acum?

Şi de ce nu?

— E dimineaţă. Vreau să-mi mai spui asta la noapte, când suntem împreună în pat.

Dumnezeule, cine sunt eu?! De ce spun lucrurile astea? Ca să nu bănuiască nimic? De ce nu mă comport ca în fiecare dimineaţă: o soţie eficientă, preocupată de bunăstarea familiei? Ce sunt demonstraţiile astea de afecţiune? Dacă am să încep să fiu foarte tandră, poate că am să trezesc bănuieli.

— N-aş putea să trăiesc fără tine, spune el, aşezându-se la locul lui de la masă.

Sunt pierdută. Dar, curios lucru, nu mă simt câtuşi de puţin vinovată pentru ce s-a întâmplat ieri.

Când ajung la ziar, redactorul-şef mă felicită. Materialul pe care l-am propus a fost publicat de dimineaţă.

— Au sosit multe e-mailuri la redacţie, cu felicitări pentru povestea cu misteriosul cubanez. Oamenii vor să ştie cine e. Dacă ne va permite să-i facem publică adresa, va avea de lucru un timp îndelungat.

Şamanul cubanez! Dacă va citi ziarul va vedea că nu mi-a spus nimic din cele scrise. Am scos totul din blogurile despre şamanism. După cum se vede, crizele mele nu se limitează la probleme matrimoniale: încep să nu mai fiu profesionistă.

Îi descriu redactorului-şef momentul când cubanezul s-a uitat în ochii mei şi m-a conjurat să nu-i dezvălui numele. El îmi răspunde că nu trebuie să cred aceste lucruri şi mă întreabă dacă pot să-i dau adresa unei persoane: soţia lui.

— E cam stresată.

Toată lumea e cam stresată, inclusiv şamanul. Nu promit nimic, dar am să vorbesc cu el.

Îmi cere să-i telefonez chiar *acum.* Fac asta şi sunt surprinsă de reacţia cubanezului. Îmi mulţumeşte că am fost cinstită şi i-am ţinut identitatea secretă şi-mi laudă cunoştinţele în materie. Mulţumesc, vorbesc de repercusiunile articolului şi întreb dacă mai putem să fixăm o întâlnire.

— Păi am stat de vorbă timp de două ore! Materialul pe care îl ai

trebuie să fie mai mult decât suficient!

Nu aşa funcţionează jurnalismul, îi explic. Am extras foarte puţin din cele două ore pentru materialul publicat. Am fost obligată să mă documentez singură. Acum trebuie să abordez subiectul în alt mod.

Şeful meu e tot lângă mine, auzind partea mea din convorbire şi gesticulând. În cele din urmă, când cubanezul e aproape gata să închidă, insist că mai lipseşte mult în articol. Trebuie să explorez mai profund rolul femeii în căutarea asta „spirituală“ şi că soţia şefului meu ar vrea să-l întâlnească. Râde. Niciodată n-am să încalc acordul pe care l-am făcut cu el, dar insist că toţi ştiu unde locuieşte şi zilele când primeşte.

Te rog, acceptă sau refuză. Dacă n-ai să vrei să continui convorbirea, am să găsesc pe altcineva. Nu duce lumea lipsă de persoane care se pretind specialişti în tratarea pacienţilor aflaţi în pragul unei crize de nervi. Singura deosebire e metoda dumitale, dar nu eşti singurul tămăduitor spiritual care există în oraş. Mulţi alţii ne-au căutat în dimineaţa asta, majoritatea africani, căutând publicitate, să câştige bani şi să cunoască oameni importanţi care să-i protejeze de o posibilă procedură de expulzare.

Cubanezul se codeşte o vreme, dar vanitatea şi teama de concurenţă au câştig de cauză. Stabilim o întâlnire la el acasă, la Veyrier. Sunt curioasă să văd cum locuieşte – asta va da mai multă savoare materialului.

Ne aflăm în mica sală transformată în cabinet de consultaţie din casa lui, în satul Veyrier. Pe perete sunt nişte diagrame care par importate din cultura indiană: poziţia centrelor energetice, talpa picioarelor cu meridianele lor. Pe o mobilă, câteva cristale.

Am avut deja o discuţie interesantă despre rolul femeii în ritualurile şamaniste. Mă lămureşte că, la naştere, toţi avem momente de revelaţie, şi asta e mai frecvent la femei. Aşa cum poate ştie orice cercetător, zeiţele agriculturii au fost întotdeauna de genul feminin, iar ierburile tămăduitoare au fost introduse de femei în rândul triburilor care locuiau în peşteri. Femeile sunt mult mai sensibile la lumea spirituală şi emoţională, şi asta le predispune la crizele pe care medicii din vechime le numeau
„isterie“ şi astăzi sunt cunoscute drept „bipolaritate“ – tendinţa de a trece de la entuziasm absolut la tristeţe profundă de mai multe ori pe zi. Pentru cubanez, spiritele înclină să li se adreseze mai mult femeilor decât bărbaţilor, fiindcă ele înţeleg mai bine o limbă care nu foloseşte cuvinte.

Încerc să recurg la ceea ce cred că este limbajul lui: Oare din cauza sensibilităţii exagerate nu există posibilitatea ca, să spunem,

un spirit malign să ne împingă să facem lucruri pe care nu vrem să le facem?

El nu înţelege întrebarea mea. O reformulez. Dacă femeile sunt atât de instabile încât să treacă de la bucurie la tristeţe...

— Am folosit eu cuvântul instabil? Nu l-am folosit. Dimpotrivă. În pofida sensibilităţii lor extreme, ele sunt mai perseverente decât bărbaţii.

În dragoste, de exemplu. E de acord. Îi povestesc tot ce mi s-a întâmplat şi izbucnesc în plâns. Rămâne impasibil. Dar inima lui nu e de piatră.

— Când e vorba de adulter, meditaţia ajută puţin sau deloc. În acest caz persoana e fericită cu ce se petrece. Siguranţa nu îi este ameninţată, dar trăieşte aventura. E situaţia ideală.

Ce-i face pe oameni să comită adulter?

—Nu mă pricep. Am o viziune foarte personală pe tema asta, dar nu trebuie să fie publicată. Te rog, ajută-mă. Aprinde o bucată de tămâie, îmi cere să mă aşez turceşte în faţa lui şi ia aceeaşi poziţie. Bărbatul rigid pare acum un înţelept binevoitor, care încearcă să mă ajute.

— Dacă nişte persoane căsătorite decid, dintr-un motiv oarecare, să-şi caute un al treilea partener, asta nu vrea să spună neapărat că au probleme în căsnicie. La fel, nu cred că principala motivaţie este sexul. Are mai multă legătură cu plictisul, cu lipsa de pasiune pentru viaţă, cu raritatea provocărilor. E un concurs de împrejurări.

Şi de ce se întâmplă asta?

— Pentru că, de când ne-am îndepărtat de Dumnezeu, trăim o existenţă fragmentată. Căutăm să găsim unitatea, dar nu cunoaştem drumul de întoarcere, şi suntem mereu nemulţumiţi. Societatea interzice şi creează oprelişti, dar asta nu rezolvă problema.

Mă simt uşoară, ca şi cum aş fi dobândit un tip diferit de percepţie. Pot să văd în ochii lui: ştie despre ce vorbeşte pentru că a trecut deja prin asta.

— Am avut un pacient care, de câte ori se întâlnea cu amanta, era impotent. Chiar şi aşa, îi plăcea mult să stea lângă ea, iar ei de asemenea îi plăcea asta foarte mult.

Nu mă mai controlez. Întreb dacă bărbatul acela era el.

— Da. Nevasta m-a lăsat din cauza asta, deşi nu e un motiv pentru o decizie atât de radicală.

Şi cum ai reacţionat?

— Puteam să invoc sprijin spiritual, dar aş fi plătit pentru asta în viaţa mea viitoare. Totuşi, trebuia să înţeleg de ce a acţionat ea aşa.

Ca să rezist la tentaţia de a o aduce înapoi folosind tot ce cunosc din magie, am început să studiez problema.

Destul de contrariat, cubanezul îşi ia un aer profesoral.

— Cercetătorii de la Universitatea din Austin, Texas, au încercat să răspundă la întrebarea pe care o pun mulţi: de ce bărbaţii înşală mai des decât femeile, chiar dacă ştiu că acest comportament este autodistructiv şi îi va răni pe cei dragi? Concluzia a fost că bărbaţii şi femeile simt exact aceeaşi dorinţă de a-şi înşela partenerul. Însă femeia se controlează mai bine.

Se uită la ceas. Îl rog să continue şi-mi dau seama că poate e mulţumit să-şi deschidă sufletul.

— Întâlnirile scurte, cu singurul obiectiv de satisfacere a instinctului sexual şi fără nici o implicare emoţională din partea bărbatului, au făcut posibile conservarea şi proliferarea speciei. Femeile inteligente nu ar trebui să-i învinovăţească pe bărbaţi pentru asta. Ei încearcă să reziste, dar sunt, biologic vorbind, mai puţin apţi de fidelitate. Mă exprim într-un mod prea tehnic pentru dumneata?

Nu.

— Ai observat că fiinţele omeneşti sunt mai speriate de păianjeni şi de şerpi decât de automobile, deşi morţile în accidente de circulaţie sunt mult mai frecvente? Asta se întâmplă pentru că mintea noastră încă se mai află pe timpul cavernelor, când şerpii şi păianjenii ucideau. Aşa e şi necesitatea de a avea multe femei pe care o simte bărbatul. În vremurile acelea el se ducea la vânătoare, iar natura l-a învăţat: conservarea speciei e o prioritate; trebuie să laşi gravide cât mai multe femei.

Dar femeile nu se gândeau şi ele la conservarea speciei?

— Ba da, desigur. Însă, în timp ce pentru bărbat această datorie faţă de specie durează unsprezece minute, pentru femeie fiecare copil înseamnă cel puţin nouă luni de gestaţie. Pe lângă faptul că trebuie să aibă grijă de odraslă, să o hrănească şi să o ocrotească de primejdii, de păianjeni şi de şerpi. Astfel că instinctul ei s-a dezvoltat sub altă formă. Afecţiunea şi autocontrolul au devenit mai importante.

Vorbeşte despre el. Încearcă să justifice ce a făcut. Mă uit în jur şi văd hărţile acelea indiene, cristalele, tămâia. În fond, suntem toţi egali. Facem aceleaşi greşeli şi continuăm să punem aceleaşi întrebări fără răspuns.

Cubanezul se mai uită o dată la ceas şi spune că timpul nostru s-a isprăvit. Alt client o să vină şi nu vrea ca pacienţii să se întâlnească în sala de aşteptare. Se ridică şi mă conduce la uşă.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar, te rog, nu mă mai căuta. Ţi-am spus deja tot ce aveam de spus.

Stă scris în Biblie:

Odată, spre seară, sculându-se David din pat şi plimbându-se pe acoperişul casei domneşti, a văzut de pe acoperiş o femeie scăldându-se, şi femeia aceasta era foarte frumoasă.

Atunci a trimis David să cerceteze cine este acea femeie, şi i s-a spus că e „Batşeba, fata lui Eliam, femeia lui Urie, Heteul". Apoi David a trimis slugile s-o ia. Ea a venit la el şi el s-a culcat cu ea. Iară dacă s-a curăţit ea de necurăţia ei, s-a întors la casa sa.

Femeia aceasta a rămas însărcinată şi a trimis de s-a vestit lui David, zicând: „Eu sunt însărcinată".

Atunci David a poruncit ca Urias, un războinic ce-i era credincios, să fie trimis pe câmpul de luptă într-o misiune periculoasă. A fost ucis iar Batşeba s-a dus să locuiască în palat cu regele.

David – marele exemplu, idol a mai multe generaţii, războinicul neînfricat – nu doar că a comis adulter, dar a şi pus să fie asasinat rivalul său, profitând de loialitatea şi bunăvoinţa acestuia.

Nu-mi trebuie justificări biblice pentru adulter şi nici pentru asasinat. Dar mi-amintesc de povestea asta de pe vremea şcolii – aceeaşi şcoală unde Jacob şi cu mine ne sărutam primăvara.

Săruturile astea au trebuit să aştepte cincisprezece ani ca să se repete şi, când s-a întâmplat asta, totul s-a petrecut exact cum *nu* îmi închipuiam. Părea ceva sordid, egoist, sinistru. Chiar şi aşa, mi-a

plăcut mult şi am vrut să se repete, cât mai repede. În decurs de cincisprezece zile eu şi Jacob ne-am întâlnit de patru ori. Nervozitatea a dispărut treptat. Am avut atât relaţii normale cât şi altele neconvenţionale. Încă nu mi-am putut realiza fantezia de a-l lega şi a-l face să-mi lingă sexul până n-am să mai pot îndura plăcerea, dar sunt pe cale.

Încetul cu încetul, Marianne pierde din importanţă în povestea mea. Am fost din nou cu soţul ei ieri şi asta arată cât de neînsemnată şi absentă e ea din toate astea. Nu mai vreau ca Madame König să ne descopere, nici să se gândească la divorţ, pentru că aşa voi avea plăcerea unui amant, fără să trebuiască să renunţ la tot ce am cucerit din greu şi controlându-mi pornirile: copiii, bărbatul, slujba şi casa asta.

Ce să fac cu cocaina păstrată aici şi care poate fi găsită în orice moment? Am dat bani mulţi pe ea. Nu pot încerca să o vând. M-aş trezi la închisoare la Vandœuvres. Am jurat să nu o mai folosesc niciodată. Pot s-o dau cadou unor persoane care consumă, dar asta mi-ar afecta reputaţia sau, mai rău, aş putea să fiu întrebată dacă mai pot face rost.

Realizarea visului de a mă culca cu Jacob m-a purtat în înaltul cerurilor şi pe urmă m-a readus la realitate. Am descoperit că, deşi credeam că este dragoste, ceea ce simt nu e decât pasiune, care poate lua sfârşit în orice clipă. Şi nu-mi trece câtuşi de puţin prin gând să păstrez flacăra aprinsă: am obţinut deja aventura, plăcerea delictului, noile experienţe sexuale, bucuria. Şi toate astea fără să resimt nici un pic de remuşcare. Îmi fac un cadou pe care îl merit după atâţia ani de bună purtare.

Sunt împăcată cu mine însămi. Sau, mai bine zis, am fost până astăzi.

După atâtea nopţi în care am dormit bine, simt că balaurul a reînceput să urce din prăpastia de unde fusese aruncat.

Problema sunt eu, sau Crăciunul care se apropie? E perioada anului care mă deprimă cel mai mult – şi nu mă refer la o dezordine hormonală sau la lipsa anumitor minerale din organism. Sunt mulţumită că la Geneva lucrurile nu sunt la fel de scandaloase ca în alte ţări. Odată am petrecut sărbătorile de sfârşit de an la New York. Pretutindeni lumini, ornamente, coruri stradale, vitrine împodobite, reni, clopote, fulgi falşi de zăpadă, pomi cu globuri de toate culorile şi dimensiunile, zâmbete lipite pe toate feţele... Iar eu eram absolut convinsă că sunt o aberaţie, singura care se simte complet străină. Nu am luat niciodată LSD, dar îmi închipui că ar trebui să iei o doză triplă ca să vezi toate culorile acelea.

Aici nu vezi decât nişte aluzii pe strada principală, poate din cauza turiştilor. (Cumpăraţi! Luaţi ceva din Elveţia pentru copiii voştri!) Dar încă nu am ajuns acolo, astfel că senzaţia asta stranie nu poate fi din pricina Crăciunului. Nu se află prin apropiere nici un Moş Crăciun agăţat de un horn, amintindu-ne că trebuie să fim fericiţi toată luna decembrie.

Mă foiesc în pat, ca de obicei. Soţul meu doarme, ca de obicei. Am făcut dragoste. De la o vreme mi s-a întâmplat mai des, nu ştiu dacă din nevoia mea de a ascunde ceva, sau pentru că libidoul meu a crescut. Cert e că am mai multă iniţiativă sexuală. Soţul meu nu mi-a pus întrebări când am întârziat, nici nu s-a arătat gelos. Cu excepţia primei dăţi când a trebuit să mă duc direct la baie ca să scap de mirosuri şi de lenjeria pătată. Acum iau întotdeauna cu mine încă o

pereche de chiloţi, fac baie la hotel şi mă înapoiez acasă cu machiajul impecabil. Nu mai sunt crispată şi nici nu trezesc bănuieli. De două ori am întâlnit cunoscuţi, i-am salutat şi am lăsat să plutească îndoiala: „Oare s-o fi întâlnind cu cineva?“ Face bine ego-ului şi e ceva absolut sigur. În fond, dacă se află în ascensorul unui hotel, deşi locuiesc în oraş, ei sunt la fel de vinovaţi ca şi mine.

Dorm şi mă trezesc din nou, după câteva minute. Victor Frankenstein şi-a creat monstrul, Dr. Jekyll l-a lăsat pe Mr. Hyde să iasă la suprafaţă. Asta încă nu mă sperie, dar poate că trebuie să precizez de pe acum câteva reguli de comportament.

Am o latură cinstită, amabilă, drăgăstoasă, profesională, capabilă să reacţioneze cu calm în momentele complicate, mai ales în timpul interviurilor, când vreunul dintre personaje devine agresiv şi încearcă să scape de întrebările mele.

Dar descopăr şi o latură mai spontană, sălbatică, nerăbdătoare, care nu se limitează la camera de hotel unde mă întâlnesc cu Jacob, ci începe să-mi afecteze rutina. Mă enervez mai uşor când vânzătorul stă de vorbă cu un client deşi s-a format coadă. Mă duc la supermarket din obligaţie şi am încetat să mai controlez preţurile şi datele de valabilitate. Când cineva îmi spune ceva cu care nu sunt de acord, răspund imediat. Discut politică. Apăr filme pe care le detestă toţi şi le critic virulent pe cele care plac tuturor. Ador să surprind oamenii cu opinii absurd şi nelalocul lor. În concluzie, am încetat să mai fiu femeia discretă de totdeauna.

Lumea a început să observe. „Te-ai schimbat!“ spun ceilalţi. Ăsta e primul pas către „ascunzi ceva“, care curând va deveni „dacă te ascunzi înseamnă că faci ceva ce nu ar trebui“.

Poate să fie doar paranoia, evident. Dar azi sunt în mine două persoane diferite.

Tot ce trebuia să facă David era să le poruncească oamenilor săi să i-o aducă pe femeia aceea. Nu datora explicaţii nimănui. Iar când a survenit o problemă, l-a trimis pe bărbatul ei pe câmpul de bătălie. În cazul meu e altfel. Oricât ar fi elveţienii de discreţi, există două momente când nu-i putem recunoaşte. Primul e în trafic. Dacă întârziem o fracţiune de secundă să demarăm după ce semaforul e pe verde, imediat încep să claxoneze. Dacă schimbăm banda, deşi am semnalizat, vedem întotdeauna o faţă încruntată în oglinda retrovizoare.

Al doilea caz este când e vorba de schimbări: fie a casei, a serviciului sau a comportamentului. Aici totul e stabil, toţi se poartă cum ne-am aştepta. Vă rog, nu încercaţi să fiţi diferit şi să vă reinventaţi de la o oră la alta, altfel veţi ameninţa o întreagă societate. Ţara aceasta a făcut eforturi ca să ajungă în stadiul de

„operă încheiată“, nu vrem să revenim la „reformă“.

Sunt cu familia în locul unde a fost asasinat William, fratele lui Victor Frankenstein. Dintotdeauna aici fusese o mlaştină. După ce, sub conducerea implacabilă a lui Calvin, Geneva a devenit un oraş respectabil, aici erau lăsaţi bolnavii să moară de foame şi de frig, iar oraşul evita astfel izbucnirea unei epidemii.

Plainpalais este un loc imens, singurul punct din centrul oraşului unde practic nu există vegetaţie. Iarna, vântul îţi pătrunde în oase. Vara, soarele te arde fără milă. O absurditate. Dar de când trebuie lucrurile să aibă motive bune ca să existe?

E sâmbătă şi peste tot sunt răspândite tarabe de vânzători de antichităţi. Târgul acesta a devenit o atracţie turistică şi chiar figurează în ghidurile de călătorie ca „idee inspirată“. Piese din secolul al XVI-lea se amestecă printre videocasetofoane. Vechi sculpturi în bronz, venite din îndepărtata Asie, sunt expuse lângă mobile oribile din anii ’80. Locul e ticsit. Câţiva cunoscători examinează cu răbdare câte o piesă şi stau îndelung de vorbă cu vânzătorii. Majoritatea, turişti şi curioşi, găsesc lucruri care niciodată nu le vor trebui dar pe care, fiind foarte ieftine, sfârşesc prin a le cumpăra. Se întorc acasă, le întrebuinţează o dată şi pe urmă le ţin în garaj, spunându-şi „nu foloseşte la nimic, dar l-am luat pe degeaba“.

Trebuie să-i supraveghez pe copii tot timpul, pentru că vor să pună mâna pe tot, de la preţioase vaze de cristal până la jucării sofisticate de la începutul secolului al XIX-lea. Dar cel puţin descoperă că există viaţă inteligentă şi dincolo de jocurile electronice.

Unul din ei mă întreabă dacă putem cumpăra o paiaţă de metal, cu gură şi membre articulate. Soţul meu ştie că interesul pentru jucărie va dura doar până vom ajunge acasă. Spune că e „veche“ şi că putem cumpăra ceva nou pe drumul de întoarcere. În aceeaşi clipă atenţia le e atrasă de nişte cutii cu bile de sticlă cu care copiii de odinioară se jucau în curtea casei.

Ochii mi se opresc asupra unui tablou micuţ: o femeie goală, culcată pe pat, şi un înger care se îndepărtează. Îl întreb pe vânzător cât costă. Înainte de a-mi dezvălui preţul (un fleac), îmi spune că e o reproducere, făcută de un pictor local necunoscut. Soţul meu asistă fără să spună nimic şi, înainte ca eu să pot mulţumi pentru informaţie şi să plec mai departe, el a şi cumpărat tabloul.

De ce ai făcut asta?

— Ilustrează un mit antic. Când o să ajungem acasă îţi povestesc.

Simt nevoia să mă îndrăgostesc iar de el. Niciodată nu am încetat să-l iubesc – întotdeauna l-am iubit şi îl voi iubi în continuare – , dar convieţuirea noastră s-a transformat în ceva foarte asemănător cu monotonia. Dragostea poate rezista la asta, dar pentru pasiune e ceva fatal. Trăiesc un moment foarte complicat. Ştiu că relaţia mea cu Jacob nu are viitor şi m-am îndepărtat de bărbatul
cu care am construit o viaţă.

Cine spune că „dragostea e suficientă“ minte. Nu e şi n-a fost niciodată. Marea problemă este că oamenii cred în cărţi şi în filme – un cuplu care se plimbă pe plajă ţinându-se de mână, priveşte apusul de soare, face amor cu pasiune zilnic în hoteluri frumoase cu vedere spre Alpi. Eu şi soţul meu am făcut asta deja, dar vraja durează doar un an sau doi, cel mult.

Pe urmă vine căsnicia. Alegerea mobilei, planificarea camerei copiilor care vor veni, săruturile, visurile, ciocnitul cupelor de şampanie în salonul gol care curând va arăta exact cum îl imaginăm – cu fiecare lucru la locul său. După doi ani s-a născut primul copil, în casă nu mai e loc pentru nimic şi, dacă vom mai adăuga ceva, riscăm ostentaţia şi dăm impresia că ne petrecem viaţa cumpărând şi curăţind antichităţi (care mai târziu vor fi vândute pe nimica toată de moştenitori şi vor sfârşi la târgul de la Plainpalais).

După trei ani de căsnicie, fiecare ştie deja exact ce gândeşte celălalt. În timpul petrecerilor sau cinelor suntem obligaţi să ascultăm aceleaşi poveşti pe care le-am mai auzit de multe ori, întotdeauna prefăcându-ne surprinşi şi fiind, câteodată, siliţi să le confirmăm. Sexul trece de la pasiune la obligaţie şi de aceea devine tot mai rar. Curând se întâmplă o dată pe săptămână – dacă! Femeile se întâlnesc între ele şi vorbesc despre înfocarea de nestăvilit a soţilor lor, dar nu-i decât o minciună sfruntată. Toate ştiu asta, dar

nici una nu vrea să fie mai prejos.

Atunci vine momentul aventurilor extraconjugale. Femeile comentează – da, comentează! – despre amanţii lor şi înfocarea lor de nestăvilit. Aici există o parte de adevăr, pentru că majoritatea cazurilor se petrec în lumea fermecată a masturbării – la fel de reală ca lumea celor care au îndrăznit să rişte şi s-au lăsat seduse de primul venit, independent de calităţile lui. Cumpără haine scumpe şi se prefac reţinute, deşi exhibă mai multă sexualitate decât o puştoaică de 16 ani – cu deosebirea că puştoaica ştie ce putere are.

La sfârşit, soseşte momentul resemnării. Soţul petrece multe ore plecat cu treburi, iar soţia îşi dedică mai mult timp decât e nevoie îngrijirii copiilor. Ne aflăm în faza asta şi sunt gata să fac tot posibilul ca să schimb situaţia. Numai dragostea nu e suficientă. Trebuie să mă îndrăgostesc de soţul meu. Dragostea nu este doar un sentiment; e o artă. Şi, ca orice artă, nu ajunge inspiraţia, trebuie şi multă muncă.

De ce se îndepărtează îngerul şi o lasă pe femeie singură pe pat?

— Nu e înger. E Eros, zeul grec al iubirii. Tânăra culcată în pat cu el e Psyche.

Destup o sticlă de vin, umplu paharele. El pune tabloul deasupra şemineului stins – o piesă decorativă în casele care au încălzire centrală. Şi începe:

— A fost odată fiica unui rege, o frumuseţe admirată de toţi, dar pe care nu îndrăznea nimeni să o ceară în căsătorie. Disperat, regele i-a cerut ajutor zeului Apollo. Acesta i-a spus că Psyche trebuie lăsată singură, îmbrăcată în straie cernite, pe vârful unui munte. Înainte de revărsatul zorilor, un şarpe va veni să se însoare cu ea. Regele i-a dat ascultare. Psyche a aşteptat toată noaptea, murind de frică şi de frig, venirea soţului ei. Până la urmă a adormit. Când s-a trezit, s-a pomenit într-un palat frumos, încununată ca regină. În fiecare noapte soţul ei venea la ea şi făceau dragoste. El i-a pus o singură condiţie: să aibă încredere deplină în el şi să nu încerce să-i vadă chipul niciodată.

Ce oroare, îmi spun, dar nu îndrăznesc să-l întrerup.

— Psyche a trăit fericită mult timp. Avea o viaţă îndestulată şi era îndrăgostită de bărbatul care venea la ea noapte de noapte. Totuşi, din când în când, îi era teamă să nu fie măritată cu un monstru. Într-o dimineaţă, când soţul ei dormea, a aprins un opaiţ. Atunci l-a văzut pe Eros, un bărbat de o neasemuită frumuseţe, culcat lângă ea. Lumina l-a trezit. Văzând că femeia pe care o iubea nu a fost în stare

să-i împlinească singura dorinţă, Eros a dispărut. Ca să-i recâştige dragostea, Psyche s-a supus unor munci pe care i le-a impus Afrodita, mama lui Eros. Nu-i nevoie să spun că soacra invidia frumuseţea nurorii şi a făcut tot ce-i stătea în putinţă ca să împiedice împăcarea celor doi soţi. Pe când îndeplinea aceste munci, Psyche a deschis o cutie şi a căzut într-un somn adânc.

Încep să-mi pierd răbdarea.

— Şi Eros era îndrăgostit şi s-a căit că nu fusese mai îngăduitor. A reuşit să intre în palat şi s-o trezească cu vârful săgeţii. „Era să pieri din cauza curiozităţii tale“, a spus el. „Căutai siguranţă în cunoaştere şi ai distrus legătura noastră.“ Dar în iubire nimic nu e distrus pentru totdeauna. Încredinţaţi de aceasta, cei doi au mers la Zeus, zeul zeilor, implorându-l să le facă uniunea indestructibilă. Zeus s-a îndurat de cei doi îndrăgostiţi şi s-a folosit de argumente şi de ameninţări până a reuşit s-o îmbuneze pe Afrodita. Din ziua aceea Psyche (partea din noi inconştientă, totuşi logică) şi Eros (iubirea) au rămas împreună pentru totdeauna.

Mai torn vin în pahare. Îmi sprijin capul de umărul lui.

— Cine nu va accepta asta şi va căuta mereu o explicaţie pentru fermecatele şi misterioasele relaţii umane va pierde ce-i mai bun în viaţă.

Astăzi mă simt ca Psyche pe stâncă, cuprinsă de frig şi de frică. Dar, dacă voi fi în stare să trec noaptea asta şi să mă dăruiesc misterului şi credinţei în viaţă, mă voi trezi într-un palat. Am nevoie doar de timp.

În fine vine şi ziua cea mare când cele două cupluri se vor întâlni la o petrecere – o recepţie oferită de un important prezentator de televiziune. Am vorbit despre asta ieri în patul de la hotel, în timp ce Jacob îşi fuma ca de-obicei ţigara înainte să se îmbrace şi să plece.

Eu nu mai puteam refuza invitaţia, pentru că îmi confirmasem deja prezenţa. El la fel, şi să se răzgândească în ultimul moment ar fi fost „foarte rău pentru carieră“. Ajung cu soţul meu la sediul televiziunii şi suntem informaţi că recepţia e la ultimul etaj. Telefonul meu sună înainte de a intra în ascensor, ceea ce mă obligă să ies din şir şi să rămân în hol, discutând cu şeful meu, în timp ce sosesc celelalte persoane, ne zâmbesc, mie şi soţului meu, şi dau discret din cap. Din câte se pare, cunosc aproape pe toată lumea.

Şeful meu zice că articolele mele cu cubanezul – cel de-al doilea a fost publicat ieri, deşi e scris de o lună – au mare succes. Trebuie să mai scriu unul ca să închei seria. Explic că şamanul cubanez nu vrea să mai stea de vorbă cu mine. El îmi cere să caut pe altcineva, cu condiţia să fie „din domeniu“ pentru că nu există nimic mai puţin interesant în acest caz decât opiniile convenţionale (psihologi, sociologi etc.). Nu cunosc pe nimeni „din domeniu“, dar, cum trebuie să închid, promit să mă gândesc la asta.

Jacob şi Madame König trec şi ne salutăm cu un gest din cap. Şeful meu aproape că închisese când hotărăsc să mai continui

convorbirea. Ferească Dumnezeu să urc împreună cu ei în lift! Dacă am pune un păstor de turmă şi un pastor protestant să stea de vorbă? N-ar fi interesant să înregistrez discuţia lor despre cum fac faţă stresului sau plictiselii? Şeful zice că e o idee excelentă, dar mai bine ar fi totuşi să găsesc pe cineva „din domeniu“. Sigur, am să încerc. Uşile s-au închis deja şi liftul urcă. Pot să închid telefonul fără temeri.

Îi explic şefului că nu vreau să ajung ultima. Am întârziat două minute. Trăim în Elveţia, unde ceasurile indică întotdeauna ora exactă.

Da, m-am purtat ciudat în ultimele luni, dar ceva nu s-a schimbat: nu pot să sufăr recepţiile. Şi nu reuşesc să înţeleg de ce le plac unora.

E adevărat, unora le plac. Chiar când e vorba de ceva oficial cum e cocteilul de azi – e doar un cocteil; nu are nimic dintr-o petrecere –, se îmbracă, se machiază, comentează cu prietenii, nu fără un anume aer de plictis, că din păcate vor fi ocupaţi marţi din cauza recepţiei date cu ocazia celor zece ani ai emisiunii *Pardonnez-moi*, prezentată de frumosul, inteligentul şi fotogenicul Darius Rochebin. Toată lumea „importantă“ va participa, iar ceilalţi vor trebui să se mulţumească doar cu fotografiile ce vor fi publicate în singura revistă mondenă care ajunge la toată populaţia Elveţiei Romande.

Participarea la astfel de recepţii conferă statut şi vizibilitate. Din când în când ziarul nostru prezintă evenimente de acest tip şi, a doua zi, primim telefoane de la asistenţi ai persoanelor importante, întrebând dacă fotografiile în care apar acestea vor fi publicate şi spunând că ne-ar fi deosebit de recunoscători. Cel mai bun lucru după ce ai fost invitat este să vezi că persoana ta a primit atenţia pe care o merită. Şi ce dovadă mai bună decât să apari în ziar după două zile, cu o ţinută comandată special pentru această ocazie (deşi nu se mărturiseşte niciodată) şi acelaşi zâmbet de la alte petreceri şi recepţii? Tot e bine că nu răspund de rubrica mondenă; în situaţia mea actuală de monstru al lui Victor Frankenstein, aş fi fost dată afară.

Uşile ascensorului se deschid. Sunt doi sau trei fotografi în hol. Ne îndreptăm spre salonul principal, cu o perspectivă de 360 de grade asupra oraşului. Se pare că norul veşnic s-a decis să colaboreze cu Darius şi şi-a ridicat puţin mantia cenuşie: vedem marea de lumini acolo jos.

Nu vreau să stăm mult timp, îi spun bărbatului meu. Şi încep să vorbesc convenţional ca să îndepărtez tensiunea.

— Plecăm când vrei, răspunde el întrerupându-mă. În clipa asta suntem foarte ocupaţi să salutăm nenu-

măraţi oameni care mă tratează ca şi cum le-aş fi prietenă apropiată. Răspund în aceeaşi manieră, chiar dacă nu le cunosc numele. Când discuţia se prelungeşte, am un truc infailibil: îl prezint pe soţul meu şi nu spun nimic. El se prezintă şi întreabă numele celeilalte persoane. Ascult răspunsul şi repet, cu voce tare: „Dragul meu, nu-ţi aminteşti de Cutare?“

Cât cinism!

Termin cu salutările, mergem într-un colţ, şi mă plâng: de ce au oamenii mania asta să întrebe dacă ne amintim de ei? Nu există nimic mai stânjenitor. Toţi se cred suficient de importanţi pentru ca eu, care cunosc persoane noi în fiecare zi din cauza profesiei, să-i am întipăriţi pe vecie în amintire.

— Fii mai înţelegătoare. Oamenii se distrează şi ei.

Bărbatul meu nu ştie despre ce vorbeşte. Oamenii doar se prefac că se distrează, dar vor vizibilitate, atenţie şi – când şi când – să întâlnească pe cineva cu care să încheie o afacere. Destinul acestor persoane care se cred foarte frumoase şi puternice când calcă pe covorul roşu stă în mâinile unui individ prost plătit din redacţie. Paginatorul, care primeşte fotografiile prin e-mail şi decide cine trebuie sau nu să apară în mica noastră lume, tradiţională şi convenţională. El este cel care plasează imaginile celor care sunt interesanţi pentru ziar, lăsând un mic spaţiu unde încape fotografia cu o vedere generală asupra petrecerii (cocteil, cină, recepţie). Acolo, printre capetele anonime ale persoanelor care se consideră foarte importante, cu puţin noroc, poţi să recunoşti câte-un chip.

Darius urcă pe estradă şi începe să-şi relateze experienţele cu personalităţile pe care le-a intervievat în timpul celor zece ani de emisiune. Reuşesc să mă relaxez puţin şi mă duc la o fereastră cu soţul meu. Radarul meu interior i-a detectat deja pe Jacob şi Madame König. Vreau distanţă şi-mi închipui că Jacob simte acelaşi lucru.

— S-a întâmplat ceva?

Ştiam. Azi eşti Dr. Jekyll, sau Mr. Hyde? Victor Frankenstein, sau monstrul?

Nu, iubitule. Vreau doar să-l evit pe bărbatul cu care m-am culcat ieri. Bănuiesc că toţi cei de aici ştiu totul, iar pe fruntea noastră scrie „amanţi“.

Zâmbesc şi spun că, aşa cum îi tot zic, nu mai sunt la vârsta să merg la recepţii. Mi-ar plăcea foarte mult să fiu acasă acum, având grijă de copiii noştri în loc să-i fi lăsat cu o bonă. Nu-mi place să beau, mă zăpăcesc toţi oamenii aceştia care mă salută şi vor conversaţie, încerc să mă prefac interesată de problemele lor şi să

răspund cu o întrebare ca să pot, în fine, să pun saleul în gură şi să-l termin de mestecat fără să par prost-crescută.

Se coboară un ecran şi începe un clip cu principalii invitaţi care au trecut prin emisiunea respectivă. Cu unii dintre ei m-am întâlnit şi eu ca ziarist, dar majoritatea sunt străini călătorind prin Geneva. După cum ştim, întotdeauna este câte cineva important la Geneva, şi apariţia sa în emisiune e obligatorie.

— Atunci haide să plecăm. El te-a văzut deja. Ne-am îndeplinit obligaţia. Să închiriem un film şi să profităm împreună de restul serii.

Nu. Mai rămânem puţin, fiindcă Jacob şi Madame König sunt aici. Poate să pară suspect să plecăm de la recepţie înainte de terminarea ceremoniei. Darius începe să-i cheme pe estradă pe câţiva dintre invitaţii la emisiunea lui, şi ei spun câte ceva despre experienţă. Mor de plictiseală. Bărbaţii singuri încep să se uite în jur, căutând discret femei singure. Femeile, la rândul lor, se uită unele la altele: cum sunt îmbrăcate, ce machiaj au, dacă sunt însoţite de bărbaţii sau de amanţii lor.

Privesc oraşul de afară, pierdută între totala mea lipsă de gânduri, aşteptând doar să treacă timpul ca să putem pleca discret fără să creăm bănuieli.

— Tu!

Eu?

— Iubito, pe tine te cheamă!

Darius tocmai m-a invitat pe estradă şi nu am auzit. Da, am trecut pe la emisiunea lui, împreună cu fostul preşedinte al Elveţiei, ca să vorbim despre drepturile omului. Dar nu sunt chiar atât de importantă. Nu-mi imaginam asta; nu fusese aranjat şi nu m-am pregătit.

Însă Darius îmi face semn. Toate persoanele mă privesc zâmbind. Mă îndrept spre el – deja calmată şi fericită în taină findcă Marianne nu a fost şi nici nu va fi chemată. Nici Jacob, pentru că ideea este ca seara să fie plăcută, nu încărcată de discursuri politice.

Urc pe estrada improvizată – în realitate o scară care uneşte cele două zone ale salonului din vârful turnului TV – , îl sărut pe Darius şi încep să povestesc ceva absolut neinteresant despre prezenţa mea în emisiune. Bărbaţii continuă să vâneze femeile, care se uită unele la altele. Cei mai din apropiere se prefac interesaţi de ceea ce spun. Stau cu ochii ţintă pe soţul meu; toţi cei care vorbesc în public aleg pe câte cineva ca să le servească drept sprijin.

Pe la jumătatea discursului meu improvizat, văd ceva improbabil: Jacob şi Marianne König sunt lângă soţul meu. Totul s-a întâmplat în mai puţin de două minute, cât mi-a luat să ajung la estradă şi să-mi încep discursul care, în acest moment, îi face deja pe chelneri să

circule, în timp ce majoritatea invitaţilor se uită prin sală.

Mulţumesc cât mai repede posibil. Invitaţii aplaudă. Darius îmi dă un sărut. Încerc să mă duc spre soţul meu şi cuplul König, dar sunt împiedicată de persoane care mă laudă pentru lucruri pe care nu le-am spus, afirmă că am fost minunată, sunt încântaţi de seria de materiale despre şamanism, sugerează teme, îmi dau cărţi de vizită şi se oferă discret drept „surse“ pentru ceva ce poate să fie „foarte interesant“ pentru mine. Toate astea îmi iau zece minute. Când sunt gata să-mi îndeplinesc misiunea şi mă apropii de ţinta mea, de locul unde se afla înainte să sosească invadatorii, cei trei zâmbesc. Mă felicită, îmi spun că sunt făcută să vorbesc public şi primesc sentinţa:

— Le-am explicat că eşti obosită şi copiii noştri sunt cu bona, dar Madame König insistă să luăm cina împreună.

— Exact. Îmi închipui că nimeni de aici n-a cinat, nu-i aşa? spune Marianne.

Jacob are un zâmbet căznit pe faţă şi dă din cap, ca un miel dus la tăiere.

Într-o fracţiune de secundă, două sute de mii de scuze îmi trec prin minte. Dar de ce? Am o cantitate importantă de cocaină la dispoziţie. Ce poate fi mai bun decât această „oportunitate“ de a afla dacă să merg mai departe sau nu cu planul meu?

În plus, mă roade o curiozitate morbidă să văd cum se va desfăşura cina asta.

Cu multă plăcere, Madame König.

Marianne alege restaurantul de la Hotel des Armures, ceea ce dovedeşte o oarecare lipsă de originalitate, pentru că acolo obişnuiesc toţi să-şi ducă vizitatorii străini. *Fondue* este excelentă, ospătarii de străduiesc să vorbească toate limbile posibile, e situat în inima oraşului vechi… *Dar*, pentru un locuitor al Genevei, categoric nu e o noutate.

Sosim după familia König. Jacob e afară, dârdâind ca să-şi satisfacă viciul fumatului. Marianne a intrat deja. Propun ca soţul meu să intre şi el şi să-i ţină companie, în timp ce eu îl aştept pe dl. König să termine de fumat. El spune că ar fi mai bine invers, dar eu insist – nu se face să laşi două femei singure la masă, chiar dacă numai pentru câteva minute.

— Invitaţia m-a luat şi pe mine pe nepregătite, spune Jacob de îndată ce bărbatul meu a intrat.

Încerc să mă port ca şi cum nu ar fi nici o problemă. Se simte

cumva vinovat? Îngrijorat de posibilul sfârşit al căsniciei sale nefericite (cu scorpia aceea ca gheaţa, mi-ar plăcea să adaug)?

— Nu-i vorba de asta. Dar…

Suntem întrerupţi de scorpie. Cu un surâs diabolic pe buze, mă salută (din nou!) cu cele trei săruturi obişnuite şi îi *porunceşte* soţului ei să-şi stingă ţigara ca să intrăm imediat. Citesc printre rânduri: am bănuieli; uneltiţi voi ceva, dar, vedeţi, sunt vigilentă, mult mai vigilentă şi deşteaptă decât credeţi.

Comandăm ca de obicei: *fondue* şi *raclette*. Soţul meu spune că s-a săturat să mănânce brânză şi alege ceva diferit: un cârnat care face şi el parte din meniul pe care îl prezentăm vizitatorilor. Şi vin, dar Jacob nu mai miroase, roteşte paharul, degustă şi dă din cap – asta a fost doar încercarea lui idioată de a mă impresiona în prima zi. În timp ce aşteptăm mâncarea şi spunem amabilităţi, se termină prima sticlă, care e imediat urmată de a doua. Îl rog pe soţul meu să nu mai bea, altfel va trebui să lăsăm maşina din nou la restaurant, şi suntem mult mai departe decât data trecută.

Sosesc comenzile. Destupăm a treia sticlă cu vin. Amabilităţile continuă. Cum este rutina unui membru al Consiliului de Stat, felicitări pentru cele două articole ale mele despre stres („o abordare destul de neobişnuită“), dacă e adevărat că preţurile imobilelor o să scadă acum că secretul bancar dispare şi, odată cu el, miile de bancheri care se mută în Singapore sau Dubai, unde o să petrecem sărbătorile de sfârşit de an.

Aştept să intre taurul în arenă. Dar el nu intră şi las garda jos. Beau ceva mai mult decât ar trebui, încep să mă simt relaxată, veselă şi, exact în acest moment porţile grajdului sunt deschise.

— Zilele trecute vorbeam cu nişte prieteni despre sentimentul idiot de gelozie, spune Marianne König. Dumneavoastră ce părere aveţi în privinţa asta?

Ce părere avem despre un subiect care nu are ce căuta într-o discuţie la masă? Scorpia a ştiut să elaboreze bine fraza. Trebuie să se fi gândit toată ziua. A numit gelozia „sentiment idiot“, anume ca să mă simt expusă şi vulnerabilă.

— Am crescut asistând la scene teribile de gelozie acasă, spune bărbatul meu.

Cum? Vorbeşte de viaţa sa particulară? În faţa unor străini?

— Aşa că m-am juram că niciodată nu voi face aşa ceva dacă am să mă însor. A fost greu la început, pentru că din instinct vrem să controlăm tot, chiar şi ce e incontrolabil, ca dragostea şi fidelitatea. Dar am reuşit. Iar soţia mea, care zilnic întâlneşte persoane diferite şi uneori ajunge acasă mai târziu ca de obicei, n-a auzit niciodată vreo critică sau vreo aluzie din partea mea.

N-am mai auzit nici această explicaţie. Nu ştiam că a crescut asistând la scene de gelozie. Scorpia a reuşit să-i facă pe toţi să-i asculte ordinele: mergem să cinăm, stinge ţigara, vorbiţi despre subiectul pe care l-am ales eu.

Există două motive posibile pentru cele afirmate de soţul meu. Primul: bănuieşte scopul invitaţiei şi încearcă să mă protejeze. Al doilea: îmi spune, în faţa tuturor, cât sunt de importantă pentru el. Întind mâna şi o ating pe a lui. Niciodată nu mi-am închipuit asta. Credeam că pur şi simplu nu-l interesa ce fac.

— Dar dumneata, Linda? Nu eşti geloasă pe soţul dumitale?

Eu?

Bineînţeles că nu. Am deplină încredere în el. Gelozia e o manifestare a oamenilor bolnavi, nesiguri, fără respect de sine, care se simt inferiori şi cred că oricine le poate ameninţa relaţia, dar dumneata?

Marianne a căzut în propria ei capcană.

— Cum am spus, mi se pare că e un sentiment idiot.

Da, ai spus asta deja. Dar, dacă ai descoperi că soţul dumitale te înşală, ce ai face?

Jacob păleşte. Se controlează ca să nu-şi golească paharul imediat după întrebarea mea.

— Cred că întâlneşte zilnic femei nesigure pe ele, plictisite în căsnicie şi menite unei vieţi mediocre şi repetitive. Îmi închipui că trebuie să ai la serviciu astfel de colege, care trec de la rolul de reporter începător direct la cel de pensionar…

Multe, răspund fără nici un pic de emoţie în glas. Mai iau nişte *fondue*. Ea mă priveşte fix în ochi, *ştiu* că de mine vorbeşte, dar nu vreau ca soţul meu să bănuiască ceva. Nu-mi pasă nici un pic de ea şi nici de Jacob, care probabil nu a rezistat şi a mărturisit tot.

Calmul meu mă surprinde şi pe mine. Poate că e vinul sau monstrul trezit care se amuză de toate astea. Poate marea plăcere de a o putea înfrunta pe femeia aceea care crede că ştie tot.

Continuă, o rog în timp ce amestec bucăţica de pâine cu brânza topită.

— După cum ştiţi, femeile astea neiubite nu sunt o ameninţare pentru mine. Eu nu sunt ca voi doi, nu am încredere în Jacob. Ştiu că m-a înşelat deja de câteva ori, deoarece carnea e slabă…

Jacob râde, nervos, mai ia o înghiţitură de vin. Sticla s-a terminat, Marianne îi face un semn chelnerului, cerându-i încă una.

— …dar încerc să văd asta ca parte a unei relaţii normale. Dacă bărbatul meu nu ar fi dorit şi urmărit de vagaboandele astea ar

însemna că e complet neinteresant. În loc de gelozie, ştii ce simt? Dorinţă. De multe ori mă dezbrac, mă apropii de el goală, desfac picioarele şi-l rog să facă cu mine exact ce a făcut cu ele. Uneori îl rog să-mi povestească cum a fost şi asta mă face să juisez de mai multe ori.

— Astea-s fanteziile Mariannei, spune Jacob fără să fie foarte convingător. Are obiceiul să inventeze asemenea chestii. Zilele trecute m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să merg la un club de swing la Lausanne.

Evident că nu glumeşte, dar toată lumea râde, inclusiv ea.

Spre oroarea mea, descopăr că lui Jacob îi place foarte mult să fie numit „mascul infidel“. Soţul meu pare foarte interesat de răspunsul lui Marianne şi o roagă să spună mai multe despre excitarea pe care o simte aflând de aventurile extraconjugale. Îi cere adresa clubului de swing şi mă fixează cu ochi strălucitori. Spune că e momentul să mai experimentăm şi lucruri diferite. Nu ştiu dacă încearcă să controleze atmosfera aproape insuportabilă de la masă, sau este cu adevărat interesat să experimenteze.

Marianne spune că nu cunoaşte adresa, dar, dacă-i dă numărul de telefon, o să-i trimită un mesaj.

E momentul să intru în acţiune. Spun că, în general, persoanele geloase caută să arate exact contrariul în public. Le place să facă insinuări ca să vadă dacă află vreo informaţie despre comportamentul partenerului, dar sunt naive dacă-şi închipuie că lumea nu-şi dă seama. Eu, de exemplu, aş putea avea o relaţie cu soţul dumitale şi nu ai şti niciodată, pentru că nu sunt destul de idioată ca să cad în capcană.

Tonul vocii mele se alterează puţin. Soţul meu mă priveşte, surprins de răspunsul acesta.

— Iubito, nu crezi că ai mers prea departe?

Nu, nu cred. Nu eu am început această discuţie şi nu ştiu unde vrea să ajungă Madame König. Dar de când am intrat aici nu încetează să insinueze diverse şi m-am cam săturat. De pildă, n-ai observat cum mă privea tot timpul în timp ce ne făcea să discutăm despre un subiect care nu interesează pe nimeni de la masa asta, cu excepţia ei?

Marianne se uită la mine uluită. Cred că nu se aştepta la nici un fel de răspuns, fiind obişnuită să controleze totul.

Spun că am cunoscut multe persoane obsesiv de geloase, şi nu pentru că ar crede că soţul sau soţia comit vreun adulter, ci pentru că nu sunt în centrul atenţiei tot timpul, aşa cum le-ar plăcea. Jacob cheamă chelnerul şi cere nota. Perfect. În fond, ei au făcut invitaţia şi trebuie să suporte cheltuielile.

Mă uit la ceas şi mă prefac foarte surprinsă: a trecut ora pe care am stabilit-o cu bona! Mă ridic, mulţumesc pentru cină şi mă duc la garderobă să-mi iau jacheta. Discuţia a trecut deja la copii şi la responsabilităţile pe care le aduc cu ei.

— Oare chiar o fi crezut că vorbeam de ea? o aud pe Marianne întrebându-şi soţul.

— Sigur că nu. Nu ar fi avut nici un motiv.

Ieşim în aerul rece fără să discutăm prea mult. Sunt enervată, neliniştită şi explic răstită că da, de mine vorbea, femeia aceea e atât de nevrotică încât în ziua alegerilor făcuse deja mai multe aluzii. Tot timpul vrea să iasă în evidenţă, pesemne că moare de gelozie pentru un idiot care este obligat să se comporte cum trebuie şi pe care ea îl controlează cu mână de fier ca să aibă un viitor în politică, deşi de fapt ei i-ar plăcea să fie pe scenă spunând ce e bine şi ce e rău.

Bărbatul meu spune că am băut prea mult şi ar fi mai bine să mă liniştesc.

Trecem prin faţa catedralei. O pâclă acoperă din nou oraşul şi totul pare un film de groază. Mi-o închipui pe Marianne după vreun colţ aşteptându-mă cu un pumnal, ca pe timpurile când Geneva era un oraş medieval, mereu în conflict cu francezii.

Nici frigul, nici mersul pe jos nu mă calmează. Luăm maşina şi, acasă, mă duc direct în dormitor şi înghit două pastile de Valium, în timp ce soţul meu plăteşte bona şi culcă copiii.

Dorm zece ore fără întrerupere. A doua zi, când mă scol pentru rutina matinală, soţul meu e un pic mai reţinut. E o schimbare aproape imperceptibilă, dar probabil l-a deranjat ceva ieri. Nu ştiu ce să fac, niciodată nu am luat două calmante concomitent. Sunt într-un soi de letargie care nu seamănă deloc cu cea pe care o provoacă singurătatea şi nefericirea.

Mă duc la serviciu şi, automat, îmi verific telefonul. E un mesaj de la Jacob. Ezit să-l deschid, dar curiozitatea e mai mare decât ura.

Mi l-a trimis de dimineaţă, foarte devreme.

„Ai stricat tot. Ea nici măcar nu bănuia că ar fi ceva între noi, dar acum este sigură. Ai căzut într-o capcană pe care nu ţi-a întins-o.“

ADULTER

Trebuie să trec pe la oroarea asta de supermarket ca să fac cumpărături pentru casă, ca o femeie neiubită şi frustrată. Marianne are dreptate: nu-s altceva; nu-s decât o distracţie sexuală pentru porcul imbecil care doarme cu ea în pat. Conduc imprudent fiindcă nu reuşesc să mă opresc din plâns, iar lacrimile nu mă lasă să văd bine celelalte automobile. Aud claxoane şi înjurături; încerc să merg mai încet, aud mai multe claxoane şi înjurături.

A fost o prostie să o las pe Marianne să bănuiască ceva, dar o prostie şi mai mare a fost să risc tot ce am – soţul, familia, serviciul.

În timp ce conduc, sub efectul întârziat al celor două tranchilizante şi cu nervii întinşi la maximum, înţeleg că acum îmi risc şi viaţa. Opresc pe o străduţă laterală şi mă pun pe plâns. Suspinele mele sunt atât de puternice încât se apropie cineva şi mă întreabă dacă am nevoie de ajutor. Spun că nu şi persoana se îndepărtează. Adevărul e că am nevoie de ajutor, da – şi încă mult. Sunt cufundată în interiorul meu, în marea de mocirlă de acolo, şi nu reuşesc să înot cum trebuie.

Ura mă sufocă. Îmi închipui că Jacob şi-a revenit deja după cina de ieri şi n-o să vrea să mă mai vadă niciodată. E vina mea, fiindcă am vrut să-mi depăşesc limitele, găsind tot timpul că sunt suspectă, că toţi bănuiesc ce fac. Poate că ar fi o idee bună să-l sun şi să-i cer scuze, dar ştiu că nu-mi va răspunde. Cine ştie, poate că ar fi mai

bine să-l sun pe bărbatul meu ca să văd dacă totul e în regulă? Îl recunosc după voce, ştiu când e enervat şi încordat, deşi e maestru în a se controla. Dar nu vreau să ştiu. Mi-e tare frică. Stomacul mă doare, mâinile mi s-au crispat pe volan, şi plâng cât pot de tare, ţip, mă dau în spectacol în singurul loc din lume unde sunt în siguranţă: maşina mea. Persoana care s-a apropiat mă priveşte acum de departe, îi e teamă să nu fac vreo prostie. Nu, nu voi face nimic. Vreau doar să plâng. Nu cer prea mult, nu-i aşa?

Simt că mi-am făcut rău singură. Vreau să dau totul înapoi, doar că e imposibil. Vreau să fac un plan ca să recuperez terenul pierdut, dar nu reuşesc să gândesc cum se cuvine. Tot ce fac e să plâng, să simt ruşine şi ură.

Cum de am putut să fiu atât de naivă? Să cred că Marianne se uita la mine şi vorbea de lucruri pe care le ştia? Fiindcă mă simţeam vinovată. Voiam s-o umilesc, s-o distrug în faţa bărbatului ei, ca să nu mă mai vadă doar ca pe o jucărie cu care se distrează. Ştiu că nu-l iubesc, dar el îmi reda încetul cu încetul bucuria pierdută şi mă îndepărta de puţul de singurătate în care simţeam că mă înec. Şi acum înţeleg că zilele acelea s-au dus pentru totdeauna. Trebuie să revin la realitate, la supermarket, la zilele mereu egale, la securitatea din casa mea – înainte atât de importantă pentru mine, dar care s-a preschimbat într-o închisoare. Trebuie să adun cioburile care au rămas din mine. Poate să-i mărturisesc bărbatului meu tot ce s-a întâmplat.

Ştiu că va înţelege. E un om bun, inteligent, care a pus întotdeauna familia pe primul loc. Dar dacă nu o să înţeleagă? Dacă va hotărî că ajunge, că am atins limita şi că s-a săturat să trăiască lângă o femeie care înainte se plângea de depresie şi acum se lamentează că a fost părăsită de amant?

Plânsul cu sughiţuri se mai potoleşte. Trebuie să ajung la ziar, nu pot rămâne toată ziua pe străduţa asta plină de cămine fericite, cu câteva ornamente de Crăciun la porţi, cu oameni care trec pe lângă mine fără să mă observe, în timp ce eu văd cum se prăbuşeşte lumea mea şi nu pot face nimic.

Trebuie să reflectez. Trebuie să fac o listă de priorităţi. Oare în viitoarele zile, luni, în viitorii ani voi reuşi să mă prefac că sunt o femeie devotată, nu un animal rănit? Disciplina nu a fost niciodată punctul meu forte, dar nu mă pot purta ca o dezechilibrată.

Îmi şterg lacrimile şi privesc înainte. E momentul să plec? Încă nu. Mai aştept puţin. Dacă există un singur motiv să fiu fericită pentru ce s-a întâmplat, acesta e că mă săturasem să trăiesc în minciună. Oare

cât bănuieşte soţul meu? Oare bărbaţii simt când femeile se prefac că au un orgasm? Posibil, dar nu am cum să ştiu.

Cobor din maşină, plătesc staţionarea pe mai mult timp decât necesar, aşa pot să umblu pe străzi fără ţintă. Telefonez la serviciu şi îngaim o scuză penibilă: unul dintre copii a făcut diaree şi trebuie să-l duc la medic. Şeful mă crede, la urma urmelor elveţienii nu mint.

Dar eu mint. Am minţit zilnic. Mi-am pierdut mândria şi nu mai ştiu pe unde calc. Elveţienii trăiesc în lumea reală. Eu trăiesc într-o lume a închipuirii. Elveţienii ştiu să-şi rezolve problemele. Incapabilă să mi le rezolv, am creat o situaţie în care aveam o familie ideală şi un amant perfect.

Umblu prin oraşul acesta pe care îl iubesc, cu magazinele lui care – cu excepţia locurilor pentru turişti – par să se fi oprit în anii 1950 şi să nu aibă nici cea mai mică intenţie să se modernizeze. E frig, dar, slavă Domnului, nu bate vântul, aşa că temperatura e suportabilă. Încercând să-mi abat gândurile şi să mă liniştesc, mă opresc într-o librărie, într-o măcelărie şi într-un magazin de îmbrăcăminte. De câte ori ies iar pe stradă, simt că temperatura joasă stinge un pic din văpaia în care m-am transformat.

E posibil să te educi ca să iubeşti bărbatul potrivit? Sigur că da. Problema este să reuşeşti să-l uiţi pe bărbatul nepotrivit, care a intrat fără să ceară voie pentru că era în trecere şi a văzut uşa deschisă.

Ce voiam eu exact de la Jacob? Ştiam de la început că relaţia noastră e condamnată, deşi nu-mi puteam închipui că se va sfârşi atât de umilitor. Poate că am vrut doar ce am avut: aventură şi bucurie. Sau poate că voiam mai mult – să locuiesc cu el, să-l ajut să avanseze în carieră, să-i ofer sprijinul pe care părea că nu-l mai primeşte de la soţie, tandreţea de a cărei lipsă s-a plâns la una din primele noastre întâlniri. Să-l smulg din casă aşa cum se smulge o floare dintr-o grădină străină, şi s-o plantez pe terenul meu, chiar dacă ştiam că florile nu rezistă la acest tip de tratament.

Sunt cuprinsă de un val de gelozie, dar de astă dată nu mai vărs lacrimi, mă îneacă furia. Mă opresc şi mă aşez pe banca dintr-o staţie de autobuz oarecare. Privesc persoanele care vin şi pleacă, toate foarte ocupate în lumile lor atât de mici încât încap pe ecranul unui telefon, de pe care nu-şi dezlipesc ochii şi urechile.

Autobuzele vin şi pleacă. Oamenii coboară şi umblă grăbiţi, poate din cauza frigului. Alţii se urcă încet, fără chef să ajungă acasă, la muncă, la şcoală. Dar nimeni nu manifestă furie sau entuziasm, fericire sau tristeţe, sunt doar nişte suflete chinuite care-şi îndeplinesc mecanic misiunea trasată în destinul lor în ziua când s-au născut.

După o vreme reuşesc să mă relaxez puţin. Am identificat vreo câteva piese din şarada mea interioară. Una dintre ele e tocmai cauza acestei uri care vine şi pleacă, precum autobuzele din staţia asta. E posibil să fi pierdut ce aveam mai important în viaţă: familia. Am fost înfrântă în lupta de căutare a fericirii, şi asta nu numai că mă umileşte, ci mă şi împiedică să văd drumul înainte.

Dar soţul meu? Trebuie să am o discuţie deschisă cu el diseară, să-i mărturisesc totul. Am impresia că asta mă va elibera, chiar dacă ar fi să sufăr consecinţele. Am obosit să tot spun minciuni – lui, şefului, mie însămi.

Doar că nu vreau să mă gândesc la asta acum. Mai mult decât orice, gelozia îmi mistuie gândurile. Nu reuşesc să mă ridic din staţia asta de autobuz pentru că am descoperit că sunt legată cu lanţuri. Sunt grele şi mi-e greu să le port după mine.

Oare îi face plăcere să asculte poveşti de infidelitate când este în pat cu bărbatul ei, el făcând aceleaşi lucruri pe care le făcea cu mine? Când a luat prezervativul de pe noptieră, în prima noastră zi împreună, ar fi trebuit să deduc că mai avea şi alte amante. După felul cum m-a posedat, ar fi trebuit să ştiu că eram doar una dintr-un lung şir. De multe ori am plecat din hotelul acela blestemat cu senzaţia asta, spunându-mi că nu vreau să-l mai revăd – şi conştientă că asta era încă una dintre minciunile mele şi că, dacă va telefona, voi fi întotdeauna pregătită, la ora şi în ziua când va voi.

Da, ştiam toate astea. Şi încercam să mă conving că urmăresc doar sexul şi aventura. Dar nu era adevărat. Azi înţeleg că, deşi am negat asta în toate nopţile mele de insomnie şi în zilele mele goale, eram îndrăgostită, da. Foarte îndrăgostită.

Nu ştiu ce să fac. Îmi imaginez – de fapt, am certitudinea – că persoanele căsătorite simt întotdeauna o atracţie secretă pentru cineva. E un lucru interzis, şi să flirtezi astfel e o transgresiune ce dă farmec vieţii. Dar sunt rare persoanele care merg mai departe: una din şapte, cum spunea materialul pe care l-am citit în ziar. Şi cred că doar una dintr-o sută e capabilă să se zăpăcească în aşa hal încât să se lase purtată de fantezie cum am făcut eu. Pentru majoritatea, nu e decât o mică pasiune, ceva despre care se ştie de la bun început că nu o să dureze mult. Un pic de emoţie care face sexul mai plăcut şi duce la declaraţii de „te iubesc“ în momentul orgasmului. Nimic mai mult.

Dacă soţul meu şi-ar găsi o amantă, eu cum aş reacţiona? Aş fi radicală. Aş spune că viaţa e nedreaptă cu mine, că nu valorez nimic, îmbătrânesc, aş face scandal, aş plânge întruna de gelozie, care de

fapt ar fi invidie – el reuşeşte, şi eu, nu. Aş pleca imediat trântind uşa şi m-aş duce cu copiii la părinţii mei. După două, trei luni m-aş căi, căutând vreo scuză ca să mă înapoiez şi închipuindu-mi că şi el îşi doreşte asta. După patru luni aş fi deja înspăimântată că va trebui, poate, să iau totul de la început. În cinci luni aş face un gest prin care să-i cer să mă întorc, „pentru binele copiilor“, dar ar fi prea târziu: el ar locui acum cu amanta, mult mai tânără şi plină de energie, care a început să-i redea plăcerea vieţii.

Sună telefonul. Şeful mă întreabă cum se simte copilul. Îi spun că sunt într-o staţie de autobuz şi nu aud bine, dar e totul în regulă, peste puţin timp ajung la ziar.

O persoană înspăimântată nu distinge niciodată realitatea. Preferă să se ascundă în fanteziile sale. Nu pot continua în starea asta mai mult de o oră, trebuie să-mi revin. Slujba mă aşteaptă şi poate că asta mă va ajuta.

Plec din staţia de autobuz şi mă îndrept spre maşină. Privesc frunzele veştede de pe caldarâm. Îmi spun că, la Paris, ele ar fi fost deja adunate. Dar suntem la Geneva, un oraş mult mai bogat, şi ele încă mai sunt acolo.

Cândva frunzele astea au făcut parte dintr-un copac, care acum s-a retras şi se pregăteşte pentru un sezon de repaus. Oare copacul a avut vreun sentiment de consideraţie pentru mantia aceea verde care îl acoperea, îl hrănea şi îi permitea să respire? Nu. S-a gândit el la insectele care trăiau acolo şi contribuiau la polenizarea florilor, menţinând vie natura? Nu. Copacul se gândeşte numai la el: anumite lucruri, ca frunzele şi gâzele, sunt îndepărtate la nevoie.

Sunt una dintre acele frunze de pe caldarâmul oraşului, care au trăit crezându-se veşnice şi au murit fără să ştie exact de ce; care au iubit soarele şi luna şi mult timp au asistat la trecerea autobuzelor, tramvaielor zgomotoase, şi nimeni n-a avut niciodată delicateţea să le atragă atenţia că mai există şi iarna. Ele au profitat la maximum, până ce într-o zi s-au îngălbenit iar copacul le-a spus adio. N-a spus la revedere, ci adio, ştiind că ele nu se vor mai întoarce niciodată. Şi a cerut ajutorul vântului ca să le desprindă de pe ramuri cât mai repede şi să le poarte departe. Copacul ştie că nu va putea creşte decât dacă va reuşi să se odihnească. Iar dacă va creşte, va fi respec-
tat. Şi va putea face flori şi mai frumoase.

Ajunge. Cea mai bună terapie pentru mine acum e munca, pentru că am plâns deja toate lacrimile pe care le aveam şi m-am gândit la tot ce trebuia să mă gândesc. Chiar şi aşa, nu am reuşit să mă eliberez de nimic.

Trec pe pilot automat, ajung pe străduţa unde am lăsat maşina şi dau peste unul dintre paznicii aceia în uniformă roşie şi albastră scanând numărul de înmatriculare al automobilului cu un aparat.

— E vehiculul dumneavoastră? Da.

El îşi vede mai departe de treabă. Nu spun nimic. Numărul de înmatriculare scanat a intrat deja în sistem, a fost trimis în centrală, va fi procesat şi va genera o corespondenţă cu antetul discret al poliţiei pe ferestruica de celofan a plicurilor oficiale. Am treizeci de zile ca să plătesc cei 100 de franci, dar pot şi să contest amenda şi să cheltuiesc 500 de franci pe avocaţi.

— Aţi depăşit cu douăzeci de minte. Timpul maxim aici e o jumătate de oră.

Abia dau din cap. Văd că e surprins – nu-l implor să se oprească, promiţând că n-am să mai fac asta niciodată, nici n-am alergat să-l întrerup când l-am văzut acolo. Nu am avut nici una dintre reacţiile cu care este deprins.

Din aparatul cu care a scanat numărul maşinii mele iese un bon, ca şi cum am fi fost la un supermarket. Îl pune într-un plic de plastic (ca să-l protejeze de intemperii) şi se îndreaptă spre parbriz ca să-l prindă sub ştergător. Apăs butonul cheii şi luminile clipesc, indicând că portiera a fost deschisă.

El îşi dă seama de prostia pe care era gata să o facă, dar, ca şi mine, era pe pilot automat. Sunetul portierelor descuiate îl trezeşte, atunci se apropie de mine şi îmi întinde amenda.

Plecăm amândoi mulţumiţi. El pentru că nu a trebuit să suporte reclamaţii; eu pentru că am primit puţin din ceea ce merit: o pedeapsă.

ADULTER

Nu ştiu – dar voi descoperi curând – dacă bărbatul meu se stăpâneşte la perfecţie, sau dacă pur şi simplu nu acordă nici cea mai mică importanţă celor întâmplate.

Ajung acasă la ora cuvenită, după încă o zi de muncă în cursul căreia am pigulit subiectele cele mai comune din lume: antrenamentele piloţilor, surplusul de brazi de Crăciun pe piaţă, instalarea semafoarelor automate la nodurile de cale ferată. Asta mi-a produs o imensă bucurie, pentru că nu aveam condiţia fizică şi psihologică să mă gândesc prea mult.

Pregătesc cina ca şi cum ar fi încă o seară oarecare printre miile pe care le-am trăit deja împreună. Stăm un timp la televizor. Copiii urcă mai întâi în camera lor, atraşi de tablete şi de jocurile în care ucid terorişti sau militari, depinde de zi.

Pun farfuriile în maşina de spălat vase. Soţul meu va încerca să culce copiii. Până acum am vorbit numai despre obligaţii. Nu pot să spun dacă a fost întotdeauna aşa şi eu eram cea care nu observam niciodată, sau dacă este deosebit de ciudat astăzi. Voi descoperi curând.

În timp ce el e sus, aprind şemineul pentru prima oară anul acesta: când privesc focul mă liniştesc. Îi voi dezvălui ceva ce-mi închipui că ştie deja, dar am nevoie de toţi aliaţii pe care îi pot avea. Destup şi o sticlă cu vin. Pregătesc un platou cu diferite brânzeturi. Beau prima înghiţitură şi-mi pironesc ochii asupra flăcărilor. Nu mă simt neliniştită, nici nu mi-e frică. Ajunge cu viaţa asta dublă! Orice s-ar întâmpla astăzi, va fi mai bine pentru mine. Dacă va trebui să ia sfârşit căsnicia noastră, aşa să fie: într-o zi de toamnă, înainte de Crăciun, privind şemineul şi stând de vorbă ca nişte persoane civilizate.

Coboară, vede gustarea pregătită şi nu întreabă nimic. Doar se aşază lângă mine pe canapea şi rămâne şi el cu ochii aţintiţi în foc. Îşi bea vinul şi mă pregătesc să-i mai torn, dar face un gest cu mâna, indicând că e suficient.

Fac un comentariu idiot: temperatura a coborât astăzi sub zero. Dă din cap că da.

După cum se vede, va trebui să am eu iniţiativa. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri-seară...

— N-a fost vina ta. Femeia aceea e foarte ciudată. Te rog, nu mă mai invita la asemenea întâlniri.

Vocea lui pare calmă. Dar toţi învăţăm, încă de copii, că înainte de cele mai mari furtuni vine un moment când vântul se opreşte şi totul dă impresia că e absolut normal. Insist asupra subiectului. Marianne îşi manifesta gelo zia ascunzându-se în spatele măştii de femeie cu idei
avansate şi liberală.

— E adevărat. Gelozia este sentimentul care ne avertizează: „poţi pierde tot ce te-ai străduit atât de mult să obţii“. Ne orbeşte faţă de tot restul, faţă de ce trăim cu bucurie, faţă de momentele fericite şi de legăturile create în acele momente. Cum de poate ura să şteargă toată istoria unei căsnicii?

Pregăteşte terenul ca să spun eu tot ce trebuie. Continuă:

—Toţi avem zile în care spunem: „Păi viaţa mea nu se desfăşoară exact aşa cum îmi doream“. Dar, dacă viaţa ne-ar întreba ce am făcut noi pentru ea, ce ai răspunde?

E o întrebare pentru mine?

— Nu. Mă întreb pe mine. Nimic nu se face fără efort. Trebuie să ai credinţă. Şi, pentru asta, trebuie să doborâm barierele prejudecăţii, lucru care ne cere curaj. Ca să ai curaj, trebuie să-ţi stăpâneşti frica. Şi aşa mai departe. Haide să ne împăcăm cu zilele pe care le avem. Să nu uităm că viaţa e de partea noastră. Şi ea vrea să fie mai bună.

Hai să o ajutăm!

Îmi mai torn vin în pahar. El mai pune lemne pe foc. Oare când voi avea curajul să-i mărturisesc?

Dar el nu pare dispus să mă lase să vorbesc.

— A visa nu e atât de simplu cum pare. Dimpotrivă. Poate fi periculos. Când visăm, punem în mişcare energii puternice şi nu mai putem ascunde de noi înşine adevăratul sens al vieţilor noastre. Când visăm, facem şi o alegere a preţului de plătit.

Acum. Cu cât voi întârzia mai mult, cu atât mai multă suferinţă ne voi provoca amândurora.

Ridic paharul, rostesc o urare şi spun că există ceva care-mi apasă tare sufletul. Răspunde că am mai vorbit despre asta la restaurantul Le Valon, când mi-am deschis inima şi i-am spus că mi-e teamă să nu fac o depresie. Îi răspund că nu la asta mă refer.

Mă întrerupe şi îşi continuă raţionamentul:

— Să alergăm după un vis are un preţ. Poate să ne ceară să renunţăm la obiceiurile noastre, poate să ne facă să trecem prin dificultăţi, poate să ne ducă la decepţii... Totuşi, oricât de scump ar fi, nu e atât de scump cât preţul plătit de cel care nu a trăit. Fiindcă persoana asta într-o zi o să privească în urma sa şi-şi va auzi inima spunând: „Mi-am irosit viaţa“.

Nu-mi uşurezi situaţia. Să presupunem că ce am de spus nu-i o prostie, ci este ceva într-adevăr concret, adevărat, ameninţător?

Râde.

— Mi-am controlat gelozia pe care o simt faţă de tine şi sunt fericit pentru asta. Ştii de ce? Fiindcă mereu trebuie să mă arăt demn de dragostea ta. Trebuie să lupt pentru căsnicia noastră, pentru uniunea noastră, şi asta n-are nici o legătură cu copiii. Te iubesc. Aş suporta tot, absolut orice, ca să te am mereu lângă mine. Dar nu te pot împiedica să pleci într-o zi. Aşadar, dacă va veni ziua aceea, vei fi liberă să pleci şi să-ţi cauţi fericirea. Dragostea mea pentru tine e mai puternică decât orice şi niciodată nu te-aş împiedica să fii fericită.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Nu ştiu exact despre ce vorbeşte. Dacă e doar o conversaţie despre gelozie, sau dacă îmi transmite un mesaj.

— Nu mi-e teamă de singurătate, continuă. Mi-e mai teamă să trăiesc amăgindu-mă, văzând realitatea aşa cum mi-ar plăcea să fie, şi nu cum este cu-adevărat.

Mă ia de mână.

— Eşti o binecuvântare pentru mine. Se poate să nu fiu cel mai bun soţ din lume, fiindcă aproape niciodată nu-mi arăt sentimentele. Şi ştiu că duci lipsă de asta. Ştiu şi că, din cauza asta, poţi să crezi că

nu eşti importantă pentru mine, poţi să te simţi nesigură, chestii din astea. Dar nu e aşa. Trebuie să ne aşezăm mai des în faţa şemineului şi să vorbim despre orice, dar nu despre gelozie. Pentru că asta nu mă interesează. Cine ştie, nu ar fi bine să facem o călătorie amândoi, numai noi doi? Să petrecem Anul Nou în alt oraş sau într-un loc pe care îl ştim deja?

Dar copiii?

— Sunt convins că bunicii ar fi încântaţi să aibă grijă de ei.

Şi completează:

— Când iubeşti, trebuie să fii pregătit pentru orice. Fiindcă dragostea e ca un caleidoscop, din acelea de care aveam când eram copii. E în continuă mişcare şi nu se repetă niciodată. Cine nu înţelege asta e condamnat să sufere pentru ceva care există numai ca să ne facă fericiţi. Şi ştii ce-i mai rău? Persoanele ca femeia aceea, veşnic preocupate de ce gândesc ceilalţi despre căsnicia lor. Pentru mine, asta nu contează. Singurul lucru care contează e ce gândeşti tu.

Îmi sprijin capul de umărul lui. Tot ce aveam de spus şi-a pierdut importanţa. El ştie ce se întâmplă şi reuşeşte să înfrunte situaţia aşa cum eu n-aş fi fost niciodată în stare.

— E simplu: din moment ce nu e ceva ilegal, să câştigi sau să pierzi bani pe piaţa financiară este permis.

Fostul magnat caută să-şi menţină imaginea unuia dintre oamenii cei mai bogaţi din lume. Dar averea i s-a evaporat în mai puţin de un an, când marii finanţişti au descoperit că vindea iluzii. Încerc să mă arăt interesată de ce spune. În fond, eu i-am cerut şefului să renunţe la seria de materiale despre căutarea unor soluţii la stres.

A trecut o săptămână de când am primit mesajul de la Jacob că stricasem tot. O săptămână de când am rătăcit plângând pe stradă, moment care în curând îmi va fi amintit din cauza unei amenzi de circulaţie. O săptămână de la discuţia aceea cu soţul meu.

— Întotdeauna trebuie să ştim cum să vindem o idee. În asta stă succesul oricui: să ştie să vândă ce doreşte, continuă fostul magnat.

Dragul meu, cu toată morga dumitale, cu aura dumitale de seriozitate şi apartamentul din acest hotel de lux; cu toată priveliştea minunată şi hainele impecabil croite de un croitor londonez, cu zâmbetul acesta şi părul vopsit îngrijit lăsând câteva fire albe ca să dea impresia de
„natural“; cu toată siguranţa cu care vorbeşti şi te mişti, la un lucru

mă pricep mai bine decât dumneata: să cauţi să vinzi o idee nu este totul. Trebuie să găseşti şi pe cel care să o cumpere. Asta e valabil în afaceri, în politică şi în amor.

Îmi închipui, dragul meu ex-milionar, că înţelegi despre ce îţi vorbesc: dumneata ai grafice, asistenţi, prezentări... dar oamenii vor rezultate.

Şi dragostea cere rezultate, chiar dacă toţi spun că nu, că ea se justifică prin sine însăşi. Serios? Aş putea să mă plimb prin Grădina Engleză, cu haina mea de blană cumpărată de soţul meu când a fost în Rusia, privind peisajul de toamnă, zâmbind spre cer şi spunând: „Iubesc, şi asta e destul“. Ar fi adevărat?

Evident că nu. Iubesc, dar în schimb vreau ceva concret – ţinut de mână, săruturi, sex înfocat, un vis de împărtăşit, posibilitatea de a întemeia o familie, de a-mi creşte copiii, de a îmbătrâni lângă persoana iubită...

— Avem nevoie de un obiectiv foarte clar pentru fiecare pas pe care îl facem, explică figura jalnică din faţa mea, cu un zâmbet aparent încrezător.

După câte văd, sunt din nou în pragul nebuniei. Sfârşesc prin a pune absolut tot ce aud sau citesc în legătură cu situaţia mea afectivă, inclusiv acest interviu plicticos cu un personaj insipid. Mă gândesc la asta 24 de ore pe zi – mergând pe stradă, gătind, sau irosind momente preţioase din existenţa mea ascultând lucruri care, în loc să mă amuze, mă împing şi mai mult spre prăpastie.

— Optimismul e contagios...

Fostul magnat nu mai tace, sigur că mă va convinge, că voi publica asta în ziar şi el îşi va începe mântuirea. E minunat să intervievezi asemenea persoane. N-ai nevoie decât să pui o întrebare, şi ele vorbesc apoi o oră. Spre deosebire de discuţiile mele cu cubanezul, de astă dată nu sunt atentă nici măcar la un singur cuvânt. Reportofonul înregistrează şi pe urmă o să reduc acest monolog la şase sute de cuvinte, echivalentul, mai mult sau mai puţin, a patru minute de convorbire.

— Optimismul e contagios, afirmă el.

Dacă ar fi aşa, ar fi suficient să te duci la persoana iubită cu un zâmbet imens, plin de planuri şi idei, şi să ştii cum să prezinţi pachetul. Funcţionează? Nu. Contagioasă propriu-zis e frica, spaima permanentă de a nu întâlni niciodată pe cineva care să ne însoţească până la sfârşitul zilelor noastre. Şi în numele acestei frici suntem în stare să facem orice, să acceptăm persoana nepotrivită şi să ne convingem că ea e cea potrivită, unica, cea pe care a aşezat-o

Dumnezeu pe drumul nostru. În foarte scurt timp căutarea siguranţei se transformă în dragoste sinceră, lucrurile devin mai puţin amare şi dificile, iar simţămintele noastre pot fi puse într-o cutie şi împinse în fundul unui sertar din capul nostru, unde vor rămâne ascunse şi invizibile pentru totdeauna.

— Se spune că sunt unul dintre bărbaţii cu cele mai bune relaţii din ţara mea. Cunosc alţi întreprinzători, oameni politici, industriaşi. Ceea ce se întâmplă cu întreprinderile mele e temporar. În curând veţi asista la revenirea mea.

Şi eu sunt o persoană cu bune relaţii, cunosc acelaşi tip de oameni pe care-i cunoaşte şi el. Dar nu vreau să-mi pregătesc revenirea. Vreau doar un deznodământ civilizat pentru una din aceste „relaţii".

Fiindcă lucrurile care nu se termină clar lasă întotdeauna o uşă deschisă, o posibilitate neexplorată, o şansă ca totul să redevină cum a fost înainte. Nu, nu sunt obişnuită cu aşa ceva, deşi cunosc multă lume care adoră asemenea situaţii.

Dar ce fac eu acum? Compar economia cu dragostea? Încerc să stabilesc relaţii între lumea financiară şi lumea afectivă?

De o săptămână nu mai ştiu nimic de Jacob. Tot de o săptămână relaţia cu soţul meu a revenit la normal, după noaptea aceea din faţa şemineului. Oare vom reuşi să ne refacem căsnicia?

Până în primăvara aceasta eram o persoană normală. Într-o zi am descoperit că tot ce aveam ar putea să dispară de la o oră la alta şi, în loc să reacţionez ca o persoană inteligentă, am intrat în panică. Asta m-a dus la inerţie. Apatie. Incapacitate de a reacţiona şi a mă schimba. Şi după multe nopţi fără somn, multe zile în care nu găseam nici o noimă vieţii, am făcut exact de ce mă temeam mai mult: am pornit în sens opus, sfidând primejdia. Ştiu că nu sunt singura, oamenii au tendinţa să se autodistrugă. Întâmplător, sau pentru că viaţa voia să mă pună la încercare, am întâlnit pe cineva care m-a apucat de păr – atât în sens literal, cât şi în sens figurat –, m-a scuturat, a îndepărtat praful care deja se aşeza şi m-a făcut să respir din nou.

Totul absolut fals. Tipul de fericire pe care cei dependenţi de droguri trebuie să-l cunoască atunci când se droghează. Mai curând sau mai târziu efectul trece, iar disperarea devine şi mai mare.

Fostul magnat începe să vorbească de bani. N-am întrebat nimic despre asta, dar el tot vorbeşte. Are o imensă nevoie să spună că nu e sărac, că-şi poate menţine stilul de viaţă timp de multe decenii.

Nu mai suport să stau acolo. Mulţumesc pentru interviu, închid reportofonul şi mă duc să-mi iau haina.

— Eşti liberă diseară? Putem să bem ceva şi să mai vorbim, propune el.

Nu e prima dată că mi se întâmplă aşa ceva. De fapt, e aproape o regulă cu mine. Sunt drăguţă, inteligentă – deşi Madame König nu admite asta – şi m-am folosit deja de şarmul meu ca să determin unele persoane să-mi spună lucruri pe care în mod normal nu le-ar spune unor jurnalişti, avertizându-i întotdeauna că s-ar putea să public tot. Dar bărbaţii... ah, bărbaţii! Fac posibilul şi imposibilul ca să-şi ascundă fragilităţile şi orice puştoaică de 18 ani reuşeşte să-i manipuleze fără prea mult efort.

Mulţumesc pentru invitaţie şi spun că am deja un program pentru seara asta. Sunt tentată să întreb cum a reacţionat cea mai recentă dintre iubitele lui la valul de ştiri negative despre el şi prăbuşirea imperiului său. Dar îmi închipui că ziarul nu e interesat de aşa ceva.

Ies, traversez strada până în Grădina Engleză, unde mi-am închipuit cu puţin timp în urmă că mă plimb. Merg până la o gelaterie de la colţul străzii 31 Decembrie. Îmi place numele acestei străzi, deoarece întotdeauna îmi aminteşte că, mai curând sau mai târziu, alt an se va sfârşi, şi voi face din nou mari planuri pentru anul următor.

Comand o îngheţată de fistic cu ciocolată. Merg până pe chei, îmi mănânc îngheţata privind spre simbolul Genevei, jetul de apă care ţâşneşte spre cer, creând o perdea de mici picături în faţa mea. Nişte turişti se apropie şi fac fotografii, care vor ieşi prost expuse. Nu ar fi mai simplu să cumpere o carte poştală?

Am vizitat multe monumente în lume. Bărbaţi importanţi ale căror nume au fost deja uitate, dar care dăinuie călare pe vecie pe caii lor frumoşi. Femei care întind coroane sau spade spre cer, simbolizând victorii care nu mai sunt pomenite nici în manualele şcolare. Copii singuratici şi fără nume, sculptaţi în piatră, cu inocenţa pierdută în timpul orelor şi zilelor cât au fost obligaţi să pozeze pentru vreun artist al cărui nume istoria l-a şters de asemenea.

La sfârşit, cu mici excepţii, nu statuile sunt ceea ce marchează oraşul, ci lucrurile neaşteptate. Când Eiffel a construit un turn de oţel pentru o expoziţie, nici nu visa ca va sfârşi prin a deveni simbolul Parisului – detronând Luvrul, Arcul de Triumf, impunătoarele grădini. Un măr reprezintă New Yorkul. Un pod nu foarte frecventat e simbolul oraşului San Francisco. Altul, peste Tejo, figurează pe cărţile poştale ale Lisabonei. Barcelona are drept monument emblematic o catedrală neterminată.

Aşa e şi cu Geneva. În acest punct fluviul Ron intră în lacul Leman, provocând un curent de ape foarte puternic. Ca să profităm de forţa

apei (suntem maeştri ai profitului) am construit o hidrocentrală, dar, când muncitorii se duceau acasă şi închideau valvele, presiunea era atât de mare, încât turbinele au explodat la un moment dat.

Până când un inginer a avut ideea să pună o fântână arteziană acolo, permiţând eliminarea excesului de apă.

Cu timpul, ingineria a soluţionat problema şi fântâna nu a mai fost necesară. Dar locuitorii Genevei au decis prin referendum să o menţină. Oraşul avea deja multe fântâni, iar asta era în mijlocul unui lac. Cum putea deveni mai vizibilă?

Aşa s-a născut monumentul schimbător. S-au instalat pompe puternice şi astăzi el e un jet foarte înalt din care ţâşnesc 500 de litri de apă pe secundă, cu o viteză de 200 de kilometri pe oră. Se spune, şi pot să confirm, că e vizibil şi din avion, de la 10 000 de metri înălţime. Nu are o denumire anume; se numeşte chiar Jet d'Eau, „Jetul de Apă", şi e simbolul oraşului – în pofida statuilor cu bărbaţi călare, femei eroice, copii singuratici.

Odată am întrebat-o pe Denise, o femeie de ştiinţă elveţiancă, ce părere are despre Jet d'Eau.

— Corpul nostru e format aproape numai din apă, străbătută de descărcări electrice care comunică informaţii. Una dintre aceste informaţii se numeşte dragoste şi poate afecta tot organismul. Dragostea se schimbă tot timpul. Cred că simbolul Genevei e cel mai frumos monument ridicat dragostei creat de mâna omului, fiindcă nici el nu este niciodată la fel.

Îmi iau mobilul şi sun la cabinetul lui Jacob. Da, l-aş putea suna la numărul personal, dar nu vreau. Vorbesc cu asistentul şi anunţ că o să trec pe acolo.

Asistentul mă cunoaşte. Mă roagă să nu închid şi îmi va confirma imediat. După un minut revine şi-şi cere scuze, dar agenda este plină, cine ştie, poate la începutul anului viitor? Spun că nu, trebuie să-l întâlnesc acum; e o problemă urgentă.

„Problema urgentă“ nu deschide întotdeauna multe uşi, dar în cazul acesta sunt sigură că am şanse mari. De astă dată asistentul întârzie două minute. Întreabă dacă poate fi la începutul săptămânii viitoare. Îi spun că voi fi acolo în douăzeci de minute,

Mulţumesc şi închid.

ADULTER

Jacob mă roagă să mă îmbrac imediat – în fond cabinetul lui e un spaţiu public, susţinut din bani publici şi, dacă s-ar descoperi, ar putea merge la închisoare. Studiez cu atenţie pereţii acoperiţi cu lambriuri sculptate şi frumoasele fresce de pe plafon. Rămân culcată, goală puşcă, pe canapeaua de piele destul de uzată.

El devine tot mai nervos. E în costum şi cu cravată, privindu-şi ceasul, neliniştit. Pauza de prânz s-a terminat. Secretarul particular s-a înapoiat deja; a bătut discret la uşă, a auzit drept răspuns „sunt în şedinţă“ şi n-a insistat. De atunci au trecut deja patruzeci de minute – măturând astfel câteva audienţe şi întâlniri care vor trebui reprogramate.

Când am sosit, m-a salutat cu trei săruturi pe obraz şi mi-a arătat, într-o manieră formală, scaunul din faţa biroului. Nu am avut nevoie de intuiţia mea feminină ca să observ cât era de speriat. Care e motivul acestei întâlniri? Nu înţeleg că are agenda foarte încărcată, fiindcă în curând va începe sesiunea parlamentară şi trebuie să rezolve diverse chestiuni importante? Nu am citit mesajul pe care mi l-a trimis, că soţia lui se convinsese acum că a existat ceva între noi? Trebuie să aşteptăm un timp, să lăsăm apele să se liniştească înainte de a ne întâlni iar.

— Bineînţeles că am negat tot. M-am prefăcut că sunt profund şocat de insinuările ei. I-am spus că demnitatea mea a fost ofensată. Că m-am săturat de bănuielile astea şi că poate să întrebe pe cine vrea despre comportamentul meu. N-a spus chiar ea că gelozia e un semn de inferioritate? Am făcut tot ce am putut, dar ea s-a limitat să răspundă: „Nu mai face pe prostul. Nu-ţi reproşez nimic, doar îţi spun că am descoperit de ce erai atât de drăguţ şi atent în ultimul timp“. A fost…

Nu l-am lăsat să-şi termine fraza. M-am sculat şi l-am luat de guler. A crezut că vreau să-l pocnesc. Dar în schimb l-am sărutat lung. Jacob era lipsit de reacţie, fiindcă-şi imaginase că venisem să fac scandal. Dar am continuat să-l sărut pe gură, pe gât, în timp ce-i deznodam cravata.

M-a împins. I-am dat o palmă pe obraz.

— Trebuie doar să încui uşa înainte. Şi mie mi-era dor. A traversat biroul frumos decorat, cu mobile din seco lul al XIX-lea, a încuiat cu cheia şi, când s-a întors, mă dezbrăcasem deja – rămăsesem doar în chiloţi.

În timp ce-şi smulgea hainele, a început să-mi sugă sfârcurile. Am gemut de plăcere, el mi-a astupat gura cu palma, dar mi-am tras capul şi am continuat să gem încetişor.

Şi reputaţia mea este în joc, cum poţi să-ţi închipui.

Nu-ţi face griji.

A fost singurul moment când ne-am oprit şi am spus ceva. Pe urmă am îngenuncheat şi am început să-l sug. Din nou el m-a ţinut de păr, impunând ritmul – mai repede, tot mai repede. Dar eu nu voiam să juiseze în gura mea. L-am împins şi m-am dus spre canapeaua de piele, unde m-am culcat, cu picioarele desfăcute. El s-a aplecat şi a început să-mi lingă sexul. Când am avut primul orgasm, mi-am muşcat mâna ca să nu ţip. Unda de plăcere părea să nu se mai termine şi eu continuam să-mi muşc mâna.

Atunci i-am pronunţat numele, i-am spus să intre în mine şi să facă tot ce are chef. M-a penetrat, m-a apucat de umeri şi m-a scuturat ca un sălbatic. Mi-a ridicat picioarele ca să poată intra mai adânc. Înteţise ritmul, dar i-am poruncit să nu juiseze încă. Îmi trebuia mai mult şi mai mult şi mai mult.

M-a tras pe podea, în patru labe ca un câine, m-a lovit şi m-a penetrat iar, în timp ce eu smuceam din şolduri. După gemetele lui înăbuşite am înţeles că e gata să juiseze, că nu se mai poate controla. L-am făcut să iasă din mine, m-am întors şi i-am cerut să intre din nou, cu ochii în ochii mei, spunând cuvintele obscene pe

care ne plăcea să ni le spunem unul altuia de câte ori făceam dragoste. I-am spus lucrurile cele mai ordinare pe care le poate spune o femeie unui bărbat. El îmi rostea numele încetişor, rugându-mă să-i spun că-l iubesc. Dar eu nu vorbeam decât obscenităţi şi îi ceream să mă trateze ca pe o prostituată, o oarecare, să mă folosească drept sclavă, cineva care nu merită respect.

Corpul meu era înfiorat tot. Plăcerea venea în valuri. Am juisat încă o dată, şi încă o dată, în timp ce el se controla ca să prelungească actul. Corpurile noastre se loveau cu violenţă, iar el nu se mai sinchisea că zgomotele surde ar putea fi auzite de cineva din spatele uşii.

Cu ochii în ochii lui şi auzindu-l cum îmi repetă numele la fiecare mişcare, am înţeles că va juisa, şi nu îşi pusese prezervativ. Din nou m-am mişcat, făcându-l să iasă din mine şi i-am cerut să juiseze pe faţa mea, în gura mea, şi să spună că mă iubeşte.

Jacob a făcut exact ce i-am cerut, în timp ce mă masturbam şi juisam odată cu el. Apoi m-a îmbrăţişat, şi-a sprijinit capul pe umărul meu, mi-a şters colţurile gurii cu mâinile, şi a spus din nou, de multe ori, că mă iubeşte şi că i-a fost foarte dor de mine.

Dar acum mă roagă să mă îmbrac, iar eu nu mă clintesc. A redevenit bărbatul respectabil pe care îl admiră alegătorii. Simte că e ceva la mijloc, dar nu ştie ce este. Începe să înţeleagă că nu sunt acolo doar pentru că e un amant minunat.

— Ce vrei de fapt?

Să pun punct. Să termin, oricât mi-ar sfâşia asta inima şi m-ar lăsa răvăşită emoţional. Să mă uit în ochii lui şi să-i spun că s-a isprăvit. Niciodată, de-acum încolo.

Ultima săptămână a fost insuportabilă. Am plâns lacrimile pe care nu le mai aveam şi m-am văzut în închipuirea mea transportată în campusul universitar, unde lucrează soţia lui, şi internată cu forţa în ospiciul de acolo. Am descoperit că eşuasem în toate, cu excepţia slujbei şi a rolului de mamă. Am fost la un pas de viaţă şi de moarte în fiecare minut, visând la tot ce aş fi putut trăi cu el, dacă am mai fi fost doi adolescenţi privindu-şi împreună viitorul, ca şi cum ar fi prima oară. Dar a venit un moment când am înţeles că ajunsesem la limita disperării, nu mă puteam afunda mai mult, iar când priveam în sus, vedeam întinsă o singură mână: a soţului meu.

Şi el trebuie să fi avut bănuieli, dar dragostea lui a fost mai puternică. Am încercat să fiu cinstită, să-i povestesc tot şi să-mi iau povara din spate, dar n-a fost nevoie. M-a făcut să văd că, indiferent de alegerile pe care le-aş face în viaţă, va fi mereu lângă mine şi prin asta mi-a uşurat povara.

Am înţeles că mă învinovăţeam de lucruri pentru care el nu mă

condamna şi nici nu mă culpabiliza. Îmi spuneam singură: „Nu sunt demnă de omul ăsta, el habar nu are cine sunt“.

Dar ştie, da. Şi asta îmi permite să-mi regăsesc respectul faţă de mine. Pentru că dacă un bărbat ca el, care nu ar avea nici o dificultate să-şi găsească o amantă a doua zi după despărţire, vrea să rămână lângă mine chiar şi aşa e pentru că valorez ceva; valorez mult.

Am descoperit că puteam din nou să mă culc lângă el fără să mă simt spurcată sau să mă gândesc că îl înşel. M-am simţit iubită şi mi-am spus că merit această iubire. Mă scol, îmi adun lucrurile şi mă duc în baia sa particulară. Ştie că e ultima oară când mă vede goală.

Am un lung proces de vindecare în faţă, continui când mă întorc în cabinet. Îmi închipui că simţi acelaşi lucru, dar sunt sigură că tot ce vrea Marianne e ca aventura asta să se termine, ca să te poată îmbrăţişa din nou cu aceeaşi dragoste şi aceeaşi încredere ca înainte.

— Da, dar ea nu-mi spune nimic. A înţeles ce se întâmplă şi s-a închis încă şi mai mult în sine. Niciodată nu a fost tandră, iar acum pare un automat, dedicându-se muncii mai mult ca niciodată. E modul ei de a evada.

Îmi potrivesc fusta, îmi pun pantofii, scot un pachet din geantă şi-l pun pe masa lui.

— Ce-i asta? Cocaină.

— Nu ştiam că tu…

Nu trebuie să ştie nimic, îmi spun. Nu trebuie să ştie până unde eram dispusă să merg ca să lupt pentru bărbatul de care eram atât de îndrăgostită. Pasiunea mai există încă, dar flacără scade cu fiecare zi. Ştiu că se va stinge complet până la urmă. Orice ruptură e dureroasă şi pot simţi durerea asta în fiecare fibră a corpului. E ultima dată când îl văd singur. Ne vom mai întâlni la petreceri sau cocteiluri, la alegeri şi interviuri, dar nu vom mai fi niciodată aşa cum am fost astăzi. A fost perfect că am făcut dragoste în felul acesta şi că terminăm aşa cum am început: dăruiţi cu totul unul altuia. Ştiam că e ultima oară; el, nu, dar nu putea spune nimic.

— Ce trebuie să fac cu asta?

Arunc-o. M-a costat o mică avere, dar arunc-o. Aşa mă eliberezi de viciu.

Nu explic de ce viciu anume vorbesc. Are un nume: Jacob König.

Îi văd expresia de uimire şi zâmbesc. Mă despart cu trei sărutări pe obraz şi ies. În anticameră, mă întorc spre asistentul lui şi-i fac semn. Îşi fereşte privirea, se preface atent la un teanc de hîrtii şi

abia murmură un salut.

În stradă, îl sun pe soţul meu şi-i spun că prefer să fac revelionul acasă, cu copiii. Dacă vrea să facem o călătorie, atunci să fie de Crăciun.

— Vrei să ieşim la plimbare înainte de masă?

Dau din cap, dar nu mă mişc din loc. Mă uit fix spre parcul dinaintea hotelului şi, dincolo de el, spre Jungfrau, veşnic înzăpezit, luminat de soarele după-amiezii.

Creierul uman e fascinant: uităm un miros până îl simţim iar, ştergem o voce din memorie până o auzim din nou, şi chiar şi emoţiile care păreau pierdute pentru totdeauna pot fi trezite când revenim în acelaşi loc.

Călătoresc înapoi în timp, spre zilele când am fost la Interlaken pentru prima oară. Atunci ne-am cazat într-un hotel ieftin, am mers de la un lac la altul de mai multe ori, şi de fiecare dată păream fi descoperit un drum nou. Soţul meu urma să participe la maratonul nebunesc al cărui traseu trece prin munţi. Eu eram mândră de spiritul lui de aventură, de dorinţa lui de a realiza imposibilul, de a cere tot mai mult de la corpul său.

Nu era singurul scrântit care făcea asta: veneau oameni din toate colţurile lumii, hotelurile erau pline, iar persoanele fraternizau împreună în numeroasele baruri şi restaurante din orăşelul de cinci mii de locuitori. N-am idee cum arată Interlaken iarna, dar de la fereastra mea pare mai gol, mai distant.

De astă dată ne-am cazat la cel mai bun hotel. Avem un

apartament frumos. Pe masă se află o carte de vizită a directorului, un mesaj de bun venit şi o sticlă de şampanie, pe care am golit-o imediat.

Mă cheamă. Revin la realitate şi coborâm ca să ne plimbăm puţin pe străzi înainte de căderea nopţii.

Dacă mă va întreba dacă e totul în regulă, voi minţi, pentru că nu pot să-i stric buna dispoziţie. Adevărul e însă că rănile din inima mea se vindecă greu. Îşi aminteşte banca pe care ne-am aşezat ca să ne bem cafeaua într-o dimineaţă şi am fost abordaţi de o pereche de hipioţi străini care ne-au cerut bani. Trecem prin faţa unei biserici, bat clopotele, el mă sărută şi-i răspund la sărut, făcând tot posibilul ca să ascund ce simt.

Nu mergem ţinându-ne de mână din cauza frigului – mănuşile mă enervează. Ne oprim într-un bar simpatic şi bem ceva. Mergem până la gară. El cumpără acelaşi suvenir ca data trecută – o brichetă cu simbolul oraşului. Pe atunci fuma şi participa la maratonuri.

Azi nu mai fumează şi constată că-şi pierde suflul pe zi ce trece. Mereu gâfâie când mergem mai repede şi, deşi a încercat să se controleze, am observat că a obosit mai tare decât era firesc atunci când am alergat pe malul lacului, la Nyon.

Telefonul meu vibrează. Îmi trebuie o eternitate până îl găsesc în geantă. Când reuşesc, persoana a închis. Pe ecran văd că era prietena mea, cea care a avut depresie şi, graţie medicamentelor, azi este din nou un om fericit.

— Dacă vrei să suni înapoi, nu mă deranjează.

De ce să sun înapoi? Nu e bucuros de compania mea? Vrea să fie întrerupt de persoane care nu au nimic de făcut decât să petreacă ore întregi la telefon, vorbind nimicuri?

Şi el se enervează pe mine. Poate că e efectul sticlei de şampanie la care se adaugă cele două pahare de aquavit pe care tocmai le-am băut? Enervarea lui mă calmează şi mă face să mă simt mai în largul meu: merg alături de o fiinţă umană, cu emoţii şi sentimente.

Ce ciudat e Interlaken fără maraton, comentez. Pare un oraş fantomă.

— Pe aici nu sunt pârtii de schi.

Nici nu ar putea să fie. Suntem în mijlocul unei văi, cu munţi foarte înalţi de ambele laturi şi lacurile la extremităţi. Mai cere două pahare de gin. Propun să schimbăm barul, dar el e decis să combată frigul cu băutura. N-am
mai făcut asta de mult timp.

— Ştiu că au trecut doar zece ani, dar când am fost aici prima

dată eram tânăr. Aveam ambiţii, îmi plăceau spaţiile deschise şi nu mi-era teamă de necunoscut. M-oi fi schimbat mult?

Ai abia 30 de ani. Asta s-o fi numind oare bătrân?

Nu răspunde. Dă paharul peste cap şi rămâne cu ochii în gol. Nu mai e soţul perfect şi, oricât ar părea de incredibil, asta mă bucură.

Plecăm din bar şi ne înapoiem la hotel. Pe drum dăm peste un restaurant frumos şi fermecător, dar am rezervat deja loc în altă parte. E încă foarte devreme – un aviz informează că cina începe să fie servită abia la şapte seara.

— Hai să mai bem un gin.

Cine e bărbatul ăsta de lângă mine? Oare Interlaken i-a trezit amintiri vechi şi s-a deschis cutia terorii?

Nu spun nimic. Şi începe să-mi fie frică.

Îl întreb dacă vrea să anulăm rezervarea de la restaurantul italian şi să luăm cina chiar aici.

— Nu contează.

Nu contează? Oare el simte acum pe pielea lui tot prin ce am trecut eu când mă consideram deprimată?

Pentru mine nu există „nu contează“. Vreau să merg la restaurantul unde am rezervat masa. Cel în care am schimbat între noi jurăminte de dragoste.

— Călătoria asta a fost o idee foarte proastă. Vreau să mă întorc mâine. Aveam cele mai bune intenţii: să retrăim din nou zorile iubirii noastre. Dar este cu putinţă? Sigur că nu. Suntem maturi. Acum trăim sub o presiune care nu exista înainte. Trebuie să ne asigurăm resursele fundamentale de educaţie, sănătate, hrană. Căutăm să ne distrăm la sfârşiturile de săptămână pentru că asta face toată lumea şi, cum n-avem chef să plecăm de acasă, credem că e ceva în neregulă cu noi.

Eu n-am niciodată chef. Prefer să stau fără să fac nimic.

— Şi eu. Dar copiii? Ei vor altceva. Nu-i putem lăsa în faţa calculatoarelor. Sunt prea mici pentru asta. Atunci ne forţăm să-i ducem undeva, facem acelaşi lucru pe care-l făceau părinţii cu noi, şi-l făceau bunicii noştri cu părinţii. O viaţă *normală.* Suntem o familie bine structurată din punct de vedere emoţional. Dacă unul dintre noi are nevoie de ajutor, celălalt e întotdeauna gata să facă tot posibilul şi imposibilul.

Înţeleg. Călătorind într-un loc plin de amintiri, de exemplu.

Încă un pahar cu gin. Rămâne un timp tăcut, înainte de a răspunde la comentariul meu.

— Chiar aşa. Dar crezi că amintirile pot umple prezentul? Ba dimpotrivă: ele mă sufocă. Descopăr că nu mai sunt acelaşi om. Până am ajuns aici şi am băut sticla aceea de şampanie, totul era în

regulă. Acum îmi dau seama că sunt departe de a trăi cum visam când am vizitat Interlaken pentru prima oară.

Şi ce visai?

— O prostie. Dar ăsta era visul meu. Şi aş fi putut să-l realizez.

Dar ce era?

— Să vând tot ce aveam pe vremea aceea, să cumpăr o ambarcaţiune şi să parcurg lumea cu tine. Tata ar fi fost furios că nu-i urmam exemplul, dar asta n-ar fi avut nici cea mai mică importanţă. Ne-am fi oprit prin porturi, făcând munci temporare care să ne ofere suficient ca să mergem mai departe, şi, de îndată ce am fi adunat banii necesari, am fi pornit din nou. Să fim cu oameni pe care nu i-am văzut niciodată şi să descoperim locuri care nu figurează în ghidurile turistice. Aventură. Singura mea dorinţă era *a-ven-tu-ra.*

Mai cere un pahar cu gin şi-l bea cu o repeziciune cum n-am mai văzut. Eu nu mai beau, pentru că deja mi s-a făcut greaţă; n-am mâncat nimic. Mi-ar plăcea să-i spun că, dacă şi-ar fi realizat visul, aş fi fost femeia cea mai fericită din lume. Dar mai bine tac, fiindcă altfel s-ar simţi mai rău.

— Pe urmă a venit primul copil.

Şi ce dacă? Probabil că există milioane de perechi cu copii care fac exact ce ai sugerat tu.

Rămâne puţin pe gânduri.

— Milioane, n-aş spune. Poate mii.

Ochii i se schimbă; nu mai reflectă agresivitate, ci tristeţe.

— Sunt momente când ne oprim ca să analizăm totul: trecutul şi prezentul. Ce am învăţat şi când am greşit. Întotdeauna mi-a fost teamă de momentele astea. Reuşesc să le înşel, afirmând că am făcut cele mai bune alegeri, dar că ele cer puţin sacrificiu din partea mea. Nimic grav.

Îi propun să mai ieşim puţin. Ochii lui încep să arate ciudat, şi-au pierdut strălucirea.

Loveşte cu pumnul în masă. Femeia de la restaurant se uită speriată şi-i cer încă un pahar cu gin pentru mine. Mă refuză. Trebuie să închidă barul pentru că peste puţin timp se deschide restaurantul. Şi aduce nota de plată.

Îmi închipui că soţul meu va reacţiona. Dar îşi scoate doar portofelul şi aruncă o bancnotă pe tejghea. Mă ia de mână şi ieşim în frig.

— Mă tem că dacă am să mă gândesc mult la tot ce ar fi putut să fie şi n-a fost o să intru într-o gaură neagră... Cunosc senzaţia asta. Am discutat despre ea la restau-

rant, când mi-am deschis sufletul în faţa ta.

El pare să nu mă audă.

— ...iar în adâncul ei am să dau peste o voce spunându-mi: nimic din toate astea nu are rost. Universul există de miliarde de ani, va continua să existe după ce murim. Trăim pe o părticică microscopică dintr-un mister gigantic, continuăm să rămânem fără răspuns la întrebările noastre din copilărie: există viaţă pe altă planetă? Dacă Dumnezeu e bun, de ce permite suferinţa şi durerea celorlalţi? Chestii din astea. Şi ce-i mai rău: timpul continuă să treacă. De multe ori, fără nici un motiv aparent, simt o spaimă imensă. Uneori se întâmplă când sunt la lucru, în maşină, când culc copiii. Îi privesc cu duioşie şi teamă: ce se va întâmpla cu ei? Trăim într-o ţară care ne dă siguranţă şi linişte, dar viitorul?

Da, înţeleg. Îmi închipui că nu suntem singurii care gândesc aşa.

— Pe urmă te văd pregătind micul dejun sau cina şi din când în când mă gândesc că peste vreo cincizeci de ani, sau chiar mai puţin, unul dintre noi va dormi singur în pat, plângând noapte de noapte pentru că am fost fericiţi cândva. Copiii vor fi departe, mari. Acela dintre noi care a supravieţuit va fi bolnav şi va avea mereu nevoie de ajutorul unor străini.

Tace şi mergem o vreme în tăcere. Trecem pe lângă o placă pe care e anunţată petrecerea revelionului. El îi dă un şut. Doi, trei trecători se uită la noi.

— Iartă-mă. Nu voiam să spun toate astea. Te-am adus aici ca să te simţi mai bine, fără presiunile pe care le suportăm zilnic. E de la băutură.

Sunt îngrozită.

Trecem pe lângă un grup de fete şi băieţi prinşi într-o conversaţie însufleţită printre multe cutii de bere goale răspândite în jurul lor. Soţul meu, în general serios şi timid, se apropie şi îi invită să mai bea puţin.

Tinerii îl privesc speriaţi. Le cer scuze, dau de înţeles că suntem amândoi beţi şi orice picătură în plus ar putea provoca o catastrofă. Îl apuc de braţ şi mergem mai departe.

De cât timp n-am mai făcut asta! Întotdeauna el era protectorul, cel care ajuta, care rezolva problemele. Azi eu sunt cea care nu-l lasă să alunece şi să cadă. Dispoziţia i s-a schimbat iar, acum cântă o melodie pe care n-am auzit-o niciodată – o fi un cântec tipic pentru regiunea aceea.

Când ne apropiem de biserică, clopotele bat din nou. E semn bun, spun.

— Aud clopotele, ele vorbesc de Dumnezeu. Dar oare Dumnezeu ne aude? Abia am trecut de treizeci de ani şi nu mai găsim nici o

noimă vieţii. Dacă nu ar fi copiii, ce rost ar avea toate astea?

Mă pregătesc să spun ceva. Dar nu am un răspuns. Ajungem la restaurantul unde am schimbat primele jurăminte de dragoste şi urmează o cină deprimantă, la lumina lumânărilor, într-unul din oraşele cele mai frumoase şi mai scumpe ale Elveţiei.

Când mă trezesc, s-a luminat deja. Am dormit un somn fără vise şi nu m-am trezit în toiul nopţii. Mă uit la ceas: e nouă dimineaţa.

Soţul meu doarme. Mă duc la baie, mă spăl pe dinţi, cer micul dejun pentru amândoi. Îmi pun halatul şi mă duc să mă uit la geam aşteptând micul dejun.

În acest moment observ ceva: cerul e plin de parapante! Oamenii aterizează în parcul din faţa hotelului. Începători, majoritatea nu sunt singuri, ci au un instructor în spate, care-i pilotează.

Cum de pot face o asemenea nebunie? Oare am ajuns la un punct când riscarea vieţii e singurul lucru care ne eliberează de plictis?

Altă parapantă aterizează. Şi încă una. Prietenii filmează tot, zâmbind veseli. Îmi închipui cum trebuie să fie priveliştea de acolo, de sus, fiindcă munţii care ne înconjoară sunt foarte, foarte înalţi.

Deşi îi invidiez foarte tare, n-aş avea niciodată curajul să sar.

Sună la uşă. Chelnerul intră cu un platou de argint, o vază cu trandafiri, cafea (pentru soţul meu), ceai (pentru mine), croasanţi, pâine prăjită caldă, pâine de secară, gem, ouă, suc de portocale, ziarul local şi toate celelalte lucruri care ne fac fericiţi.

Îl trezesc cu un sărut. Nu-mi amintesc când am făcut asta ultima

oară. El se sperie, dar pe urmă surâde. Ne aşezăm la masă şi savurăm bunătăţile din faţa noastră. Vorbim puţin despre beţia de ieri.

— Cred că aveam nevoie de asta. Dar nu-mi lua comentariile foarte în serios. Când explodează un balon, sperie pe toată lumea, dar nu-i decât un balon care a explodat. Inofensiv.

Îmi vine să-i spun că m-am simţit foarte bine descoperindu-i toate slăbiciunile, dar zâmbesc şi continui să-mi mănânc croasantul.

Observă şi el parapantele. Îi strălucesc ochii. Ne îmbrăcăm şi coborâm ca să profităm de dimineaţă.

Mergem direct la recepţie. Spune că vom pleca astăzi, cere să ni se aducă valizele şi achită nota de plată.

Eşti sigur? Nu putem rămâne până mâine de dimineaţă?

— Sunt sigur. Noaptea de ieri mi-a ajuns ca să înţeleg că e imposibil să te întorci în timp.

Mergem spre uşă, traversând holul lung cu tavan de sticlă. Am citit într-o broşură că înainte exista aici o stradă; acum au unit cele două clădiri care erau pe trotuare opuse. După cum se vede, turismul prosperă aici, chiar dacă nu există pârtii de schi.

Dar, în loc să iasă pe uşă, o ia spre stânga şi i se adresează portarului.

— Cum putem sări?

Putem? N-am nici cea mai mică intenţie să fac asta. Portarul îi întinde o broşură. Scrie totul acolo.

— Şi cum ajungem sus?

Portarul spune că nu trebuie să mergem până acolo. Drumul e foarte complicat. Ajunge să fixăm ora şi vin ei să ne caute la hotel.

Nu e foarte periculos? Să sari în gol, între două lanţuri muntoase, fără să mai fi făcut asta niciodată? Cine sunt responsabilii? Există un control al guvernului asupra instructorilor şi echipamentelor?

— Doamnă, lucrez aici de zece ani. Sar cel puţin o dată pe an. Niciodată n-am văzut un accident.

Zâmbeşte. Trebuie să fi repetat cuvintele astea de mii de ori în cei zece ani.

— Mergem?

Ceee? De ce nu mergi singur?

— Pot să merg singur, bineînţeles. Tu mă aştepţi aici jos cu aparatul de fotografiat. Dar trebuie şi vreau să am experienţa asta în viaţă. Întotdeauna m-a înspăimântat. Chiar ieri am vorbit despre momentul când totul se aşază pe osii şi nu ne mai testăm limitele. A fost o noapte foarte tristă pentru mine.

Ştiu.

Îl roagă pe portar să fixeze o oră.

— Acum de dimineaţă sau după-amiază, când veţi putea vedea apusul soarelui reflectat pe zăpada din jur?

Acum, răspund.

— O persoană sau două?

Două, dacă e acum. Dacă n-am să am şansa de a mă gândi la ce fac. Dacă n-o să am timp să deschid cutia din care o să iasă demonii ca să mă sperie – frică de înălţime, de necunoscut, de moarte, de senzaţiile-limită. Acum ori niciodată.

— Puteţi alege între douăzeci de minute, jumătate de oră şi o oră.

Există şi zboruri de zece minute? Nu.

— Vreţi să săriţi de la 1 350 sau de la 1 800 de metri?

Încep deja să dau înapoi. N-aveam nevoie de toate informaţiile astea. Bineînţeles că vreau săritura cea mai joasă posibil.

— Iubito, n-are nici un sens. Sunt sigur că nu se va întâmpla nimic, dar, dacă s-ar întâmpla, pericolul e acelaşi. O cădere de la 21 de metri, adică de la etajul şapte al unei clădiri, ar avea aceleaşi consecinţe.

Portarul râde. Râd şi eu ca să-mi ascund emoţia. Ce naivă am fost ca să-mi închipui că nişte prăpădiţi de 500 de metri ar face o diferenţă.

Portarul ia telefonul şi vorbeşte cu cineva.

— N-are loc decât pentru sărituri de la 1350 de metri.

Mai absurdă decât frica pe care am simţit-o înainte e uşurarea care mă inundă acum. Ah, ce bine!

Maşina va fi la poarta hotelului în zece minute.

ADULTER

Sunt în faţa prăpastiei cu soţul meu şi încă vreo cinci, şase persoane, aşteptându-mi rândul. Pe drumul până aici sus m-am gândit la copiii mei, care ar putea să-şi piardă părinţii… Atunci mi-am dat seama de ce nu vom sări împreună…

Ne punem echipamentul special şi căştile. De ce casca? Pentru ca să alunec peste o mie de metri până jos cu craniul intact, în caz că mă lovesc de o stâncă?

— Casca e obligatorie.

Perfect. Îmi pun casca – la fel cu a cicliştilor care bântuie străzile Genevei. Nimic mai stupid, dar n-am să discut. Mă uit în faţă: între noi şi prăpastie mai există o pantă acoperită cu zăpadă. Pot întrerupe zborul din prima secundă, coborâm acolo şi urcăm pe jos. Nu sunt obligată să merg până la capăt.

Niciodată nu mi-a fost frică de avioane. Ele au făcut parte dintotdeauna din viaţa mea. Doar că, atunci când suntem într-un avion, nu ne trece prin gând că e exact acelaşi lucru ca săritura cu parapanta. Singura diferenţă este că acel cocon de metal pare un scut şi ne dă senzaţia că suntem protejaţi. Atâta tot.

Atâta tot? Cu slabele mele cunoştinţe despre legile aerodinamicii, îmi închipui că da.

Trebuie să mă conving. Am nevoie de un argument mai bun.

Iată argumentul mai bun: avionul e de metal. Foarte greu. Şi

transportă multe valize, persoane, echipamente, tone de combustibil inflamabil. Parapanta, în schimb, este uşoară, coboară cu vântul, ascultă de legile naturii, ca o frunză ce cade din copac. Are mult mai mult sens.

— Vreţi să săriţi prima?

Da, vreau. Pentru că, dacă mi se întâmplă ceva, vei şti să te ocupi de copiii noştri. În plus, ai să te simţi vinovat pe tot restul vieţii că ai avut ideea asta nesăbuită. Voi fi amintită drept tovarăşa ta de drum, mereu alături de bărbatul ei în clipele de durere şi în bucurie, în aventură şi în rutină.

— Suntem gata, doamnă.

Păi cum, dumneata eşti instructorul? Nu eşti prea tânăr pentru asta? Aş prefera să merg cu şeful vostru, fiindcă e prima oară.

— Sar de când am vârsta permisă, 16 ani. Am sărit nu numai de aici, ci şi din diferite locuri din lume, de cinci ani. Nu vă faceţi griji, doamnă.

Tonul lui condescendent mă irită. Cei mai bătrâni şi temerile lor ar trebuie să fie respectaţi. În plus, probabil că le spune asta tuturor.

— Amintiţi-vă de instrucţiuni. Iar când vom începe să alergăm, să nu vă opriţi. Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de tot.

Instrucţiuni. Parcă am fi familiarizaţi cu toate astea, când de fapt ne-a zis doar că riscul cel mai mare e să vrem să ne oprim la mijloc. Şi că, atunci când vom ajunge la sol, trebuie să continuăm să alergăm până vom simţi că picioarele ni s-au înfipt bine în pământ.

Visul meu: picioarele pe pământ. Mă duc la soţul meu şi-l rog să fie ultimul care sare, ca să aibă timp să vadă ce s-a întâmplat cu mine.

— Vreţi să luaţi aparatul de fotografiat? întreabă instructorul.

Aparatul poate fi prins pe vârful unui baston din aluminiu de circa 60 de centimetri. Nu, nu vreau. Mai întâi, nu fac asta ca să le arăt altora. Pe urmă, dacă îmi depăşesc panica, voi fi mai preocupată să filmez decât să admir peisajul. Am învăţat asta de la tata, când încă mai eram adolescentă: făceam o plimbare pe Materhorn şi eu mă opream la fiecare minut ca să fotografiez. Până când el s-a enervat: „Crezi că toată frumuseţea şi măreţia asta încap într-un pătrăţel de film? Gravează-ţi lucrurile în inimă. E mai important decât să încerci să le arăţi oamenilor ce trăieşti“.

Partenerul meu de zbor, de la înălţimea înţelepciunii lui de 21 de ani, începe să prindă corzi de corpul meu, folosind carabiniere mari de aluminiu. Scaunul e legat de parapantă; eu voi fi în faţă, el în spate. Încă mai pot renunţa, dar parcă nu mai sunt eu. Sunt complet

lipsită de reacţie.

Ne aşezăm în poziţia de start, în timp ce veteranul de 21 de ani şi şeful escadrilei schimbă între ei opinii despre vânt.

Şi el se leagă de scaun. Îi simt respiraţia în ceafă. Mă uit în spate şi nu-mi place ce văd: pe zăpada albă e un şir de pânze colorate întinse pe jos, cu persoane legate de ele. Îl văd şi pe soţul meu, tot cu casca pe cap. Îmi închipui că nu a avut de ales şi trebuie să sară la două, trei minute după mine.

— Suntem gata. Începeţi să alergaţi. Nu mă mişc.

— Haideţi. Începeţi să alergaţi.

Îi explic că nu vreau să rămân să mă învârt prin aer. O să coborâm uşor. Cinci minute de zbor sunt suficiente pentru mine.

— O să-mi spuneţi asta în timp ce zburăm. Dar, vă rog, s-a format o coadă. Trebuie să sărim acum.

Cum nu mai am voinţă proprie, urmez ordinele. Încep să alerg în direcţia hăului.

— Mai repede.

Alerg mai repede, bocancii zvârlind zăpada în toate părţile. În realitate nu sunt eu cea care aleargă, ci un automat care ascultă de comenzi. Încep să ţip – nu de frică sau de surescitare, ci din instinct. Am redevenit o femeie a cavernelor, cum a spus cubanezul. Ne e teamă de păianjeni, de insecte şi ţipăm în asemenea situaţii. Ţipăm mereu.

Deodată picioarele mele se dezlipesc de sol, mă ţin cu toate forţele de hamul care mă leagă de scaun şi încetez să mai ţip. Instructorul continuă să alerge câteva secunde şi pe urmă nu mai înaintăm în linie dreaptă.

Vântul ne controlează vieţile.

În primul minut nu deschid ochii – aşa că nu am noţiunea înălţimii, a munţilor, a pericolului. Încerc să-mi imaginez că sunt acasă, în bucătărie, povestindu-le copiilor ceva ce s-a întâmplat în timpul călătoriei; poate despre oraş, poate despre camera de hotel. Nu le pot spune că tatăl lor a băut atâta încât a căzut pe jos când ne întorceam seara la hotel. Nu le pot spune că m-am încumetat să zbor, fiindcă vor vrea să facă şi ei la fel. Sau mai rău: ar putea încerca să zboare singuri, aruncându-se de la etajul întâi al casei.

Atunci îmi dau seama de stupizenia mea: de ce să stau cu ochii închişi? Nu m-a obligat nimeni să sar. „Sunt aici de ani de zile şi n-am văzut niciodată un accident“, a spus portarul.

Deschid ochii.

Nu voi reuşi niciodată să descriu cu precizie ceea ce văd, ceea ce simt. Jos se află valea care uneşte cele două lacuri, cu oraşul în mijloc. Zbor, liberă în spaţiu, fără nici un zgomot – fiindcă înaintăm

cu vântul, navigând în cercuri. Munţii care ne înconjoară nu mai par atât de înalţi şi ameninţători, ci nişte prieteni îmbrăcaţi în alb şi luminaţi de razele soarelui.

Mâinile mi se relaxează, dau drumul hamului şi deschid braţele, ca şi cum aş fi o pasăre. Bărbatul din spatele meu trebuie să-şi fi dat seama de transformare şi, în loc să continue coborârea, începe să urce, folosindu-se de curenţii invizibili de aer cald din atmosfera care mai înainte părea omogenă.

În faţa noastră e un vultur, navigând pe acelaşi ocean, folosindu-şi fără efort aripile ca să-şi controleze zborul misterios. Unde vrea să ajungă? Oare doar se amuză, bucurându-se de viaţă şi de frumuseţea din jur?

Parcă aş comunica prin telepatie cu vulturul. Instructorul de zbor îl urmează, el e călăuza noastră. Ne arată pe unde trebuie să trecem ca să urcăm tot mai sus, spre cer – zburând tot timpul. Simt acelaşi lucru ca în ziua aceea la Nyon, când m-am imaginat alergând până ce corpul meu nu mai putea suporta efortul.

Iar vulturul îmi spune: „Vino. Tu eşti cerul şi pământul; vântul şi norii; zăpada şi lacurile“.

Parcă aş fi în pântecul mamei, absolut sigură şi ocrotită, trăind lucruri pentru prima oară. Curând mă voi naşte, mă voi transforma iar într-o fiinţă umană care păşeşte cu amândouă picioarele pe faţa Pământului. Pentru moment însă, stau în pântecul acesta fără să opun rezistenţă, lăsându-mă purtată oriunde.

Sunt liberă.

Da, sunt liberă. Iar vulturul are dreptate, eu sunt munţii şi lacurile. Nu am trecut, prezent sau viitor. Încep să înţeleg ceea ce oamenii numesc „eternitate“.

O fracţiune de secundă mă gândesc: oare toţi cei care sar au aceeaşi senzaţie? Dar ce contează? Nu vreau să mă gândesc la ceilalţi. Plutesc în eternitate. Natura îmi vorbeşte ca şi cum aş fi fiica ei preaiubită. Muntele îmi zice: ai forţa mea. Lacurile îmi spun: ai pacea şi calmul meu. Soarele îmi dă sfaturi: străluceşte ca mine, lasă-te dusă dincolo de tine însăţi. Ascultă.

Atunci încep să aud vocile care erau de atâta timp în mine, care erau înăbuşite de gândurile repetitive, de singurătate, de terorile nocturne, de teama de a mă schimba şi teama că totul va continua la fel. Cu cât urcăm mai sus, cu atât mă desprind mai mult de mine.

Sunt în altă lume, unde lucrurile se potrivesc perfect. Departe de viaţa aceea plină de sarcini de îndeplinit, dorinţe imposibile, suferinţă şi plăcere. Nu am nimic şi sunt totul.

Vulturul începe să se îndrepte spre vale. Cu braţele desfăcute, imit mişcare aripilor lui. Dacă m-ar putea vedea cineva în momentul acesta, nu ar şti cine sunt, pentru că sunt lumină, spaţiu şi timp. Sunt în altă lume.

Iar vulturul îmi spune: asta e eternitatea.

În eternitate, nu existăm; suntem doar un instrument al Mâinii care a creat munţii, zăpada, lacurile şi soarele. M-am înapoiat în timp şi în spaţiu la momentul când totul se creează şi stelele înaintează în direcţii opuse. Vreau să-i slujesc acestei Mâini.

Gânduri se nasc şi mor în mintea mea fără să schimbe ceea ce simt. Mintea mea a părăsit corpul şi s-a amestecat cu natura.

Ah, ce păcat că vulturul şi cu mine vom ajunge în parcul din faţa hotelului, acolo jos. Dar ce contează ce se va întâmpla în viitor? Sunt aici, în acest pântec matern alcătuit din nimic şi din tot.

Inima mea umple fiecare colţ al universului. Încerc să explic toate astea în cuvinte pentru mine însămi, încerc să fac în aşa fel încât să-mi amintesc ce simt acum, dar imediat gândurile astea dispar şi hăul pare a se umple iar cu tot.

Inima mea!

Înainte vedeam un univers gigantic în jurul meu; iar acum universul pare un mic punct în inima mea, care s-a întins la nesfârşit, ca spaţiul. Un instrument. O binecuvântare. Mintea mi se străduieşte să menţină controlul şi să explice măcar câte ceva din ce simt, dar forţa e mai puternică.

Forţa. Senzaţia de Eternitate îmi conferă misterioasa senzaţie de putere. Pot tot, inclusiv să pun capăt suferinţei din lume. Zbor vorbind cu îngerii, aud voci şi dezvăluiri care curând vor fi uitate, dar care în clipa aceasta sunt la fel de reale ca vulturul din faţa mea. Niciodată nu voi fi în stare să explic ce simt. Nici măcar mie însămi, dar ce importanţă are asta? E viitorul, şi încă nu am ajuns acolo, sunt în prezent.

Mintea raţională dispare din nou şi îi sunt recunoscătoare. Mă închin în faţa inimii uriaşe, plină de lumină şi de putere, care poate îmbrăţişa tot ce s-a întâmplat deja şi ce se va întâmpla de astăzi până la sfârşitul timpurilor. Pentru prima oară aud ceva: lătrat de câini. Ne apropiem de sol şi realitatea începe să capete contur. Curând voi călca pe planeta pe care trăiesc, dar am experimentat toate planetele şi toţi sorii cu inima, care era mai mare ca totul.

Vreau să rămân în starea asta, dar gândirea revine. Văd hotelul în partea dreaptă. Lacurile sunt deja ascunse de păduri şi coline.

Dumnezeule, oare nu pot rămâne aşa pentru totdeauna?

Nu poţi, spune vulturul, care ne-a condus până la parcul unde vom ateriza în câteva clipe, şi acum îşi ia rămas-bun, fiindcă a dat peste

un nou curent de aer cald, urcă iar fără nici cel mai mic efort, fără să bată din aripi, doar controlând vântul cu penele. Dacă ai rămâne aşa pentru totdeauna, n-ai putea trăi pe lume, spune el.

Şi ce dacă? Încep să vorbesc cu vulturul, dar văd că fac asta în mod raţional, încercând să argumentez. Cum voi putea trăi pe lume după ce am trecut prin ce am trecut în Eternitate?

Încearcă, răspunde vulturul, dar abia îl mai aud. Atunci se îndepărtează – pentru totdeauna – din viaţa mea.

Instructorul şopteşte ceva – mi-aminteşte că trebuie să alerg din momentul când picioarele mele vor atinge solul.

Văd iarba în faţa mea. Ceea ce îmi doream atât de mult înainte – să ajung pe pământ – acum devine sfârşitul a ceva.

A ce anume?

Picioarele mele ating solul. Alerg puţin şi imediat instructorul controlează parapanta. Apoi, vine spre mine şi desface curelele. Se uită la mine. Eu mă uit la cer. Tot ce văd sunt alte parapante colorate, apropiindu-se de locul unde stau.

Îmi dau seama că plâng.

— Vă simţiţi bine?

Fac din cap semn că da. Nu ştiu dacă înţelege ce am trăit.

Da, înţelege. Spune că, o dată pe an, zboară cu cineva care are aceeaşi reacţie ca mine.

— Când îi întreb ce e, nu reuşesc să-mi explice. Cu prietenii mei se întâmplă la fel: unele persoane par să intre în stare de şoc şi nu-şi revin decât când pun picioarele pe pământ.

E exact invers. Dar nu sunt dispusă să explic nimic. Îi mulţumesc pentru cuvintele de „îmbărbătare“. Mi-ar plăcea să spun că nu vreau ca ce am simţit acolo sus să se termine. Dar descopăr că s-a terminat deja, şi nu am nici o obligaţie să dau explicaţii. Mă îndepărtez şi mă duc să iau loc pe o bancă din parc, aşteptându-mi soţul.

Nu pot să mă opresc din plâns. El aterizează, se apropie de mine cu un zâmbet larg, spune că a fost o experienţă fantastică. Continui să plâng. Mă îmbrăţişează, spune că gata, a trecut, că nu ar fi trebuit să mă oblige să fac ceva ce nu voiam.

Nu-i asta, răspund. Lasă-mă în pace, te rog. În scurt timp am să fiu bine.

Cineva din echipă vine după echipament şi ne restituie paltoanele. Fac totul automat, dar fiecare gest mă readuce într-o lume diferită, cea pe care o numim „reală“ şi unde nu voiam să revin în nici un chip.

Totuşi, n-am de ales. Singurul lucru pe care îl pot face e să-l rog pe soţul meu să mă lase puţin singură. Mă întreabă dacă vreau să intrăm în hotel, pentru că e frig. Nu, e bine aici.

Rămân acolo o jumătate de oră, plângând. Lacrimi de binecuvântare, care-mi spală sufletul. În cele din urmă îmi dau seama că e momentul să mă întorc din nou în lume.

Mă ridic, merg spre hotel, luăm maşina şi soţul meu conduce înapoi la Geneva. A dat drumul la radio – aşa că nu e nimeni obligat să vorbească. Treptat încep să simt o durere de cap teribilă, dar ştiu ce este: sângele reîncepe să circule prin părţile blocate de emoţiile care acum se risipesc. Momentul eliberării este însoţit de durere, dar întotdeauna a fost aşa.

El nu are nevoie să explice ce a spus ieri. Eu nu am nevoie să explic ce am simţit azi.

Lumea e perfectă.

Mai e o oră până la sfârşitul anului. Prefectura a decis o tăiere semnificativă a chetuielilor cu tradiţionalul revelion din Geneva, astfel încât vom avea mai puţine focuri de artificii. Mai bine: am văzut artificii toată viaţa şi nu mă mai emoţionează din copilărie.

Nu pot spune că-mi va fi dor de aceste 365 de zile. Vântul a suflat cu furie, fulgerele au lovit, valurile aproape că mi-au răsturnat barca, dar până la urmă am reuşit să străbat oceanul şi am ajuns pe uscat.

Uscat? Nu, nici o relaţie nu poate căuta aşa ceva. Ceea ce ucide legătura între două persoane e tocmai lipsa de provocări, senzaţia că nimic nu mai este o noutate. Avem nevoie să fim în continuare o surpriză unul pentru celălalt. Totul începe cu o mare sărbătoare. Suntem înconjuraţi de prieteni, pastorul spune lucruri pe care le-a repetat deja la sute de cununii pe care le-a oficiat, de exemplu să construim o casă pe stâncă, şi nu pe nisip, invitaţii aruncă orez. Zvârlim buchetul, femeile nemăritate ne invidiază în taină; cele măritate ştiu că pornim pe un drum care nu seamănă cu cel din basmele cu zâne.

Şi atunci realitatea se instalează încetul cu încetul, dar nu acceptăm. Vrem ca partenerul nostru să rămână *exact* persoana pe

care am întâlnit-o la altar şi cu care am schimbat verighetele. Ca şi cum am putea opri timpul.

Nu putem. Nu trebuie. Înţelepciunea şi experienţa nu transformă omul. Timpul nu transformă omul. Singurul lucru care ne transformă e dragostea. Cât timp am fost în văzduh, am înţeles că dragostea mea de viaţă, de univers, e mai puternică decât orice.

Mi-amintesc de o predică pe care un tânăr pastor necunoscut a scris-o în secolul al XIX-lea, analizând epistola Sfântului Pavel către Corinteni şi diferitele chipuri pe care le dezvăluie dragostea pe măsură ce creşte. El spune că multe din textele spirituale pe care le vedem azi se adresează doar unei părţi din om.

Oferă Pace, dar nu vorbesc de Viaţă.

Discută de Credinţă, dar uită Dragostea.

Vorbesc de Dreptate, şi nu pomenesc de Revelaţie, cum a fost cea pe care am avut-o când am sărit din abisul de la Interlaken şi care m-a făcut să ies din gaura neagră pe care singură mi-o săpasem în suflet.

Să-mi fie întotdeauna limpede că numai Dragostea Adevărată poate să se măsoare cu orice altă dragoste de pe lumea asta. Când dăruim totul, nu mai avem nimic de pierdut. Şi atunci dispar frica, gelozia, plictisul şi rutina, şi rămâne doar lumina unui gol care ne sperie, dar ne apropie unul de celălalt. O lumină care se schimbă tot timpul, şi asta e ceea ce o face frumoasă, plină de surprize – nu întotdeauna cele pe care le aşteptam, ci cele cu care reuşim să convieţuim.

Să iubeşti din plin înseamnă să trăieşti din plin.

Să iubeşti pentru totdeauna înseamnă să trăieşti pentru totdeauna. Viaţa Veşnică e legată de Dragoste.

De ce vrem să trăim pentru totdeauna? Fiindcă vrem să petrecem încă o zi cu cel care e lângă noi. Fiindcă vrem să continuăm să fim cu cineva care merită dragostea noastră, şi care să ştie să ne iubească aşa cum credem că meritǎm.

Pentru că a trăi înseamnă a iubi.

Până şi iubirea pentru un animal de companie – un căţel, de exemplu – poate justifica viaţa unei fiinţe omeneşti. Dacă omul nu va mai avea acestă legătură de iubire cu viaţa, dispare şi orice raţiune a lui de a trăi.

Să căutăm mai întâi Dragostea, şi tot restul ne va fi dăruit.

În aceşti zece ani de căsnicie, m-am bucurat de toate plăcerile pe care le poate avea o femeie, şi am suferit lucruri pe care nu le meritam. Chiar şi aşa, privindu-mi trecutul, rămân doar puţine momente – în general foarte scurte – în care am putut trăi o biată imitaţie a ceea ce îmi închipui că este Dragostea Adevărată: când mi-am văzut copiii născându-se, când mi-am ţinut soţul de mână privind Alpii sau imensul jet de apă al lacului Leman. Dar aceste puţine momente sunt ceea ce-mi justifică existenţa, fiindcă ele îmi dau forţa să merg înainte şi-mi înveselesc zilele – oricât aş fi încercat eu să le întristez.

Mă duc la fereastră şi privesc oraşul de afară. Zăpada care ni se promisese nu a căzut. Chiar şi aşa, cred că este unul dintre revelioanele cele mai romantice pe care le-am avut, fiindcă eram gata să mor şi Dragostea m-a reînviat. Dragostea, singurul lucru care va rămâne când însăşi spiţa omenească se va stinge.

Dragostea. Ochii mi se umplu cu lacrimi de bucurie. Nu te poţi sili să iubeşti, la fel cum nu poţi sili pe altcineva. Tot ce poţi face este să priveşti Dragostea, să te îndrăgosteşti de ea şi s-o imiţi.

Nu există altă cale de a reuşi să iubeşti şi nu e nici un mister în asta. Îi iubim pe ceilalţi, ne iubim pe noi înşine, îi iubim pe duşmanii noştri, şi astfel niciodată nu va lipsi nimic în vieţile noastre. Pot să dau drumul la televizor şi să văd ce se întâmplă pe lume, pentru că, atâta vreme cât în fiecare din acele tragedii există puţină iubire, mergem spre mântuire. Fiindcă Dragostea aduce mai multă Dragoste.

Cine ştie să iubească iubeşte Adevărul, se bucură de Adevăr, nu se teme, fiindcă mai devreme sau mai târziu el izbăveşte tot. El caută Adevărul cu mintea curată, smerită, fără prejudecăţi sau

intoleranţă – şi va sfârşi mulţumit de ce va găsi.

Poate că un cuvânt ca *sinceritate* nu explică pe deplin această trăsătură a Dragostei, dar nu reuşesc să găsesc altul. Nu vorbesc de sinceritatea care îl umileşte pe aproapele tău; Dragostea Adevărată nu înseamnă să-ţi expui în faţa celorlalţi slăbiciunile, ci să nu te temi să le arăţi când ai nevoie de ajutor şi să te bucuri când lucrurile sunt mai bune decât credeau ceilalţi.

Mă gândesc cu duioşie la Jacob şi Marianne. Fără să vrea, ei m-au readus la soţul meu şi la familia mea. Sper să fie fericiţi în această ultimă noapte a anului. Sper că toate astea i-au apropiat şi pe ei mai mult.

Oare încerc să-mi justific adulterul? Nu. Am căutat Adevărul şi l-am găsit. Şi sper că li se va întâmpla la fel tuturor celor care au avut o experienţă ca a mea.

Să ştii să iubeşti mai bine.

Acesta trebuie să fie ţelul nostru pe lume: să învăţăm să iubim.

Viaţa ne oferă mii de ocazii să învăţăm. Fiecare bărbat şi fiecare femeie, în fiecare zi din vieţile lor, au întotdeauna o bună ocazie să se dăruiască Dragostei. Viaţa nu e o nesfârşită zi de odihnă, ci o necontenită ucenicie.

Iar cea mai importantă lecţie este să înveţi să iubeşti. Să iubeşti mereu mai bine. Fiindcă vor dispărea limbile, profeţiile, ţările, solida Confederaţie Elveţiană, Geneva şi strada unde locuiesc, stâlpii de curent, casa în care sunt acum, mobilele din cameră… şi trupul meu va dispărea de asemenea.

Dar un lucru va rămâne pentru totdeauna însemnat în sufletul Universului: dragostea mea. În pofida greşelilor, a hotărârilor care i-au făcut pe ceilalţi să sufere, a momentelor când credeam că ea nu există.

Plec de la fereastră, îi chem pe copii şi pe soţul meu. Spun că – aşa cum cere tradiţia – trebuie să ne urcăm pe canapeaua din faţa şemineului şi, la miezul nopţii, să călcăm podeaua cu piciorul drept.

— Iubito, ninge!

Alerg din nou la fereastră, privesc lumina unuia din felinare. Da, ninge. Cum de nu observasem înainte?

— Putem să ieşim? întreabă unul dintre copii.

Nu încă. Mai întâi ne aşezăm pe canapea, mâncăm douăsprezece boabe de strugure şi punem bine sâmburii ca să avem prosperitate tot anul, facem tot ce am învăţat de la înaintaşii noştri.

Pe urmă ieşim ca să sărbătorim viaţa. Sunt sigură că noul an va fi minunat.

Geneva, 30 noiembrie 2013